

ODHALENÁ TAJEMSTVÍ

Věnování

Tato knižní řada je věnována v nejhlubší Věčné lásce a vděčnosti: našemu Milovanému Mistrovi Saint Germainovi, Velkému Bílému Bratrstvu, Bratrstvu Královského Tetonu, Bratrstvu hory Mount Shasta a oněm ostatním Nanebevzetým Mistrům, jejichž milující pomoc byla bezprostřední a bez hranic.

Poznámka vydavatele

Na žádost Nanebevzetého Mistra Saint Germaina a Velkého Mistra z Venuše je nabízen obsah této knihy čtenáři jednoduše a otevřeně. Záměrně jsme se nepokoušeli používat vyumělkovanou literární formu nebo se řídit převládajícím míněním vnějšího světa.

Mistři řekli: „Knihy této knižní řady se mají vyznačovat jednoduchou moderní formou, aby jim mohl rozumět neškolený člověk.“

Tak jsme se pokusili tyto pravdy vyjádřit nejjednoduššími a lehce srozumitelnými slovy, aby čtenář mohl především pocítit a přijmout jejich vnitřní Světlo.

Nanebevzetí Mistři nikdy neužívají složitou odbornou řeč, protože čím blíže přicházíme k té Věčné Pravdě, tím přesnější a stručnější jsou slova.

Obsah obou prvních svazků je prostým popisem osobních zážitků pisatele ve sledu událostí ve snaze nechat čtenáře spoluprožívat dojmy a pocity. Kdo si toho zůstane trvale vědom, bude stejně tak schopen přijmout vyzařující Světlo a začnou se také jemu nabízet příležitosti k podobným nejvyšším zážitkům dokonalým, pravidelným, bezpečným, harmonickým způsobem a k jeho požehnání, k jeho osvětlení.

V milující službě Světlu

Lotus Ray King

Jen to Vědomí Nanebevzetých Mistrů, které je tou „Mocnou JÁ JSEM Přítomností“, může někdy znovu nastolit pořádek a jistotu na této Zemi. Jen tento stravující plamen Boží lásky může rozpustit strach v srdcích lidí. Pouze když člověk obrátí svou pozornost na tyto Velké Nanebevzeté Mistry a vyžádá si jejich požehnání pro všechny lidi, bude dosaženo spojení s nimi a otevře se ta brána, skrze níž k nám dojde jejich pomoc a přinese nám dokonalost pro lidstvo a Zemi.

Vždy odkazuje Nanebevzetý Mistr každého člověka na dvě věci. Zaprvé se musí jednotlivec obrátit na své vlastní Božství, na tu „Mocnou JÁ JSEM Přítomnost“ a jí věnovat svou první a největší lásku.

Za druhé musí vyzařovat Boží lásku jako sílu, která všemu žehná a tím uvádí jeho pocity do harmonie.

Kdo toto činí, obdrží neomezenou podporu těchto Velkých Bytostí, protože ony pracují vždy jen skrze to Boží Já každé jednotlivé bytosti (individu).

Milovaný Nanebevzetý Mistr Saint Germain je poslem Velkého Bílého Bratrstva. Z vlastní vůle a Velké lásky dnes přináší určitá osvětlení lidem a zasazuje se za jejich ochranu. Pomalu se otevírají srdce lidí pro proudění tohoto Světla.

Ježíš se nabídl, že společně se Saint Germainem vykoná zvláštní dílo. Řekl: „Tyto světelné paprsky, které vysíláme, jsou velmi skutečné hmatatelné silové proudy, které v sobě nesou všechny dobré věci a žehnají vám v té míře, v jaké je přijímáte.“

Jako v dávném pravěku a ve všech Zlatých věkách budou tyto Velké dokonalé bytosti, které „zvítězily“ nad lidskou inkarnací, cestovat po Zemi a hovořit s lidmi tváří v tvář. Znovu vysvětlí tu původní Boží životní Cestu, přiblíží ji lidskému porozumění a odhalí Věčnou Pravdu. Pocit úzkého spojení a lásky k nim se stanou v životě čtenáře živoucí, hmatatelnou silou.

Vyzařování této knihy je takového druhu, že jejími původci mohou být jen Nanebevzetí Mistři. Zde je to ten Velký Milovaný „Doručitel Světla“: Saint Germain.

Godfrey Ray King

Předmluva

Díky pomoci Saint Germaina jsem měl tu výsadu zažít všechno to, o čem podávám v řadě těchto knih zprávu, a bylo uděleno povolení zpřístupnit toto nové vědění v této formě veřejnosti. Nikdo, kdo nezažil podobnou pomoc, nemůže ocenit, jak velká a věčná je moje láska a vděčnost k němu, jakož i k oněm ostatním Nanebevzetým Mistrům, které jsem směl poznat.

V této knize nazývám pouze Saint Germaina jeho pravým jménem. Skutečná jména ostatních Nanebevzetých Mistrů, přesná jména, záznamy a poklady, které jsou zde popsány, jsou na jeho pokyn úmyslně zamlčeny. Důvody k tomu jsou pochopitelné, protože jen službou lásky a pozváním Nanebevzetých Mistrů je možno získat právo u nich setrvávat ve viditelných, hmatatelných, živoucích, dýchajících tělech. Každý jiný pokus nějakého přiblížení může vést jen ke zklamání a neúspěchu, protože ta Velká Přítomnost a síla, která je po všechna ta staletí chránila, stále ještě nad nimi bdí.

Pouze vlastní vnitřní čistota a síla a vlastní tvoření mohou samy o sobě otevřít cestu k takovým událostem, ze kterých může vyrůst spojení s Nanebevzetými Mistry. Dosáhne-li jednotlivá bytost skrze vědomé sebenapravení svých vlastních slabostí určitého bodu, nemůže ji nic ve vesmíru oddělit od Nanebevzetých Mistrů.

V Americe se nachází jedno z nejstarších center Velkého Bílého Bratrstva, kde se pracuje pro svobodu člověka od jeho prvního vstupu na tuto planetu. Některé z činností na tomto tajném místě budou čtenáři zjeveny, aby mohl svým vlastním vnitřním Světlem navázat spojení s tímto Větším Světlem silného Božího záření, pokud je k tomu připraven. Potom se opět jednou napije ze studny staré moudrosti a bude moci přinést svým unaveným bratrům křišťálový pohár míru, lásky a síly.

Vkládáme tuto knihu do rukou lidí, aby jednotlivým bytostem přinesla povzbuzení a sílu. To by je mělo během přechodného období, ve kterém se nalézáme, pozdvihnout a podpořit a odkryt jim něco z těch zdravých, jistých základů, na kterých je nyní, v této hodině, postavena budoucnost lidstva a přicházejícího věku.

Tato kniha byla napsána v klínu důstojné, do nebe se tyčící Přítomnosti hory Mount Shasta, jejíž vrcholek je vždy oděn do oné čisté, blýskavé bělosti, symbolu „Světla Věčnosti“. Její stránky představují zprávu o události, která mne přivedla do styku s Milovaným Mistrem Saint Germainem a s oněmi ostatními Velkými Nanebevzetými Mistry. Neustále pracují, aby pomáhali lidem této Země, kteří se snaží kráčet po stezce k míru, lásce, Světlu a stále trvajícím dokonalosti.

Já, který jsem toto všechno směř prožít, udržuji neotřesitelně ve svém nitru velkou všeovládající touhu vidět nezkreslenou pravdu života, slyšet ji a zažít ji. Byl jsem krok za krokem veden tak, abych uznal a přijal tu Mocnou „Přítomnost Boží“ uvnitř své vlastní bytosti, to „Světlo, které svítí každému člověku, který přichází do tohoto světa“, Krista. Byla mi zjevena cesta k dotyku s tímto Světlem a jeho Vševědoucí Všudypřítomností a Bezchybnou Účinností. Na těchto stranách s ní také čtenáře seznamuji.

Mohu zde sdělit pouze část těch zážitků, které jsem spoluprožil a poučení, kterých se mi dostalo. Má velká přání byla jedno po druhém splněna, protože byla prosta sobectví. Moje hledání pravdy a štěstí trvalo dlouho a nikdy jsem nezakolísal. Nyní jsem však našel obojí a nikdo mi to již nemůže znovu vzít, protože je to věčné a přichází to z mého vlastního Velkého Božího Já. Když sděluji tyto zkušenosti, je mou nejvroucnější prosbou, aby čtenář přijal to „Světlo“ a necht' je jeho stezka požehnána, protože nyní hledá pravdu, ve které samotné může

být nalezeno trvalé štěstí. Jenom ona může tomu „hledači Světla“ na věky nabídnout mír a tvoření ve službách lásky. Pokud můj pokus, podat těmito díly světu něco z té lásky, Světla a štěstí, které jsem směl přijímat, přinese něco těm, kteří také na Zemi „hledají Světlo“, jsem bohatě odměněn.

„Pravda je zvláštnější než báseň“; tato věta platí pro tuto knihu. Je na volném uvážení čtenáře, zda přijme předkládanou Pravdu nebo ji odmítne. Nanebevzetí Mistři však, kteří mi pomáhali, říkali často:

„Čím více lidí bude schopno přijmout naši ‚Přítomnost‘, tím více se pro nás otevřou ty brány, abychom mohli mohutněji pomáhat. Kdo však tuto Pravdu nemůže přijmout a odmítne ji, ten tím neodstraní ani nás, ani onu Pravdu nebo všechno to tvoření ve vesmíru.“

Kdo přijme zde nabízenou Pravdu pocítí, jak do jeho života vstupuje nová a mocná síla.

Každá z těchto knih si sebou nese tuto Mocnou Přítomnost, její záření a pomoc ke čtenáři.

Kdo tyto strany poctivě, upřímně, důkladně a vytrvale prostuduje, pozná skutečnost a sílu oné ‚Přítomnosti‘ a spojí se s ní. Zdůrazňuji, že všechny tyto události jsou tak skutečné a pravdivé, jako existence člověka dnes na této Zemi. Všechno se událo od srpna do října roku 1930 na hoře Mount Shasta v Kalifornii, USA.

Godfrey Ray King

Saint Germain

Ó, vy lidé, víříte jedním životem za druhým a zažíváte zklamání za zklamáním, dokud se nenaučíte následovat ‚Zákon Lásky‘.

Tak jsme přinuceni se naučit a poslouchat ten ‚ZÁKON TOHO JEDINÉHO‘ – Lásku.

Těmto nuceným dějům nikdo nemůže ujít. Pokračují, dokud to vnější Já nezačne hledat konečně příčinu své bídy a nepochopí, že svého osvobození ze zkušenosti utrpení dosáhne jen tak, když bude poslouchat ‚Zákon Lásky‘. Toto naslouchání začíná jako pokoj, mír a přívětivost v pocitech, jejichž centrem je srdce. Skrze tento ‚vnitřní pocit‘ se navazuje spojení s vnějším světem.

Láska není činností lidského ducha (rozumu, myslí), nýbrž je ‚čistou a svítící esencí‘, kterou vytváří lidský duch. Tato esence toho velkého Božího plamene vchází do hmoty a trvale proudí jako dokonalost ve formě a činu. Láska je projevená dokonalost. Není vázána na žádné podmínky a nemůže vyjadřovat nic, než mír a radost a darovat je všemu tvoření. Nepožaduje nic pro sebe, protože je ve vši věčnosti samo-tvůrčí, je srdečním tepem toho ‚Nejvyššího‘.

Láska má všechno a zná jen jednu vůli: ve všem uskutečňovat plán dokonalosti. Proto daruje trvale sama sebe. Nemá znalost o tom, co bylo dáno v minulosti, přijímá spíše svou radost a udržuje svou rovnováhu trvalým prouděním sebe sama. Protože tato dokonalost je v lásce a neustále jí proudí, nemůže láska nikdy poznat nic jiného, než sebe sama.

Láska a jenom ona je základem harmonie a správného užívání veškeré životní síly. V lidském životě se stává láska potřebou předávat, věnovat neomezeně a neustále celý vlastní mír a harmonii ostatnímu tvoření.

O d h a l e n á t a j e m s t v í

Nanebevzetého Mistra Saint Germaina

Od Godfré Ray Kinga

O b s a h

	Věnování	3
	Předmluva	5
I.	Setkání s Mistrem	8
II.	Saharská poušť	19
III.	Královský Teton	32
IV.	Tajemství Yellowstone	44
V.	Vzpomínky Inky	50
VI.	Pohřbená města na Amazonce	63
VII.	Utajené údolí	73
VIII.	Všudypřítomná síla Boží	80
IX.	Venuše navštěvuje Královský Teton	90

Uvedené dílo pro přátele Světla nelze získat v knihkupectvích.
Vytisknuto jako manuskript.

I.vydání předáno veřejnosti 1998

Přeložila z německého jazyka: Reiki-mistr Eva Melzerová

Upozorňujeme čtenáře, že jsme vědomě zachovali jazykové zvláštnosti syntaktického a sémantického druhu tak, jak jsou uvedeny v originále.

I. Setkání s Mistrem

Hora Mount Shasta stála směle před západním nebem. Při jejím úpatí se tulily mohutné borové a jedlové lesy, jako by byla její diamantově zářící bělost zasazena jako drahokam do zelené filigránské práce. Vrcholky věčného sněhu se třpytily a každým okamžikem měnily svou barvu, protože se pomalu prodlužovaly stíny slunce, které se pomalu chýlilo k západu.

Bylo řečeno, že jedna skupina lidí – skutečně Boží lidé – se jmenuje Bratrstvo z Mount Shasty a tvoří větev Velkého Bílého Bratrstva a toto centrum rozvíjelo nepřetržitě svou činnost od nejstarších dob do dnešních dnů.

Z pověření vlády jsem pracoval v jednom malém městě na úpatí této hory na jednom určitém úkolu a zkoušel jsem v mém volném čase přijít na kloub těmto tvrzením o Bratrstvu. Díky cestování po Dálném Východě jsem věděl, že mnohá tvrzení, mýty a pověsti v sobě mají pravdivé jádro, které jim dalo vznik, které ovšem většinou není poznáno těmi všemi, kteří nejsou opravdovými životními hledači.

Zamiloval jsem se do hory Mount Shasta a vítal jsem každé ráno, skoro bezděčně, Ducha hory a členy jejího řádu. Cítil jsem, že něco zcela zvláštního leží nad krajinou a ve světle událostí, které následovaly, není udivující, že vyslaly napřed své vibrace.

Dlouhé túry po horských stezkách se mi staly zvykem. Stále jsem přicházel k tomuto mohutnému obru přírody, když jsem sám chtěl něco promyslet nebo se rozhodnout o důležitých věcech. Tam jsem nacházel zotavení, inspiraci a mír, které uklidnily moji duši a osvěžily a posílily ducha a tělo.

Znovu jsem plánoval takovou túru – k mému potěšení, jak jsem myslel – a chtěl jsem se nějaký čas zdržet v srdci tohoto pohoří. Tu vstoupil do mého života následující zážitek a změnil jej tak dokonale, že mi téměř připadalo, že jsem na jiné planetě. Žasnul jsem, když jsem se opět vrátil k mé obvyklé denní práci, které jsem se již věnoval po měsíce. Toho rána jsem se vydal bez určitého cíle při rozbřesku na cestu. Aniž bych měl zvláště jasno, prosil jsem Boha, aby mi ukázal cestu. Okolo poledne jsem dorazil na výšinu na jižním svahu hory, ze které se otevíral snově krásný pohled do dálky.

Velmi se oteplilo; často jsem odpočíval a radoval se ze srdce z této nádherné země okolo řeky, údolí a města Mc.Cloud. Byl čas na občerstvení a hledal jsem horský pramen čisté, studené vody. Tam jsem se sklonil, abych naplnil pohár, když mým tělem projel od hlavy až k patě elektrický proud.

Ohlédl jsem se a viděl jsem za sebou stát nějakého mladého muže, který, jak se mi nejprve zdálo, byl také na turistické horské túře jako já. Když jsem se však podíval blíže, zjistil jsem bezprostředně, že se nejedná o obyčejnou osobu. Když probleskla tato myšlenka mým duchem, usmál se ten cizinec a řekl mi:

„Můj bratře, když mi podáš svůj pohár, podám ti něco mnohem více osvěžujícího, než je pramenitá voda.“

Poslechl jsem výzvu a ten pohár se bezodkladně naplnil tekutinou, podobnou smetaně. Ten muž mi jej podal zpět a řekl: „Pij!“

Učinil jsem tak a musel jsem zírat velmi překvapeně. Chut' byla lahodná, ale elektricky oživující účinek na ducha a tělo mne donutil hluboce vdechnout. Neviděl jsem, že by něco do poháru nasypal a divil jsem se, co se stalo. Vysvětlil mi:

„To, co jsi právě pil, pochází bezprostředně ze zásobárny vesmíru, čisté a oživující jako život sám; ano, je to ve skutečnosti život – všudypřítomný život, protože je všude okolo nás.“

V trvalé radostné připravenosti poslouchá naše vědomé vedení, pokud máme dost LÁSKY; protože celý vesmír provádí, co nařídí láska. Prosím-li o to s láskou, splní se ihned všechno, co si přeji. Nastavil jsem pohár a co jsem si pro tebe přál se před tebou objevilo. Pohled! Musím pouze vztáhnout ruku a když si přeji zlato – zde je!“

Ihned ležel v jeho dlani plátek ve velikosti deseti dolarové mince. Pokračoval:

„Vidím v tobě určité Vnitřní pochopení Velkého Zákona. Navenek si však ještě nejsi dostatečně vědom toho, že i ty si můžeš vyrobit všechno, co si přeješ, bezprostředně ze Všudypřítomné Univerzální Zásobárny. Tak sis vroucně, upřímně a určitě přál vidět něco tohoto druhu, že ti v tom nemůže být déle bráněno.

Precipitace *) je však jedním z nejméně důležitých účinků Velké Pravdy bytí. Kdyby tvé přání bylo sobecké a plně zvědavosti po takzvaných zázračných jevech, nebyl by se ti tento zážitek přihodil. Když jsi dnešního rána opustil svůj domov, myslel sis ve svých vnějších myšlenkách, že chceš jít na túru. V tom vyšším, širším smyslu však jsi ve skutečnosti poslechl nutkání svého Vnitřního Božího Já, které tě zavedlo k té osobě, k tomu místu a do té situace, kde mohlo být splněno tvé nejvroucnější přání. Je životní pravdou, že si nelze přát nic, co by také nemohlo být vytvořeno (manifestováno) někde ve vesmíru. Čím vroucněji pocit oduševní přání, tím rychleji je splněno. Je třeba však dávat pozor: je-li někdo dostatečně pošetilý, aby si přál něco, co poškozuje nějaké jiné dítě Boží nebo nějakou jinou část svého tvoření, zaplatí ona osoba jednou ve svém vlastním životě zkušenostmi nesouladu a nezdaru.

Je velmi důležité jasně pochopit, že je Božím úmyslem darovat každému ze svých dětí hojnost všech dobrých a dokonalých věcí. Stvořil dokonalost a vybavil každé ze svých dětí naprosto stejnou mocí. Také ony mohou tvořit a obdržet dokonalost a Boží vládu nad Zemí a provádět všechno, co k ní patří. Lidské pokolení bylo původně vytvořeno jako věrný obraz Boha. Jediný důvod, proč neovládají všichni lidé všechno dokonalým způsobem, spočívá ve skutečnosti, že neužívají svou Boží autoritu. A přece je každá jednotlivá bytost (individuum) touto autoritou vybavena a je od ní očekáváno, že bude ovládat svůj svět. Proto by měl každý člověk poslouchat Zákon lásky a vyzařovat do všeho tvoření mír a požehnání. Bohužel to většina z nich nečiní a musí nést trpké následky.

Dnešní lidé selhávají, protože se nepoznávají a věčně neuznávají jako chrám Nejvyššího živoucího Boha. Lidé jsou ve své současné zjevné omezenosti časem, prostorem a činností ve stejné situaci jako osoba, která se nachází v nouzi a které chce někdo podat plnou ruku zlata. Neučiní-li ten dotýčný žádné potřebné kroky a nepřijme ty peníze – jak se může pro všechny svět obsloužit nabízeným požehnáním?

Přesně v tomto stavu vědomí je dnes mnoho lidí. To se nezmění, dokud konečně neuznají Boha ve svém srdci jako majitele, dárce a tvůrce všeho dobrého, co kdy přišlo do jejich života a světa.

To osobní Já každého jednotlivce musí úplně a bezpodmínečně uznat, že lidská nebo vnější činnost vědomí nemá absolutně nic ze sebe samé. Dokonce i síla, kterou jednatel uznává toho Velkého Boha ve svém nitru, je vyzařována skrze Velké Boží Já do jeho osobního Já. Miluješ-li a velebíš-li to Velké Vnitřní Já a udržuješ-li svou pozornost, své vědomé myšlení a emoce vytrvale na nějaké věci, kterou bys chtěl mít ke správnému použití: na pravdu, zdraví, svobodu, mír a další potřebné věci – budeš je mít ke své dispozici a přineseš je do svého světa tak jistě, jako že ve vesmíru existuje Velký zákon magnetické přitažlivosti.

Věčný zákon života zní: „Co myslíš a cítíš, tomu dáváš tvar. Jsi tam, kde jsou tvé myšlenky; protože jsi své vědomí. A budeš tím, o čem přemýšlíš (medituješ).“

Kdo trpí ve svém duchu myšlenky nenávisti, odsuzování, žádostivosti, závisti, žárlivosti, kritiky, strachu, pochybností nebo podezření a dovolí, aby tyto pocity v něm vzbudily vzrušení, bude jistě ve svém duchu, ve svém těle a ve svém světě sklízet nesoulad, selhání a

*) Poznámka: Precipitace znamená: náhlé vytvoření zvolené věci ze všudypřítomné prahmoty zhuštěním pomocí duchovních sil.

neštěstí. Pokud bude trvat na tom, že své pozornosti dovolí setrvávat u takových myšlenek – ať již se týkají národů, osob, míst, okolností nebo věcí – nasává onu činnost do hmoty svého ducha, svého těla a svých věcí. Ve skutečnosti je vnucuje do své zkušenosti.

Všechny tyto nevhodné činnosti zasahují jednotlivce a jeho svět skrze myšlení a cítění. Pocity problesknou často, dříve než si myšlenku uvědomí, do vnějšího vědomí, které by chtěl nyní použít k tomu, aby je ovládl. Tento druh zkušenosti by jej měl poučit o tom, jak velká je ta síla, která působí v jeho mnoha tvořeních, která nasbíral svými zvyklostmi.

Pocitová činnost života je oblast lidského vědomí, která je nejméně zohledňuje. Ukrývá nashromážděné síly, kterými jsou myšlenky hnány do atomické hmoty. Tak se stávají myšlenky věcmi. Proto nemůže být dosti silně zdůrazňována nutnost ovládnout pocity, protože ovládnutí pocitů hraje v životě největší roli. Zajišťuje v duchu rovnováhu, v těle zdraví, v záležitostech vnějšího světa a ve světě osobního Já každého jednotlivce úspěch a zdar. Myšlenky se mohou stát věcmi teprve tehdy, když jsou oděny do pocitů.

Duch Svatý je pocitovou stránkou života – Boha, činností Boží lásky nebo výrazem matky Bohyně. Proto se o hříchu hovoří v rozporu se Svatým Duchem, že přináší takovou velkou bídu. Každý nesoulad v pocitovém životě narušuje Zákon lásky, který je současně zákonem vyrovnanosti, harmonie, dokonalosti.

Lidé vysílají téměř nepřetržitě všechny druhy podrážděných a ničivých pocitů. To je ve vesmíru tím největším zločinem proti Zákonu lásky.

Jednoho dne lidské pokolení pozná, že ty temné, ničivé síly, které se objevují na této Zemi a v její atmosféře, jsou vytvářeny lidským myšlením a cítěním. Pouze nedostatkem ovládnutí se v denní činnosti každého jednotlivce mohly vstoupit do záležitostí jednotlivce i lidu. Ničivé myšlenky samy se nemohou přetvořit v činy a události nebo na psychické záležitosti, když předtím neproniknou do pocitového světa, protože pouze tam (v oné fázi manifestace) se může fyzický atom v živoucí formě sjednotit s myšlenkovými formami.

Hlasitý třesk náhlého výbuchu způsobí v nervovém systému blízko stojícího posluchače otřes a naruší buněčnou strukturu těla. Přesně stejným způsobem otřásají, ruší a matou míhající se vibrace rozjitřených pocitů tu jemnou hmotu v atomické struktuře myšlenek, těla a světa osoby, která je vysílá, ať již vědomě nebo nevědomě, úmyslně nebo neúmyslně.

Nesouladné pocity vytvářejí poměry, které označujeme ve světě lidské zkušenosti jako rozpad, stáří, zapomnětlivost, jako nezdár všeho druhu. Účinek na tělesnou strukturu je ten samý jako u budovy, jejíž kameny jsou drženy pohromadě maltou a která je nyní opakovaně vystavena otřesům, každým dnem silnějším nárazům. Toto působení bude od sebe postupně oddělovat ty částičky, které tvoří maltu; stavba se zhroutí do chaotické hromady a nebude již existovat původní tvar.

To je ono, co lidé trvale provádějí s atomickou strukturou svého těla. Vyjadřovat ve svém vlastním Já nesouladné myšlenky a pocity je cestou nejmenšího odporu a navyklá činnost nevyvinutého, neukázněného a umíněného jednotlivého člověka, který se zdráhá porozumět ‘Zákonu své vlastní bytosti’ a dovést své osobní Já, které představuje pouze výrazový prostředek, tak daleko, aby poslouchalo onen ‚Zákon‘.

Kdo nemůže nebo nechce ovládnout své myšlenky a pocity, ten je na špatné cestě, protože každá brána jeho vědomí je široce otevřena pro ty ničivé účinky, které jsou vymršťovány z duchovního a pocitového života jiných osobností. Není zapotřebí ani síly ani moudrosti, či školení poddat se nepřátelským, ničivým impulsům. Dospělí lidé, kteří tak činí, jsou ve vývoji svého sebeovládání ještě dětmi.

Je jedem pro život člověka, že je od kolébky až do hrobu tak málo poučován o tom, jak ovládat své pocity. Je velkou nutností pro západní svět nasměrovat pozornost na tento zvláštní úkol. Je velké nebezpečí, že bude nesouladným myšlenkám, pocitům a činnostem poskytnut

prostor, protože ta masa lidí je zahlcována prostředím plným výtvorů, které si vytvořila zcela sami.

Jednotlivec se musí snažit za dohledu svého vnějšího vědomí, aby pomocí své vlastní svobodné vůle vyšel z těchto poměrů, aby mohl natrvalo překonat tato omezení. Nikdo nemůže doufat, že osvobodí svůj život a svůj svět od zármutku, nesouladu a ničení, když neovládne své vlastní myšlenky a pocity. Pokud tak učiní, může zbránit, aby byl vnucen tomu životu, který protéká jeho duchem a tělem, nesoulad, který vzniká z každé i té nejmenší rušivé události okolního světa.

Především vyžaduje taková sebekázeň rozhodné, trvalé úsilí, protože myšlenky a pocity devadesáti pěti procent lidí se pohybují volně a bez překážek jako mladí divocí psi. I kdyby toto školení stálo hodně času, síly a volního úsilí, je hodno každé námahy. Bez něj nemůže být nikdy dosaženo skutečného, trvalého mistrovství ve svém vlastním životě a svém světě. Bude mi potěšením a výsadním právem tě vyučovat v používání těchto Vysokých Zákonů. Uschopní tě uvolnit skutečnou moudrost a vytvořit dokonalost.

První krok k ovládnutí sebe sama vyžaduje uklidnění vší vnější činnosti ducha i těla. Kdo každý večer věnuje před spaním a každé ráno před začátkem denní práce patnáct až třicet minut následujícímu cvičení s potřebnou silou, zažije zázraky:

Postarej se o to, abys nemohl být rušen. Zcela se uklidni a představ si a procit', jak je tvé tělo zahaleno do oslnivého bílého Světla. Udržuj během prvních pěti minut tento obraz. Poznej a pocit' vroucně to spojení mezi vnějším Já a tvou Mocnou Boží Jiskrou v tobě. Nasměřuj svou pozornost na střed svého srdce a představ si jej jako Zlaté Slunce.

Následuje uznání: „Radostně se oddávám nyní hojnosti té Mocné Boží Přítomnosti, tomu Čistému Kristovi!“ Pocit'uj velký jas toho Světla a zesiluj jej v každé buňce svého těla nejméně během deseti minut.

Uzavři nyní meditaci příkazem: Já jsem dítětem Světla – Já miluji Světlo – Já sloužím Světlu – Já žiji ve Světle – Já jsem Světlem ochraňován, osvěcován, zabezpečen, podporován – Já žehnám Světlu.

Nezapomeň nikdy: Budeš tím, o čem přemýšlíš; a protože všechny věci pocházejí ze Světla, tak je Světlo tou Nejvyšší Dokonalostí a Ovládnutím všech věcí.

Přemýšlivé pozorování a uctívání Světla přináší naprosto nutně duchu osvícení, tělu zdraví, sílu a pořádek, činností jednotlivce, který se jim poddává, mír, harmonii a úspěch.

Po všechna staletí každého věku, za všech poměrů, potvrdili všichni, kteří v životě něco dokázali, že Světlo je tím nejvyšším – že Světlo je všude – že ve Světle jsou obsaženy všechny věci.

Tato pravda platí dnes stejně jako před milionem let. Ať již sahá nějaký záznam lidského pokolení do minulosti, vždy byli ti Moudří a Velcí všech věků na obrazech obklopeni světelnou září, která jim vystupovala z hlavy a těla.

Toto Světlo je skutečné – stejně tak skutečné jako elektrické světlo ve vašich domech. Není již tak daleko den, kdy budou postaveny stroje, které zviditelní vyzařování (emanaci) Světla u každé jednotlivé bytosti pro fyzické oko toho, kdo je bude chtít pozorovat. Takový přístroj také ukáže zabarvení, které jednotlivá bytost sama vytváří nesouladnými myšlenkami a pocity a které obklopuje jako oblak Světlo Boží. Tak je – a pouze tímto způsobem – zneužívána a nesprávně ohodnocována síla toho Velkého životního proudu.

Když toto cvičení budeš věrně provádět a budeš účinky pocítovat vnitřně a silně v každém atomu svého ducha a těla, zažiješ bohatý důkaz, jaký ohromný účinek, sílu a dokonalost v době Světlo má a vždy vytváří. Staneš se potom sám sobě neklamným důkazem. Světlo je říší Boží. Vstup a pobuď v míru. Vrať se do domu svého otce. Když jsi první dny cvičil, je lepší cvičit třikrát denně: ráno, v poledne a večer.

Často slyšíme stížnosti: Ó, tolik času nemám nikdy k dispozici! Kdo se kloní k tomuto mínění, tomu chci říci pouze toto: Kolik času promarní dnešní člověk, aby kritizoval,

odsuzoval a hanil jiné lidi, poměry a věci, které nejsou takové, jak se mu hodí? Kdyby se oproti tomu s potřebnou výdrží pokusil tento čas využít pro poznání a užití Světla, vytvořil by nebe na Zemi. Nic není nemožné. Světlo nikdy neselže.

Světlo je pomocným prostředkem Boha, kterým vytváří v celém svém tvoření pořádek, mír a dokonalost a udržuje je. Každá lidská bytost této Země si může vzít veškerý potřebný čas k takové meditaci, pokud je jeho touha po ní dosti silná. Vroucnost přání samotná nově uspořádá ten svět, poměry a věci lidí a zajistí jim čas, jen kdyby jej opravdově chtěli využít ke svému vnitřnímu vzestupu. Nikdo na světě nestojí mimo tento zákon, protože pokud je dostatečně mohutná ta potřeba vytvořit něco pozitivního je to v Božích silách, které také uvolňují potřebnou energii pro vytvoření zvolené věci, pro její zformování.

Každý má to stejné právo od narození navázat spojení s Všemocnou Přítomností Boží a Bůh je ta jediná síla, která kdy může pozdvihnout to osobní Já a jeho svět nad nesoulad a omezení pozemského života. Bylo tomu tak v celé minulosti, je tomu tak dnes a bude tomu tak i v budoucnosti.

Můj milovaný synu, pokus se o to s velkou odhodlaností a věz: Bůh v tobě je tvým jistým vítězstvím!“

Když ukončil ten muž svou řeč, začal jsem poznávat, že musí být jedním z Nanebevzetých Mistrů; nedokázal mi jen náhlým vytvořením z pralátky (precipitací) svou nadvládu nad elementy, nýbrž mi také vysvětlil, jak to učinil. Seděl jsem tady a ptal jsem se sám sebe s údivem, odkud jej jenom znám. Hned mi na mé myšlenky odpověděl slovy:

„Můj synu, znám tě již od dávných věků světa. Vlastním vědomým úsilím jsi zvýšil svou mysl a to mi nyní umožnilo přijít dnes k tobě. Vždy jsem byl s tebou ve spojení, když jsme se oba zdržovali ve svých jemnějších tělech a tvé vědomé úsilí setkat se s jedním z Nanebevzetých Mistrů mi otevřelo cestu, abych se mohl nyní také k tobě přiblížit v postavě, která je pro tvé fyzické smysly hmatatelná.

Vidím, že mne ještě ve svém vnějším vědomí zcela nepoznáváš. Byl jsem přítomen při tvém narození a při úmrtí tvé matky a ve správný čas jsem tě svedl dohromady s Lotus, aby tvůj vývoj nebyl zdržován. Také jsem v tomto vtělení s tebou spojil tvého syna.

Mohu ti také i nadále pomoci. Zůstaň několik okamžiků zcela klidným a pozorně se na mne dívej – chci se ti dát poznat.“

Učinil jsem co požadoval a po téměř jedné minutě jsem viděl, jak se jeho obličej, jeho tělo a jeho oděv stal živoucí, dýchající, hmatatelnou Přítomností Mistra Saint Germaina, který se laskavě usmíval nad mým údivem a těšil se z mého překvapení.

Tak stál přede mnou, nádherná postava podobná Bohu v bílém, klenoty zdobeném oděvu. Z jeho očí vyzařovalo Světlo a taková láska, která projevovala a dokazovala jeho Mistrovství a Nádheru. Vysvětloval:

„Toto je tělo, ve kterém většinou pracuji pro dobro lidstva. Vyžaduje-li však nějaké dílo užší spojení s vnějším světem událostí, dávám svému tělu znaky a oděv toho národa, ve kterém mám působit.“

„Ó!“ zvolal jsem, „nyní tě poznávám! Protože jsem tě již často viděl jako nyní, na vnitřních úrovních vědomí.“

„Můj synu,“ pokračoval, „chápeš nyní, co znamená skutečné Mistrovství ve skutečnosti? My Nanebevzeté bytosti, ovládáme atomickou strukturu našeho světa jako hrncíři svou hlinu.

Každý elektron a atom vesmíru poslouchá naše přání a příkazy kvůli Boží síle, pomocí které je ovládáme a skrze kterou jsme získali právo k takovým vysokým výkonům.

Lidé, kteří ještě nebyli vzkříšeni, se podivují nad těmito skutečnostmi. Říkám ti však, měníme vzhled a činnost našich těl stejně tak lehce jako obyčejný pozemský člověk své šaty.

Nešťastný stav lidského vědomí, který drží jednotlivce v jejich omezeních, která si sami vytvořili, vychází z jejich stavu Ducha, který se bojí nebo zesměšňuje vše, čemu nerozumí, nebo který, což je horší, ve své nevědomosti tvrdí: ‚To je nemožné!‘ Za jistých lidských podmínek se může zdát něco nepravděpodobné: ale to Boží Já, to Velké Světlo může změnit všechny lidské podmínky, takže není nic nemožné. Každý jednatel v sobě nese Boží plamen života. Toto Boží Já má vládu, ať se již kdekoli ve vesmíru pohybuje. Nechce-li vyvinout potřebné úsilí ve své vlastní duchovní činnosti, aby napravil své prastaré zvyky ducha i těla, zůstane zajat v řetězech, které si sám vykoval. Rozhodne-li se však uzнат Boha ve svém nitru a odváží-li se předat tomuto Božímu Já vládu nad svým vnějším konáním, znovu získá vědění o svém právu na ovládnutí veškeré hmoty, které mu od počátku patřilo. Nyní přišel čas, kdy se začínají mnozí lidé probouzet; musí jim být nějakým způsobem umožněno zjistit, že žili stále znovu, stovky, dokonce tisíce životů a pokaždé v novém fyzickém těle.

Zákon znovuvtělení umožňuje živý lidský růst a nabízí jednotlivé bytosti příležitost, aby znovu nastolila rovnováhu v poměrech, ve kterých vědomě způsobila nepořádek. Je to jen účinek Zákona Vyrovnání, příčiny a následku; dá se označit také jako postup samočinného vyrovnání, který řídí všechny síly všude ve vesmíru. Správné porozumění tomuto zákonu vysvětluje hlubší smysl mnoha lidských zkušeností, které by musely být jinak označeny jako zcela nespravedlivé. Nabízí jediné logické vysvětlení pro ty nekonečné zápletky a zkušenosti lidského tvoření a zjevuje činnost a zákon, na kterých spočívá veškeré tvoření (manifestace). Zprostředkovává nám bezpečné vědění, že nemůže být nic náhodného nebo vedlejšího. Vše podléhá jasnému, přesnému a dokonalému zákonu. Každá zkušenost vědomí má svou dřívější příčinu a vše se stává ve stejném okamžiku příčinou budoucího účinku.

Přivodil-li nějaký muž ženě v jednom životě něco špatného, znovu se narodí v ženském těle a utrpí stejnou zkušenost, dokud sám nezažije a nepozná, jak té jiné bytosti ublížil. Stejně tak se povede ženě, která škodí svému muži nebo s ním zachází nespravedlivě. To je ta jediná cesta, kterou jsme nuceni nebo spíše, která nutí nás samotné zažít příčinu a následek všeho toho, co sami ve světě tvoříme. Jednatel může ve svém vlastním světě vytvořit a zakusit, co se mu zlíbí. Rozhodne-li se však, činit věci, které škodí nebo zmatou jiné bytosti, nutí sám sebe zažít podobné poměry, dokud se nenaučí porozumět účinkům svého vlastního tvoření na okolní život vesmíru.

Pojď se mnou a prohlédněme si společně fyzický život, který si prožil ve Francii v ženské postavě jako velmi dokonalá zpěvačka, s hlasem ojedinělé krásy a síly.“

V okamžiku a bez jakéhokoliv úsilí z mé strany jsem stál mimo své fyzické tělo, které jsem viděl zřetelně ležet na zemi, jako by odpočívalo. Ptal jsem se užasle sám sebe, zda bude na této horské stráni v bezpečí. Hned odpověděl na moje myšlenky Saint Germain:

„Bud' bez starostí! Nic na světě nemůže tvému tělu ublížit dokud budeme pryč. Pohled!“ Hned jsem se viděl obklopen Bílým plamenem, který vytvořil kruh o průměru asi pěti metrů. Nyní položil Saint Germain okolo mne svou pravou ruku a já jsem viděl, že jsme se rychle zvedli ze země. Brzy jsem se přizpůsobil jeho vibracím. Neměl jsem žádný zřetelný pocit, skoro jako bychom se pohybovali prostorem. Náhle jsme viděli pod námi vesnici v jižní Francii a on pokračoval:

„Atmosférický éter každé krajiny zaznamená všechno, co se kdy na nějakém místě stalo. Znovu nyní oživím tento éterický záznam a ty se budeš moci podívat v živoucích obrazech na všechny jednotlivosti tvého dřívějšího života.

Zpíval jsi v kostele v této vesnici a učil ses u jedné učitelky, která prosila tvé rodiče, aby tě mohla školit. Dělal si rychlé pokroky, které se ještě stupňovaly, když jste se odstěhovali do Paříže. Po roce intenzivního studia se naskytl možnost zpívat před královnou Francie. Díky

její přízni se ti otevřely mnohé dveře. Začala skvostná hudební kariéra. Příštích pět let ti přineslo velké úspěchy v celé Francii a nashromáždil si velké bohatství.

Náhle prošli oba rodiče tou změnou, která se nazývá smrt. To ti způsobilo těžkou ránu. Po mnoho týdnů si ležel těžce nemocen. Když ses zotavil a začal opět zpívat na koncertech, zazníval ve tvém hlase nový teplý zvuk jako dar za nedávno prožitý žal.

Nějaký muž, který dříve často řídil tvá hudební studia, připravoval nyní tvé koncerty a ty jsi se na něj s plnou důvěrou spoléhal. Následovalo čtrnáct let největšího úspěchu. Potom jsi náhle onemocněl a o týden později ses rozloučil s tímto životem. Své klenoty a bohatství jsi zanechal pod ochranou svého spolupracovníka, aby mohl pomáhat ostatním a splnil určité plány, pro které jsi po celý život pracoval. Ještě však neskončily poslední oslavy a ten muž se zcela změnil. Zmocnila se jej náhle lakota. Chci ti nyní ukázat tohoto muže: potkal jsi jej před několika lety zde v Americe, ve svém dnešním životě. Jsem si jist, že si na tento případ budeš přesně pamatovat.“

Ukázal mi nyní jednu obchodní událost, ve které jsem se pokusil ve spojení se zástupcem belgické vlády asi před deseti lety na Západě pomoci několika lidem. Saint Germain pokračoval:

„Onomu muži byla nabídnuta příležitost znovu napravit nespravedlnost, které se na tobě dopustil ve Francii. Ozřejmili jsme mu celou záležitost a on ji zcela přesně znal. Nebyl však ještě dostatečně silný, aby nechal působit ten Velký kosmický zákon spravedlnosti a vyrovnal svou vinu. Kdyby to byl učinil ze své vlastní vůle, mohl si ulehčit mnohou cestu a otevřít si ji a mohl se v tomto vtělení mnohem rychleji vyvíjet. Tak drží vnější život jednotlivce uvázaného v kole nutnosti znovuzrození, trvajícího boje a utrpení, dokud nedovolíme tomu Světlu Krista v nás, aby nás osvítilo a vyčistilo, abychom přece jenom splnili plán Boží, který chce pro svá stvoření lásku, mír a dokonalost. Poučení tohoto druhu se nikdy nezapomíná, protože nám vtiskává určitou zkušenost, ať již obrazně či duchovně. Pokud můžeme nějakou událost znovu zažít, dělá na nás hlubší dojem a silněji povzbuzuje vnější činnost rozumu.“

To podstatné onoho dávno zapomenutého prožitku zůstane nyní trvale uchováno v mé paměti. Až do dnešního den si mohu každou jednotlivost znovu představit tak jasně jako tenkrát, když jsem ji zažil se Saint Germainem.

„Vyvolejme nyní,“ pokračoval, „jinou tvou inkarnaci, v Egyptě.“

Zvedli jsme se ze země a pohybovali jsme se rychle kupředu. Středoziemní moře jsem si zřetelně uvědomil, když jsme se klouzali nad jeho nádhernými vodami. V Karnaku a Luxoru jsme se opět snesli k zemi. Řekl:

„Dávej přesně pozor! Tento éterický záznam se týká jednoho velmi starého chrámu v Luxoru. Je starší než všechny, které byly doposud objeveny a archeology prozkoumány. Kdyby věděli, kde hledat, našli by skvostné a téměř dokonale uchované chrámy.“

Poukázal na určité místo, které bylo plné trosek, jak je mohou vidět turisté dnes. Nyní však bylo jeviště činností v éteru znovu vytvořeno v celé své dřívější kráse a nádheře a bylo nádhernější než vše, co by si jen mohla dnešní generace představit.

Zahrady a rybníky byly obklopeny velkými sloupy z bílého mramoru a růžové žuly. Celé místo ožilo, skutečně vibrovalo a bylo stejně tak hmatatelné, jako nějaké dnešní město na Zemi. Vše působilo tak přirozeně dokonale a normálně, že jsem se ptal, jak je to možné.

Odpověděl:

„Člověk a jeho tvoření, stejně tak jako příroda, mají éterického dvojníka, vzor, který zanechává v okolní atmosféře věčný otisk, ať již chce jít člověk kamkoliv. Vzor činnosti a životní zkušenosti jednotlivce se vždy nachází uvnitř jeho vlastní aury.

Stejně záznamy se nacházejí v auře každého místa. Nanebevzetý Mistr může oživit dle své libovůle éterické záznamy dřívější činnosti jednotlivého člověka a nově je uspořádat, ať již se

nachází tato osoba kdekoliv, protože vzor, se kterým Mistr sjednocuje atomickou strukturu, zůstává vždy v auře oné bytosti. Chce-li Mistr oproti tomu opět zviditelnit záznam nějakého místa, musí to učinit na tom samém místě a takový éterický záznam se stane, když je oživen, znovu tím samým živoucím tvarem a strukturou, ze které kdysi fyzicky sestával.

Tímto způsobem je možné znovu sjednotit atomickou strukturu celých budov a jejich okolí, pokud si to ten Nanebevzetý Mistr přeje k dosažení dobrého účelu. Kdo získal tuto Bohem danou moc vládnout, může znovu zviditelnit a oživit každý éterický záznam, pokud si to k poučení nebo k dobru žáků nebo jiných lidí přeje.

Učiní-li to, je všechno to znovuoživené stejně tak skutečné jako skutečnost sama a vyvolané předměty mohou být fotografovány, lze se jich dotýkat a mohou být také fyzicky hmatatelné fyzickým smyslům pozorovatele.

Pozoruj!“ upozornil mne, „jak tyto události zažíváš ve svém jemnějším těle. Přesto jsou skutečné, protože fyzické tělo je pouhým šatem, které nosíš ty, sama sebe si vědomá, myslící a prožívající jednotlivá bytost.

Je to to samé, jako když za chladné zimy nosíš těžký kabát, za horkého letního dne však jen nejlehčí oblečení. Zajisté jsou zážitky v lehkém oblečení neméně skutečné, jako ty v těžkém kabátě. Upozorňuji tě na tuto skutečnost, abys lépe mohl porozumět plné a málo omezené činnosti života.“

Prohlédli jsme ta místa, okolí a stavby. „Pojď, vstupme!“ řekl a vstoupil hlavním vchodem do samotného chrámu. Byli jsme nyní živoucími herci a současně i pozorovatelé následujících událostí. Prošli jsme velkou halou v nitru svatostánku. Nejvyšší kněz mi vyšel vstříc a zdálo se, že mne zná. Saint Germain mi vysvětlil:

„Tento kněz starověku je nyní tvým synem!“

Objevil se nižší kněz a hned jsem cítil, že jej znám. Saint Germain řekl:

„Ten pomocný kněz jsi byl ty sám.“

Vstoupili jsme do svatyně a viděli jsme pannu vestálku, jak hlídá svatý oheň. Ona, jak jsem ji nyní spatřil, byla Lotus, můj milovaný dvoupaprsek, žena, kterou jsem před lety potkal, se kterou jsem se oženil – matka našeho syna.

Scéna se změnila a viděli jsme, jak nějaký princ, host z dálné země, plánoval, že unese zasvěcenou pannu jako svoji nevěstu. Vše se zdálo probíhat dle jeho přání, dokud Nejvyšší kněz vnitřním vzhledem nezpozoroval, co se mělo odehrát. Znepokojilo jej to, ale nedal to znát.

Měl se na pozoru, když vstoupili otroci prince a blížili se ke svatyni. Nyní vystoupil a pronesl pouze jediné slovo, které znamenalo: „Zastavte!“

Jeden otrok, odvážnější než ti ostatní, kráčel dále. Nejvyšší kněz jej znovu varoval, avšak bez účinku. Nyní došel vetřelec k určitému zasvěcenému silovému kruhu, který vyzařoval od oltáře. Kněz již neváhal. Vstoupil na vnější kraj onoho ochranného záření, zvedl svou pravou ruku a ukázal přímo na otroka. Vystřelil plamen jako blesk a otrok padl bez života k zemi.

Princ, který vše pozoroval, se přiřítit v šílené zlosti.

„Zastav se!“ poručil kněz znovu hlasem jako dunění hromu. Princ se na chvíli zarazil, jako omámený mocí toho slova a kněz pokračoval:

„Poslouchej mne! Nezneseš ty největší z Božích darů chrámu života. Odejdi! Nebo také tebe zastihne osud tvého příliš troufalého a zmýleného otroka.“

Nejvyšší kněz si byl plně vědom té síly, kterou disponoval. Když tam tak klidně stál a pozoroval prince, byl skutečným ztělesněním sebeovládání a neomezené síly, kterou vědomě ovládal svou vůlí – vznešenost, korunovaná věčnou silou!

Vůle prince byla také plná síly, neovládal se však. Odpor v něm znovu vzbudil zlost. Zcela se poddal svému instinktu a řítit se kupředu.

Rychle jako blesk zvedl kněz opět svou ruku. Podruhé se zablýskl plamen a princ se zhroutil vedle svého otroka.

Saint Germain se obrátil ke mně s dalším vysvětlením:

„Nyní vidíš, jakým způsobem zpětně působí vlastnost každé síly na toho, kdo ji vysílá. Princ a jeho otrok nesli ve svých pocitech vlastnosti jako nenávisť, sobectví a zkaženost a když kněz nasměroval tu sílu, kterou mistrovsky ovládal, proti nim, převzala v onom okamžiku, kdy se dotkla aury útočníka, jeho vlastnosti. Obrátil pouze jejich vlastní pocity a jejich sobectví zpátky k nim. Tak byl kněz ve své nesobecké snaze ochránit jinou bytost sám ochraňován.“

Tak skončila tato událost. Jevišťe dřívější nádhery zmizelo a my jsme stáli opět uprostřed ruin chrámu. Saint Germain mi odhalil ještě více, to sem však nepatří. Pokračoval:

„Existuje pouze jedna cesta, jak vystoupit z kosmického kruhu příčiny a následku, nutnosti znovuzrození: vědomým úsilím pochopit zákon života. Je třeba vážně a opravdově hledat Boha ve svém nitru, trvale a vědomě vytvářet spojení s tímto Vnitřním Já a neotřesitelně je udržovat v každé situaci vnějšího života. Bude mi radostí a darem zprostředkovat ti další vhledy, však pouze k poučení, které přinesou tobě i ostatním. – Pojď, musíme se nyní vrátit.“

Když jsme se vraceli k mému tělu, upozornil mne:

„Pozoruj nyní, jak zmizí ten kruh Bílého Plamene!“ Pohlédl jsem tam a viděl jsem jej zmizet. O okamžik později jsem se opět nacházel ve svém těle. Slunce již zapadalo, věděl jsem, že bude skoro půlnoc, než se budu moci dostat domů.

„Polož své paže okolo mých ramen,“ přikázal Saint Germain, „a zavři své oči!“

Cítil jsem, jak se mé tělo zvedlo ze země, neměl jsem však žádný zvláštní pocit o pohybu kupředu. Brzy se mé nohy opět dotkly země. Otevřel jsem své oči – a stál jsem doma v mém domku. Saint Germain byl nanejvýš obveselen, když jsem se jej ptal, jak jsme se tímto způsobem mohli vrátit domů, aniž bychom vzbudili pozornost lidí. Odpověděl: „Často se halíme do pláště neviditelnosti, když se pohybujeme mezi těmi, kteří se zdržují ve fyzických tělech.“

V příští vteřině zmizel.

Již jsem slyšel o těch Velkých Nanebevzetých Mistrech, kteří svá těla mohou vzít sebou, kam jen chtějí, a kteří každou věc, kterou si přejí, bezprostředně z vesmíru zviditelní. Bylo to však zcela něco jiného, skutečně zažít setkání s takovým Mistrem. Pokusil jsem se ten zázrak této zkušenosti si plně znovu zpřítomnit. Pro Saint Germaina to byly zřejmě všední zážitky.

V nejhlubší vděčnosti jsem dlouhou dobu seděl, přemýšlel jsem a pokusil jsem se plně pochopit jeho vysvětlení „Zákona“ přání. Zdůrazňoval jeho důležitost a účinnost jako hybnou sílu ve vesmíru, aby bylo možno nové ideje posunovat kupředu a dosáhnout v životě každého jednotlivce rozšíření vědomí. Vysvětloval to následujícím způsobem:

„Pozitivní přání je v životě rozšiřující činností, protože tím může být vtačeno stále více idejí, činů a díla do hmoty a tvaru ve tvoření vnějšího světa. Každé správné přání nese v sobě sílu svého naplnění. Člověk je synem Božím. Obdržel od Otce úkol, aby si sám zvolil, jak chce řídit životní sílu a které vlastnosti by chtěl mít realizovány ve svých splněných přáních. Musí to udělat, protože svobodná vůle je jeho právo od narození.

Je úkolem vnější činnosti rozumu vést veškeré rozšíření pozitivním směrem. To je účel a povinnost vnějšího Já. Dovolit tomu Velkému životu, Boží síle, sloužit pouze uspokojování přání smyslů, zvyklostem masy lidí, je zničující zneužití a vždy je následováno bez jakékoliv výjimky nesvárem, slabostí, neúspěchem a zničením.

Pozitivní využití schopnosti si přát znamená vědomé ovládání neomezené Boží síly moudrostí. Každé přání, které je řízeno moudrostí, v sobě nese požehnání pro celé ostatní

tvoření. Každé přání, které je řízené Bohem ve svém vlastním nitru, vychází ven do světa s pocitem lásky a všemu žehná.“

V následujících dnech jsem sepsal tuto zprávu o svých zážitcích. Když jsem skončil, našel jsem jednoho rána při probuzení ležet na stole vedle mé postele zlatou kartičku. Vypadala jako kousek kovového zlata a byla na ní nádherně stínovaným písmem v rozkošné fialové barvě napsána krátká věta:

„Bud' zítra ráno v sedm hodin na našem místě setkání v horách.“ Podepsán Saint Germain.

Opatrně jsem tuto kartičku odložil. Den skoro nechtěl skončit, tak velké bylo moje očekávání. Brzy příštího rána jsem si připravoval občerstvení a pocítil jsem přitom zřetelný impuls, abych nic nebral sebou. Poslechl jsem a rozhodl jsem se důvěřovat tomu, že moje potřeby budou uspokojeny bezprostředně z vesmíru.

S radostným srdcem jsem se brzo nacházel na své cestě. Předsevzal jsem si nepromeškat jedinou příležitost k pokládání otázek, pokud mi to bude dovoleno. Když jsem se blížil k místu setkání, stávalo se mé tělo stále lehčí a když jsem byl vzdálen již jen půl kilometru, moje nohy se téměř nedotýkaly země. Nikdo se neukázal. Sedl jsem si na kamenný blok, abych počkal na Saint Germaina. Nepociťoval jsem žádnou únavu, i když jsem již ušel více než patnáct kilometrů.

Když jsem přemýšlel o té nádherné výsadě a požehnání, které jsem obdržel, slyšel jsem prasknout větvičku a obrátil jsem se v očekávání, že uvidím Mistra. Lze si jistě představit mé překvapení, když jsem ani ne dvacet kroků ode mne zahlédl pantera, který se ke mně pomalu přibližoval. Moje vlasy se musely zježit. Chtěl jsem utéci, ječet, něco udělat, tak prudce mne přepadl pocit strachu. Nemělo však smysl se pohnout, protože jedním skokem by mě býval mohl panter napadnout.

Všechno v mé hlavě vířilo, tak velký byl můj strach. Tu najednou se mi objevila myšlenka, přitáhla jasně a zřetelně na sebe mou pozornost a upevnila ji tam. Uvědomil jsem si, že v sobě nesu tu „Mocnou Přítomnost Boží“ a že tato „Přítomnost“ není nic jiného než láska. Také toto krásné zvíře bylo částí života Božího. Nasměroval jsem tedy můj pohled přímo do jeho očí. Hned mi přišla další myšlenka, že částička Boží nemůže nic zlého učinit jiné částičce Boží. Jenom tato skutečnost sama naplnila moje vědomí.

Pocit lásky se ve mně dmul a proudil jako světelný paprsek směrem k panterovi. A hle, tím ve mně zmizel veškerý strach. Zvíře se zastavilo ve svém kradmém kroku a já jsem se k němu blížil pomalu s pocitem, že nás oba naplňuje Boží láska. Zlé blýskání jeho očí se zmírnilo, zvíře se narovnal, přišlo opatrně ke mně a otřelo se ramenem o moji nohu. Lehce jsem se sklonil a tiše jsem pohládl jeho hlavu. Krátce pohlédlo do mých očí, položilo se a svinulo se jako hravá kočička. Srst byla nádherná, tmavě hnědá s rudým nádechem, tělo bylo dlouhé, vláčné a velmi silné. Dál jsem si s ním hrál. A když jsem jednou vzhlédl, stál vedle mne Saint Germain. Usmíval se a řekl:

„Můj synu, viděl jsem tu velkou sílu v tobě, jinak bych takovou těžkou zkoušku nedovolil. Zvítězil jsi nad strachem. Blahopřeji ti! I kdyby si své vnější Já nepřemohl, nebyl bych panterovi dovolil, aby ti ublížil; naše spojení by však bylo na nějakou dobu přerušeno. Přítomnost pantera se vyskytla bez mého přičinění. Byla součástí vnitřního účinku Velkého Zákona, jak ještě poznáš, než bude ukončeno tvé spojení s tímto nově nalezeným přítelem. Nyní, protože jsi obstál ve zkoušce odvahy, je mi umožněno ti poskytnout mnohem větší pomoc. Budeš nyní každým dnem silnější, šťastnější a budeš vyjadřovat stále větší svobodu.“

Vztáhl ruku a hned se tam objevily čtyři malé koláče nádherně zlaté barvy, o velikosti čtyři krát pět centimetrů. Nabídl mi je a na jeho pokyn jsem je snědl. Chutnaly nade vše lahodně.

Hned jsem cítil, jak jiskřivě osvěžily mé celé tělo. Naplnil mne nový pocit zdraví a duševní svěžesti. Saint Germain se sedl vedle mne a moje vyučování začalo.

+++++

II. Saharská poušť

„Při tvém nedávném prvním zážitku se mnou jsi vystoupil ze svého těla,“ poznamenal Saint Germain, „dnes se budeme zabývat na venek projektovanému vědomí.“

Položil palec své pravé ruky mezi mé oči a zbylé prsty na mé temeno. Pocítil jsem mým celým tělem protékat něco jako silný elektrický proud. Sejmul svou ruku a pokračoval: „Zákony, které jsem ti vysvětloval a učil tě je používat, tě přivedou k vědomému mistrovství nad všemi silami a věcmi Země. Pevně podrž tuto skutečnost ve svém duchu a často o ní přemýšlej. Znamenají, že při všech budoucích zážitcích, ať již jsou jakkoliv zvláštní, budeš každým okamžikem plně a vědomě vládnout nad svým vlastním duchem a tělem, že po vždy se již budeš těšit z vlastní svobodné vůle.

V tomto stavu projektovaného vědomí sis v každém okamžiku vědom sám sebe a můžeš neomezeně disponovat každou ze svých schopností. Nic na těchto poučeních a jejich praktických použitích nemá co dělat s transem nebo hypnotickým stavem spánku, ve kterých je vědomá vůle jednotlivé bytosti mimo činnost. Toto vypnutí je pro každého velmi nebezpečné a nezdravé a nikdy by se nemělo dopustit jak v duchu, tak i v těle.

Při všech praktikách v transu a hypnóze neexistuje nikdy Vědomé Mistrovství, proto působí na růst duše jako jed. Důkladně to pochop, že ta vědomá vláda nad silami a věcmi této Země a její užití by měla podléhat po všechny časy pouze tvému nitru nebo Božímu Já, zatímco všechny vnější vlastnosti ducha i těla se zcela podřizují ve spolupráci a poslušnosti vnitřnímu vedení. Bez naplnění těchto podmínek nebude existovat nikdy mistrovství a bytosti, které jsou známy jako Nanebevzetí Mistři, nikdy nebudou vnucovat tomu Bohem danému právu svobodné vůle jednotlivé bytosti jakékoliv konání.

Rozhodne-li se Nanebevzetý Mistr rozšířit dočasně vědomí žáka, může mu dát prožít nějakou projekci. Žák potom zažije ve stejné době věci, které se dějí na dvou nebo více místech současně. Přitom zůstávají jeho schopnosti vždy zcela pod vládou jeho svobodné vůle. Je si zcela vědom sebe a činný, ať již se jeho tělo nachází kdekoliv, kamkoliv ať Mistr nasměruje jeho pozornost za účelem poučení.

Nanebevzetý Mistr zvýší dočasně vědomí žáka, aby mu ukázal, čeho by mohl někdy vědomě a ze svobodné vůle vlastními silami dosáhnout. Projekce vědomí vzniká jednoduše zvýšením vibrací v atomické struktuře Ducha a těla žáka. Toto je dosahováno zářením Nanebevzetého Mistra a znamená činnost Světla, které zvyšuje vibrační rychlost na zvolenou hodnotu. V této zvýšené vibraci se používají schopnosti vidění a slyšení stejně tak, jako v denním životě, jenže přesahují nad lidskou oktávu do příští vyšší.

Nějaké takové použití našich smyslů odpovídá přesně denním zkušenostem našeho růstu, jen že si můžeme být současně vědomi dálky i blízkosti. Rozšíření nebo zúžení našeho vědomí je zcela podřízeno našim vlastním přáním, svobodné vůli a vědomému vedení žáka.

Dle svobodné vůle si může být vědom jen nějakého určitého stromu, ale také své celé zahrady. A je to přesně ta samá schopnost vidění, kterou používá pro obě pozorování. Chce-li vidět celou zahradu, rozšíří činnost svého zraku, až obsáhne vše zvolené. Širší vhléd zahrnuje v sobě také ten užší. Musíš proto tímto plně vládnout nade všemi svými schopnostmi na obou místech ve stejný čas. Ta činnost, která vznikne, je ve skutečnosti rozšíření silového pole zraku.

Použití tvého zraku v této projekci nebo rozšíření vědomí je dosahováno stoupáním vibrační rychlosti v optickém nervu.

Celý postup odpovídá rozšíření pomocí použití dalekohledu. V denních zkušenostech si lidské vědomí zvyklo na užívání svých schopností pouze uvnitř určitých hranic nebo silových polí. Můžeme naslouchat hlasu nějaké osoby, která hovoří v našem pokoji a v tom samém čase

někde jinde v domě slyšet zvonek. Všechny schopnosti vnější činnosti jsou rozšiřitelné. Je zcela v libovůli a na vůli jednotlivce, zda je chce použít jako mikroskop nebo teleskop. Je-li možno stejným postupem zaznamenat zvuk ve vlastním pokoji a současně jiný zvuk vzdálený v domě, lze také dosáhnout rozšířením našeho sluchu dalekých míst. Musí být pouze dostatečně zvýšena vibrace.

Pozoruješ-li tuto Velikou Vnitřní Boží činnost, vidíš vnější smysly, jak se dokonale a svobodně dostávají do nitra a co bylo dříve rozděleno, je nyní JEDNOTOU.

Tato činnost vědomí může být použita u všech ostatních smyslů, nejen u zraku a sluchu. Takové zvýšení schopnosti je přirozené, normální a harmonické a tak jednoduché, jako nastavení radiového přijímače na zvolenou vlnovou délku. Vlnové délky rádia, stejně jako ty zraku a sluchu, jsou částí té samé činnosti, zvuk obsahuje barvu a barva obsahuje zvuk. Lidské bytosti mohou také ve své denní zkušenosti barvu slyšet a zvuky vidět, pokud budou dostatečně tiší.

Uvnitř určitých oktáv nebo oblastí působí vibrace na zrakové nervy a v důsledku toho můžeme vidět. Jiné vibrace působí na sluchové nervy a my slyšíme. Oko průměrného člověka může vidět pouze ty předměty, jejichž vibrace leží uvnitř určitých oktáv, protože vše pod infračervenými nebo nad ultrafialovými paprsky nebo zónami je mu neviditelné. Zářením Nanebevzetého Mistra vibruje atomická struktura mozku a oka dostatečně rychle a může se rozšiřovat v nejbližší vyšších oktávách.

Stejná účinnost může být rozšířena přes další oktávy, ať již zářením Mistra nebo příkazem Nitra nebo Božího Já jednotlivé bytosti. Mnozí lidé mají bezděčně takové zážitky, zřídka kdy však chápou, co znamenají a jak k nim dochází. Pociťují okamžiky vysokého vědomí, hluboké inspirace, většinou však nepoznají, jak velkou pomoc přijímali.

Projektované vědomí nebo prorocká vize však nemá nic společného s vnitřními obrazy (halucinacemi), jak existují ve fantazii jiných lidí a jak jsou vytvářeny myšlenkovým působením (sugescí). Toto jsou pouze zachycené myšlenky a představy, jako kdyby byl obraz slunce pomocí zrcadla vržen na nějakou stěnu.

Sugesce se tak odlišuje od projektovaného vědomí, jako kdybychom mysleli na nějaké místo, místo abychom se tam sami nacházeli. Projekce je živoucí, živá, skutečná, skutečně ji může tvé fyzické tělo zažít, protože ona je činností tvého vnitřního Božího Já, které je JEDNOTOU s Nanebevzetým Mistrem, JEDNOTOU s Nejvyšším.“

Nyní jsme se stali Saint Germain a já pozorovateli a zároveň herci v jedné události, která se stala dávno. Opět jsem procházel svými vnějšími smysly zážitky v myšlení, cítění a konání. Celý postup byl tak přirozený a normální jako dýchání. Jediný nezvyklý pocit sestával z pocitu větší svobody a moci disponovat. Oba jsme se ponořili na několik okamžiků do hlubokého mlčení, než znovu oživil Saint Germain éterický záznam a začalo moje vyučování. Vysvětloval:

„Toto je Saharská poušť v dobách, kdy oplýval tento kus Země velkou plodností v subtropickém klimatu.

Mnoho řek přinášelo do všech oblastí hojnost vody. Uprostřed říše leželo hlavní město, které bylo svou nádherou světoznámé. Vládní budovy měly lehce vyvýšenou polohu a okolo nich se rozšiřovalo město do všech směrů.“

Mistr pokračoval: „Tato kultura dosáhla svého vrcholu před sedmdesáti tisíci lety.“

Vstoupili jsme do města a pociťovali nezvyklou rytmickou činnost, která způsobovala každému při chůzi zvláštní pocit lehkosti. Všichni lidé se pohybovali s velkým půvabem a nenuceností. Ptal jsem se Saint Germaina na důvod. Odpověděl:

„Tito lidé si vzpomněli na svůj původ a poznali se jako děti Boží. Proto vlastní a používají sílu a moudrost, která se ti může zdát nadpřirozenou a nadlidskou. Ve skutečnosti neexistují

zázraky, protože vše se děje podle pevných zákonů. Co se dnešním lidským představám může zdát zázračné je pouze výsledkem užití zákonů, které nejsou dnešnímu lidskému vědomí ještě známy a proto se můžou zdát podivnými.

Je-li skutečnost života správně pochopena, prokáží se všechny události, které se jeví dnešním lidem ještě jako zázraky, že jsou stejně tak přirozené a normální, jako tvary slov, když se je někdo naučil vyslovovat. Vše je účinek věčně se rozšiřujícího a pokračujícího tvoření života z ideje do tvaru a po všechny časy se jeví jako uspořádaný, zákonný postup v lásce a míru. Ať se již nějaká zkušenost dnešnímu lidskému stavu vědomí zdá jakkoliv cizí, nezvyklá a nemožná, není to ještě důkaz toho, že nepůsobí Vyšší zákon nebo moudrá inteligence, aby vytvořila po všechny časy a okolo nás ještě větší zázraky stvoření. Poznatky těch největších Duchů našeho dnešního lidstva odpovídají této velké vnitřní moudrosti a síle stejně tak, jaké porozumění má malé dítě pro vysokou matematiku.“

V jedné budově uprostřed skupiny budov jsme viděli sluhy oděné do nádherných látek jemných svítících barev, které ladily s vnitřním vybavením. Jeden z těchto sluhů nás zavedl do prostřední budovy a představil nás králi tohoto velkého národa. A kdo to byl? Saint Germain!

Vedle něj stálo mladé, velmi pěkné děvče. Její vlasy se podobaly roztavenému zlatu a padaly skoro až na podlahu, její oči svítily pronikavou fialovo-modrou barvou. Celý její postoj vydechoval rozkošnou sílu. S otázkou jsem pohlédl na Saint Germaina, kdo jen může být tato panna. Odpověděl: „L o t u s.“

Vedle ní stál mladý muž asi dvacetiletý a čtrnáctiletý chlapec. Starší byl tou samou bytostí, kterou jsme viděli v Luxoru jako Nejvyššího kněze. Mladší byl tím nižším knězem. Všichni tři byly dětmi krále. Opět pracovali ti tři společně. Saint Germain řekl:

„Pojďme nyní spoluprožít tyto letmé pohledy na dřívější životy tvoření onoho pozeňnaného národa. S rozvahou používám výrazu ‘pozeňnaný’, důvod brzy poznáš. Většina si zachovala stále ještě plné vědomé použití vši své moudrosti a síly jako děti Boží. Téměř neomezeně tyto používala vědouc, odkud pochází a jak velké dědictví jí patří.

To vnější bylo jenom nástrojem Božího Já, jak mělo být a bylo mu dovoleno pouze plnit to, pro co bylo stvořeno. Proto mohlo to Velké Vnitřní Já působit bez jakéhokoliv omezení a dokonalost a tvoření oné doby dosáhlo vysokého stupně.

V dobách této ranné kultury byla celá říše naplněna velkým mírem, štěstím a blahobytem. Král byl ‚Mistrem vši moudrosti‘ a skutečným ‚noselem kalicha Světla‘. Také tímto Světlem vládnul a jeho říše se ukázala být živoucím příkladem dokonalosti.

Stovky let,“ pokračoval Saint Germain, „byla zachována tato dokonalost bez armády a loďstva. Dohled nad lidem byl svěřen čtrnácti Nanebevzetým Mistrům Světla, z nichž vždy po dvou působili v každém z těch sedmi paprsků. Tímto způsobem se vytvořila ohniska Mocné Boží činnosti, která jimi mohla získat tvar. Pod těmito čtrnácti Světelnými bytostmi působil čtrnáct nižších Mistrů jako vedoucí sedmi oddělení; střežili tvoření ve vědě, řemesle a umění. Každý z těchto vedoucích oddělení se nechával ve svém konání vést vědomým a bezprostředním spojením s Bohem ve svém srdci. Z tohoto nejvyššího zdroje proudila všechna poučení a nařízení, které předával dále dolů. Tak neustále proudila Boží dokonalost ven, nerušená lidskými slabostmi.

Tato forma vlády se ukázala být v každém ohledu úspěšnou a uspokojivou. Nikdy od té doby ani přibližně nedosáhla nějaká říše takového rozkvětu. V těch starých záznamech, které zůstaly do dnešního dne zachovány, se hovoří o této ranné kultuře vždy jako o ‚Zlatém věku‘ a zlatý také v každé oblasti života byl.

Ve tvé milované Americe se ani ne v tak daleké budoucnosti znovu dostaví podobné poznání Skutečného Vnitřního Já a tento národ dokáže velké věci. Amerika je zemí Světla; toto Světlo se bude zářivě rozšiřovat ke všem národům Země, svítíc jako polední slunce. Před dávnými

časy byla Amerika zemí Velkého Světla. Opět nastoupí toto duchovní dědictví a nic tomu nemůže zabránit. Amerika je silná ve vlastním Duchu a těle – silnější než myslíš – a tato síla umožní odhodit veškerou obtížnou zátěž, která sužuje dnes tuto zemi a lid od jedné hranice k druhé.

Amerika má naplnit pro ostatní lidstvo Země velmi důležitý osud; již po staletí a ještě i nadále stráží Vysoké Bytosti tuto zemi. Jejich ochrana a jejich láska umožní dokončení tohoto díla. Ameriko! My, Nanebevzetí služebníci Světla, tě milujeme a chráníme.

Podobná forma dokonalé vlády přijde později, když odhodíte určitá pouta, která vás vysávají jako houba a rozpouštějí vaši sílu jako vampír. Vy milovaní v Americe, neztrácejte odvahu, když se vám zdá, že nad vámi visí temné mraky. Každý z nich bude zlatě prozářen. Za nimi, i když vypadají hrozivě, působí to ‚Křišťálově čisté Světlo Boží‘ a jeho poslové, Nanebevzetí Mistři lásky a dokonalosti, kteří sřeží Ameriku, její vládu a lid. Opět říkám: Ameriko, milujeme tě!

Velké probuzené duše tady budou vždy, jedna za druhou si jasně vědomy své vlastní mocné v nitru sídlící Boží síly. Tyto převezmou postupně všechna vedoucí vládní místa. Jim bude ležet blahobyt Ameriky na srdci více, než vlastní osobní potřeby a bohatství. Jimi bude Zemi darován nový Zlatý věk a bude trvat jeden eon.

Před dobou saharského lidu, kterou jsme viděli, používal lid pro veškerou dopravu velké vzducholodi. Když však vývoj postoupil, zmizela potřeba jejich použití, s výjimkou odlehlých oblastí. Všichni lidé vládnoucí vrstvy byli duchovně natolik vyvinuti, že se mohli pohybovat ve svých jemných tělech volně z místa na místo a mohli stvořit všechno, co si přáli, jak jsi to před nedávným sám mohl zažít v Luxoru. Tak mohli také pohybovat dle přání svým fyzickým tělem, protože vlastní překonání těžiště bylo pro ně tak přirozené, jako pro tebe dýchání.

V oné době bylo zlato zcela všedním zbožím, jako i ve všech ‚Zlatých věcích‘, protože jeho přirozené vyzařování (emanace) představuje čistící, vyrovnávající a oživující sílu. Zlato je přinášeno do země ‚Pány Tvoření‘, těmi ‚Velkými bytostmi Světla a Lásky‘, které tvoří a řídí celé světy a rozšiřují Světlo do všech jejich bytostí.

Vnější rozum nebo intelektuální vědomosti dnešního člověka v sobě skrývají pouze velmi malé porozumění pro skutečný důvod pro to, co má zlato na této planetě splnit. Vyrůstá v zemi jako rostlina a trvale vysílá čistící, oživující a vyrovnávající silový proud do vrstev země, po které kráčíme, do přírody a do vzduchu, který dýcháme.

Zlato má na této planetě splnit mnohý úkol; z toho jsou omamné prostředky a šperky dva z těch nejméně významných. Mnohem důležitější je jeho působení v a na zemi, protože jeho vnitřní síla čistí, oživuje a harmonizuje atomickou strukturu světa.

Vědecký svět dnešních dnů nemá žádné ponětí o této činnosti. Zlato je pro naši Zemi tím, co jsou topná tělesa pro náš byt. Je to jeden z nejdůležitějších prostředků, kterými je přinášena síla našeho slunce do nitra Země. Řídí sluneční sílu a převádí ji do fyzické formy, ve které může sloužit našemu světu a jeho životu. Síla zlata je ve skutečnosti zářící elektronová síla slunce na nižší oktávě. Zlato je občas nazýváno zahuštěným (precipitovaným) slunečním Světlem‘.

Síla zlata má velmi vysoké vibrační číslo. Může být proto přijato pouze jemnými výrazovými formami života a pouze na ně působit. Ve všech Zlatých věcích mají tento kov k dispozici také masy lidí a jejich duchovní vývoj dosahuje potom velmi vysokých stupňů. V takových dobách není nikdy se zlatem škudleno, je rozděleno po celé zemi a každý jej má k dispozici. Jeho čistící síla je lidmi přijímána, vyzdvihuje všechny ke stále větší dokonalosti. Toto je správné užití zlata. Je-li tento zákon vědomě pochopen a použit, může tímto způsobem také jednotlivec přijímat jakékoliv zvolené množství zlata.

Zlaté žíly ve všech pohořích poskytují tamnímu životu dobré zdraví a sílu. Nikdo, kdo je trvale ve styku s čistým zlatem, nezjistil nikdy škodlivé účinky. V čistém stavu je měkké a

lehce se opotřebuje, avšak právě tato vlastnost přináší splnění toho účelu, o kterém jsme právě hovořili.

Více vyvinutí lidé vyrobili tenkrát mnoho zlata bezprostředně z pralátky zhuštěním (precipitací). Kupole mnoha budov byly tenkrát obloženy deskami čistého zlata a jejich vnitřek byl ozdoben třpytícími se drahokamy v prazvláštích vzorech. Také ty pocházely z pralátky.

Avšak jako ve všech minulých časech se také zde část lidu postupně odvracela od vyššího tvoření Velkého Božího Já a přikláněla se více k těm pomíjejícím potěšením vnějších smyslů. Tu zmizelo v celé zemi najednou vědomí Boží síly a udrželo se při životě téměř jenom v hlavním městě. To se jmenovalo Sluneční město.

Ti vládnoucí poznali, že se musí stáhnout zpět, aby mohl národ tvrdou zkušeností sám poznat, že dosáhne všeho svého štěstí a všeho dobrého pouze uctíváním Božství ve vlastním srdci, že se musí vrátit do Světla, aby mohl být šťastný.“

Tuto změnu jsme nyní spoluprožívali. Král viděl, že musí ponechat lid svému osudu. Vyšší duchovní bytosti nad ním rozhodly, aby na slavnostní hostině oznámil svoje rozhodnutí, že jej opouští a rozloučil se s ním.

Svolal své poradce a udělil své pokyny pro slavnostní hodinu. Měla se uskutečnit na nejnádhernějším místě královské říše, v Sále klenotů královského paláce. Tento byl zářivě bíle osvětlen samosvítícími koulemi. Vznášely se u stropu, přidržovány křišťálovými řetězy. Světlo bylo velmi silné a jiskřivé a přesto působilo na tělo mimořádně blahodárně a uklidňovalo. Jedna ze světelných koulí uprostřed stropu umožňovala, aby ty klenoty, které představovaly mocné zářící slunce, ohnivě planuly.

Velký slavnostní sál byl vybraným způsobem vyzdoben. Stálo v něm dvacet čtyři bílých stolů z onyxu, každý pro dvacet čtyři hostů. Poprvé se v něm nacházeli najednou společně všichni poradci a jejich spolupracovníci jako hosté krále. O nezvyklém pozvání bylo horečně diskutováno, ale nikde nebylo možno zjistit důvod této slavnostní hostiny.

Konečně přišel večer té důležité události. Nikdo netušil nic o starostech v srdci ušlechtilého vládce či si nechal něco zdát o těch změnách, které měly nyní již tak brzy nastat. Hosté se shromáždili, každý očekával něco výjimečného.

Mohutné bronzové brány slavnostního sálu se majestátně otevřely. Ta nejnádhernější hudba, jako by byla hrána ohromným orchestrem, zazněla z neviditelného a překvapila dokonce i ty, kteří věděli, jakou mohutnou moc má k dispozici jejich uctívaný král. Národ k němu vzhlížel skoro jako k Bohovi, tak velká byla láska a obdiv za všechnu tu moudrost a pomoc, kterou jim trvale poskytoval.

Když zazněly fanfáry, vstoupil král, doprovázený svými dětmi. Dívka byla snově nádherná ve své líbeznosti. Měla na sobě oděv z měkké zlaté látky, který se nedá přirovnat k žádné tkanině naší doby. Přehoz se zdál být osazen diamanty, protože při pohybu těla probleskovaly světelné body. Zlaté vlasy padaly přes ramena a byly zachyceny dvěma smaragdovými sponami. Přes čelo měla jednoduchou pásku z bílého kovu se zapracovanými diamanty. Uprostřed se zdál být zvláště velký diamant, bylo to však ve skutečnosti mohutné zhuštěné Světlo, které tam bylo shromážděno jejím otcem a upevněno.

Pouze králi bylo umožněno jako jedinému v celé říši užívat takovou nejvyšší sílu. Královská rodina ještě nikdy před lidmi vnějšího světa nenosila takové Světelné klenoty, až na tento dnešní večer. Užila je dosud pouze během tichého zasvěcení při uctívání Velkého Božího Já, jehož Nejvyšší Přítomnosti si byla trvale jasně vědoma.

Kníže a jeho dva synové měli vhodný oděv ze stejné měkké zlaté tkaniny jako dcera. Byla poddajná jako kůže, zhotovená však z kovového zlata s hrudními pláty, které zářily jako velké slunce z drahokamů. Měli sandály ze stejné látky osazené drahokamy; také na jejich čelech jiskřil Světelný klenot.

Král dal znamení a všichni hosté se usadili. Vznešeným silným hlasem zavolal z hloubi svého srdce to Nekonečně Nejvyšší:

„Ó, Ty Mocný Všudyprítomný Zdroji, který řídíš vesmír, Ty plameni v každém lidském srdci! Nabízíme za Tvůj vlastní život, za Tvé Světlo a Tvou lásku ve všech věcech naši lásku, naši chválu a dík. Uctíváme Tě a vzhlížíme k Tobě, té Přítomnosti ve všech věcech, ať již jsou viditelné nebo neviditelné, vyvinuté nebo ve tvoření. Ty jsi proud života, který se nepřetržitě vylévá do všeho tvoření, to Jediné Já ve všem.

Jako nikdy předtím Tě moje srdce volá, abys probudil tento můj lid! Stal se k Tobě lhostejným a přináší mu to nebezpečí, která zavanou jako jedovatý dech; duše upadne do tupého spánku a zakryje ji závoj a ukradne jí tu Tvou Zářící Přítomnost.

Musí-li tito lidé projít trpkou zkušeností, která teprve může rozpustit zákal a strusku vnějšího Já a spálit je, potom při nich stůj a zaveď je nakonec do Tvé Věčné Dokonalosti. Vyzývám Tě, Ty Stvořiteli vesmíru, Ty Nejvyšší Všemocný Bože!“

Král se posadil a všichni strnuli v němém očekávání. Brzy se objevilo před každým hostem prostírání. Jeden chod za druhým byl nabízen neviditelnýma rukama, které přinášely pokrmy v nádherných, drahokamy osazených křišťálových nádobách – a tyto zmizely, když byli hosté obslouženi. Hned se objevily další. Konečně byla tato nejnádhernější slavnostní hostina, která kdy byla v této říši uspořádána, ukončena. Všechno čekalo v bezdechém tichu, co se bude dít dál.

Král vstal a v klidu počkal několik okamžiků. Nyní se objevil po pravé ruce každého hosta křišťálový pohár. Plnil se zhuštěnou čistou elektronovou esencí. Kdo ji pil, nikdy již nemohl zcela zapomenout na to Boží Já ve svém srdci, nechť by již byly jeho zkušenosti po mnohé věky jakkoliv rozmanité. Tato ochrana duše byla poskytnuta všem účastníkům slavnosti jako vděk za jejich věrnost k Bohu v nich, ke králi a říši, kterým upřímně sloužili.

Každý host pozvedl svůj pohár a pil na počest Božství v sobě, svého vlastního plamene toho Nejvyššího Živoucího JEDNOHO. Celá událost slavnostní hostiny byla sdělena prostřednictvím rádia, podobnému těm dnešním, celé zemi. Přijímač nebyl větší než talíř, byl však dosti silný, aby mohl přijímat a zprostředkovávat vlny z každého bodu povrchu zemského.

Po pozdravení Božího Já ve vlastním nitru se všichni utišili, ani dech se nepohnul. A nyní se před králem pomalu zviditelnila nádherná Přítomnost. Byla Kosmickým Mistrem z toho Velkého Ticha. Uctivé mumlání a úžas proběhlo mezi hosty, protože nyní poznali onu Jedinou Velkou Bytost, o které již staletí často slyšeli, nikdy však ještě nezažili její viditelnou Přítomnost. Pozvedla svou ruku a promluvila k přítomným a ke všemu lidu celé říše:

„Ó, děti Země, přináším vám v dobách nebezpečných otřesů velmi vážné varování. Pozvedněte se z tenat smyslového světa, do kterých jste zapleteni. Probudte se z vaší otupělosti, dokud není pozdě! Tento můj Bratr Světla zde se musí od vás vzdálit a přenechat vás těm zkušenostem, které jste si sami zvolili. Budou vás lákat do mnohé pasti. Sami jste se otevřeli těmto bezuzdným chybným představám a pocitům vnějšího Já.

Věnujete příliš málo pozornosti vašemu Zdroji a ještě méně uctíváte tuto Nejvyšší, Mocnou, Zářící, Vznešenou a Nekonečnou příčinu toho všeho, co je zde, Tvůrce a udržovatele všech světů. Neděkujete té Velké Nádherné Přítomnosti, tomu Pánovi Lásky, díky jemuž samotnému máte vaše životy.

Ó, proč nejste ani vděční za všechny ty dary přírody, které vám v takové hojnosti v této nádherné zemi poskytuje, za všechno to dobré, co k vám přichází pomocí moudrého a nesobeckého krále! Děkujete si navzájem za drobné výhody, za věci světa vnějších smyslů a tvarů, které jsou tak pomíjivé, které se jednou předají a potom odlétnou. Proč zapomínáte na Zdroj všeho života, vší lásky, vší inteligence a vší síly?

Ó, vy lidé, kde je vaše vděčnost za život, za lásku, za veškerou tu nádheru zkušenosti, ze které jste se směli radovat každým okamžikem, každou hodinou, každý den – rok za rokem?

Všechno to, co označujete za své vlastnictví, patřilo vždy – a také nyní – a vždy bude patřit tomu JEDINÉMU VELKÉMU ZDROJI ŽIVOTA, SVĚTLA A LÁSKY, tomu VŠEDOBRÉMU BOHU, tomu ÚPLNĚ NEJVYŠŠÍMU, HODNÉMU VZÝVÁNÍ, VŠE NAPLŇUJÍCÍMU a VŠEPRONIKAJÍCÍMU JEDNOMU.

Když jste si vlastním zneužitím energií života, které tento VŠEPRONIKAJÍCÍ JEDEN vždy do vás vylévá – čisté, dokonalé a neposkvřené - vytvořili stavy a poměry tak ničivé, bolestné a plné utrpení, že nejsou již déle ke snesení, potom se obracíte jak ve vašem zoufalství a beznaději a ve smrtelném boji, tak i ve vzpouře proti Bohu a voláte JEJ, aby vás osvobodil z vaší nouze a bídy. A to je ten dar pro Dárce Dobra – vaše protislužba za neustálou dokonalost, kterou ON nepřetržitě v největší lásce dává!

Jedinou podmínkou, pod kterou toto JEDINÉ VELKÉ JÁ v š e c h n o dává, je pravé a správné užití toho všeho, aby všechno ostatní stvořené mohlo být požehnáno v nekonečné radosti, harmonické činnosti a dokonalosti.

Obrátíte-li se v hloubce své bídy opět ke svému zdroji, chcete být osvobozeni od svých zlých skutků. Křičíte v utrpení zoufalství nebo rebelujete a rouháte se životu a zdroji všeho dobrého, že to všechno ve vás a vašem světě dopouštějí, což označujete jako nespravedlivý nebo zmýlený stav.

Ty sám, to malé osobní Já, ty jsi nespravedlivý vůči životu, ne život vůči tobě! Ty vyrábíš nouzi na Zemi. Člověk má svou svobodnou vůli volit a tvořit, co se mu líbí. Každý jednotlivec si vytváří vlastním myšlením a cítěním svůj svět. Je-li tento plný nesouladu, nouze a chřadnutí, dokazuje to pouze nedostatek toho, kdo je vytváří. Takovými chybnými výtvořeny jsou zatěžována tvoření a dokonalost, které věčně vibrují ve Velké kosmické melodii.

Jsou to pouze lidé, kteří vytvářejí v hudbě sfér nesoulad, protože všechny ostatní bytosti žijí a jednají v souladu se Zákonem lásky, života, harmonie a Světla. Tyto jsou zahrnuty v harmonickém celku, v Těle Nekonečna, v tom VŠE-milujícím JEDNOM.

Všechny ostatní říše života a světla tvoří a působí podle základního zákona, ze kterého vyplývá veškerá dokonalost. Tento zákon je Lásky. Lidé oproti tomu by již dávno zničili sebe a také planetu na které žijí, kdyby ty Velké nesobecké bytosti jako váš král, jako ten Velký zástup Nanebevzetých Mistrů, kteří znají pouze Lásku, se za vás nepostavily.

Vznešený účinek lásky a Světla nabízí přirozené podmínky, za kterých vytvořil BUH své lidské děti. Očekává od nich, že se pokusí nyní stejným způsobem vytvářet svůj svět tím, že naplní Jeho zákon ‚milování‘. V celém vesmíru neexistují žádné nadpřirozené stavy a podmínky. Všechno Nejvyšší, Krásné a Dokonalé je přirozené a odpovídá zákonu lásky!

Všechno ostatní je pod-přirozené. Denní zkušenost zástupů Nanebevzetých Mistrů je dokonalost. Je Boží vůle, aby v ní všechny Jeho děti žily. Jednou v jednom dřívějším věku žily děti Země tuto dokonalost, proto to byl jeden ze Zlatých věků.

Tato dřívější kultura, ta stará dokonalost, je starší, než si myslíte; je ještě starší, než si představujete začátek této planety. Tenkrát žili všichni lidé ve stejně povzneseném stavu jako dnes ti Nanebevzetí Mistři. Později se však odvrátili od svého původu, od lásky jako svého průvodce životem a vzrůstala nouze na Zemi.

Obrátí-li se děti Země k lásce zády, volí tím úkladně a vědomě zkušenost chaosu. Ať již se pokusí kdokoliv zde existovat bez lásky, nemůže nikde ve stvoření dlouho přežít. Takové snahy nemohou přinést nic jiného, než neúspěch, žal a zničení. Čemu chybí láska, musí se vrátit do chaosu nestvořeného, aby se mohla jeho hmota opět použít ve spojení s láskou a tímto způsobem mohla vytvořit nový dokonalý tvar.

To je zákon života pro celý vesmír i pro každou jednotlivou bytost. Je neměnitelný, neodvolatelný, věčný, však dobro činící ve svém účinku, protože tvoření ve všech svých

formách je k tady k tomu, aby měl BUH něco, čím by vyléval svou lásku a mohl se tímto způsobem účinně vyjádřit. To je ‚Zákon toho Všemocného Jediného‘, podle kterého se všechno ostatní vyvíjí a pohybuje kupředu. Je to ‚ÚKOL VE VĚČNOSTI‘! Nezměřitelnost, obrovská velikost a lesk této dokonalosti nemohou být popsány slovy.

Kdyby nebyl tento skutečný, pravdivý, setrvávající a dokonalý stav a tyto zkušenosti, které dalece překonávají každý lidský popis, bylo by bytí pouze karikaturou – deformací – parodií obdivuhodné činnosti života, která prochází celým tvořením. Existují – tyto vyšší, harmonické, nadpřirozené sféry – tyto úrovně činnosti a vědomí – individuální a kosmické – kde pokračuje neustále tvoření – v míru, lásce, radosti, svobodě a dokonalosti.

Tyto sféry jsou skutečné a jsou mnohem trvalejší a odolnější, než vaše těla a budovy ve fyzickém světě okolo vás. Tyto úrovně života jsou vytvořeny ze substance, která je tolik nabitá láskou, že nemůže přijmout nikdy vlastnost nebo činnost nesouladu nebo nedokonalosti, ani rozpuštění nebo rozpadu, protože jejich základem je LÁSKA. Dokonalost takové manifestace je vždy udržována – v trvajícím činnosti, vždy se rozšiřující, vždy žehnající s radostí všemu, co existuje.

Působíte si bolest a žal, které vás stále znovu vhánějí do inkarnací, do neznalostí smyslů, lidských žádostí a sklonů a přání vnějšího Já. Tyto žádosti a pudy v pocitové oblasti člověka jsou samy o sobě pouhým nahromaděním energií, kterým individuum předalo svým myšlením a cítěním vlastnost nebo kvalitu toho či jiného druhu. Tato chybně kvalifikovaná nebo negativně naplněná energie se shromažďuje a zvětšuje lidským vlivem a stává se hnací silou a nakonec z toho vznikne návyk. Návyk je tedy jen specifická (odpovídající druhu člověka) energie, nadaná vlastností – která sjednocená v jednom ohnisku – je držena po nějakou dobu nasměrována na nějaký cíl.

Sklony smyslů z dřívějších životů se stanou hnacími silami a zvyky v následujících životech; dělají z vás otroky a poutají vás do koloběhu nesouladu, nedostatku, nezbytností a nátlaku, nesouce vás pryč a víříc dokola labyrintem lidských problémů a zkušeností, které jste si sami vytvořili.

Vaše vlastní chybná tvoření vás ženou neustále kupředu, dokud nebudete konečně připraveni porozumět životu a naplňovat jeho jediný zákon, lásku. Jedním životem za druhým jste hnáni a zakoušíte zklamání za zklamáním, dokud se nenaučíte následovat ‚Zákon lásky‘.

Tak jste přinuceni se naučit a poslouchat ‚ZÁKON TOHO JEDINÉHO‘ – Lásku.

Tomuto vynucenému dění nikdo nemůže uniknout. Pokračuje, dokud to vnější Já nakonec nezačne hledat příčinu své bídy a nepochopí, že svého osvobození ze zkušenosti utrpení dosáhne pouze tehdy, když bude poslouchat ‚Zákon lásky‘. Toto zařazení začíná jako klid, mír a kamarádství v pocitech, jejichž středem je srdce. Tímto ‚vnitřním pocitem‘ se nastolí spojení s vnějším světem.

Láska není činnost lidského Ducha (rozumu, mysli), nýbrž je ‚čistou a svítící esencí‘, která vytváří lidského Ducha. Tato esence toho velkého Božího plamene proudí do hmoty a trvale se vylévá jako dokonalost ve tvaru a činu. Láska je zjevená dokonalost. Není vázána na žádné podmínky a nemůže vyjadřovat nic jiného, než mír a radost a věnovat je veškerému stvoření. Nepožaduje nic pro sebe, protože je ve vši věčnosti sama tvůrčí, je buhotem srdce toho ‚Nejvyššího‘. Láska má vše a zná jen svou vůli: ve všem uskutečňovat plán dokonalosti. Proto trvale dává sama sebe. Nezajímá ji, co bylo dáno v minulosti, přijímá daleko více svou radost a udržuje svou rovnováhu trvalým prouděním sebe sama. Protože je tato dokonalost v lásce a vítězně skrze ní proudí, nemůže nikdy poznat nic jiného, než sama sebe.

‚Láska‘ a pouze ona je základem harmonie a správného použití vši životní síly. V lidském životě vytváří láska potřebu neomezeně a neustále dávat či darovat celý vlastní mír a harmonii ostatnímu vytvořenému.

Ó, vy lidé všech věků! Pouze dostatek lásky vám může přinést zpět nebe, které jste kdysi znali a ve kterém jste kdysi žili. Tam budete opět zahrnuti hojností ‚Velkého Světla‘, které dává vše z lásky.

Jeden princ, který vás chce navštívit, se blíží k vašim hranicím. Vstoupí do tohoto města, hledajíc dceru vašeho krále. Stane se vaším vládcem a poznání vašeho omylu vám již více nepomůže. Královská rodina se stáhne zpět do ochrany oněch mocností, které pocházejí od Boha a proti nimž nebude lidská žádost nic platná. Jsou to ti Velcí Nanebevzetí Mistři Světla Zlatého éterického města nad touto zemí. Tam stráví váš král a jeho milované děti celý věk.“

Nyní se obrátila tato Vysoká bytost na krále se slovy:

„Můj ušlechtilý, trpělivý bratře, žehnám ti! V lásce a nesobeckosti jsi sloužil svému lidu. Hluboké a věčné je tvé odevzdání tomu Nejvyššímu JEDINÉMU, zdroji všeho tvoření. Zlaté éterické město očekává tebe a tvé děti a srdečně vás vítá. V dosahu jeho záření budete žít a sloužit svému lidu světelnými paprsky, které budou trvale vysílány všemi obyvateli toho místa, dokud se poslušností k ‚Zákonu lásky‘ tvůj lid sám neosvobodí.

Tato ‚Říše Světla‘ je nad zemí, kterou jsi tolik miloval. Sestává ze samosvítící éterické hmoty a vznáš se nad tímto vaším fyzickým městem. Je skutečné, velmi skutečné a daleko trvalejší, než nějaké pozemské město, protože ‚Světlo‘ je nezničitelné a Zlaté město je vystaveno ze ‚Světla‘. Do něj nemůže nikdy vniknout ani neharmonická myšlenka, ani rušivé dění.

Za sedm dnů se znovu vrátím a vezmu sebou tebe a tvé děti do ‚Světelného města‘. Odtamtud budeme sledovat pokrok lidstva a přitahovat do ‚Světla‘ všechny, kteří se sami ovládnou a připraví. Město je obklopeno nepřekonatelným pásem elektronové síly, kterým nepronikne nic, co není zvláště pozváno.“

Když ta Vysoká svítící bytost ukončila svou řeč, požehnala královské rodině, hostům a říši. V tichu, které následovalo, její Světlo pomalu zhasínalo; obrysy jejího těla se rozplývaly, dokud postava zcela nezmizela.

Mohutnou slavnostní dvoranou proběhl šepot a když se všichni podívali ke králi, byla jeho hlava skloněna v hluboké uctivé meditaci. Poté se pomalu zvedl a popřál všem svým hostům dobrou noc.

Sedmého dne se vrátil ten ‚Bratr z Velkého Mlčení‘, pojal krále a jeho děti do své vlastní planoucí aury a zmizel s nimi do ‚Zlatého éterického města Světla‘.

Příštího dne dorazil ohlášený princ a poznal stav říše a zděšení, které leželo nad celým národem. Hned pojal myšlenku sám se učinit vládcem, což se mu bez těžkostí podařilo. O dva tisíce let později byla skoro celá země pouští s vyschlými prameny a suchými koryty řek a vše to jen jako výsledek nesouladu a sobectví lidí, kteří působili na život rostlin v přírodě jako jed. Ta dřívější kvetoucí říše se rozprostírala po celé šíři Afriky a zasahovala až k pohoří Himalaje.

Následovaly ohromné záplavy, které pokryly celou zemi vodou. V oblasti dnešní Sahary se utvořilo vnitřní moře. O dvanáct tisíc let později otekly tyto vody v důsledky nových otřesů země do otevřeného moře, část této plochy se stala Saharou. Dnešní Nil se podobá těm nádherným řekám onoho dávno zapomenutého Zlatého věku.

Tím skončilo naše pozorování toho dávno minulého děje. Nemohl jsem téměř věřit svým smyslům, tak hmatatelně jsem viděl všechno znovu oživlé, obrazy fyzicky v třech dimenzích, konání lidí plně pulsující skutečnosti. Saint Germain upozoroval mé velké překvapení a řekl, že mne později zavede k ještě existujícím záznamům oné doby a onoho národa a fyzicky mi dokáže, že mi nepředváděl žádné kouzelné obrázky.

Ještě jsme seděli na našem kamenném bloku a rozhlíželi jsem se kolem. Panter ležel v naší blízkosti v hlubokém spánku. Saint Germain mi nyní vysvětlil různé důležité stupně použití vyšších zákonů k vlastnímu vnitřnímu ovládnutí všech věcí smyslového světa. Umožnilo mi

to pochopit, proč se v jeho těle, které dle lidského způsobu pozorování muselo být nepředstavitelně staré, projevovala taková mladost a dokonalost. Mistr řekl:

„Věčné mládí je plamenem Božím, který žije v lidském těle, je vlastním darem O t c e svým výtvořům. Mládí a krása myslí, jakož i těla mohou být udrženy t r v a l e pouze takovými jednotlivými bytostmi, které jsou dosti silné, aby zůstaly nedotčeny jakýmkoliv nesouladem. Jejich je dokonalost.

Kde nebydlí mír, láska a Světlo v myšlenkách a pocitech člověka, nemůže nikdy vyjádřit i přes veškeré fyzické úsilí svého vnějšího Já mládí a krásu. Tyto existují věčně a výhradně pouze uvnitř B o ž í h o p l a m e n e , který představuje Boží Já každého jednotlivce. Co všechno nechá vnější Já v nesouladu probleskovat svými myšlenkami a pocity, to se ve stejném okamžiku vtiskne do struktury fyzického těla. Věčné mládí a krása se tvoří samy a navždy jsou obsaženy uvnitř plamene Božího života a v každé jednotlivé bytosti. Tak je tomu vždycky dle plánu Božího ke zjevení Jeho dokonalosti ve světě forem.

Mládí, krása a dokonalost jsou vlastnosti lásky, kterou trvale vlévá to Boží Já do Svého tvoření. Do každé jednotlivé bytosti jsou vloženy síla a schopnosti, udržet tuto dokonalou, věčně se rozšiřující činnost tvoření a zvyšovat ji.

Síla tvoření je energií Božího Já v každém člověku, který byl narozen do tohoto světa. Každým okamžikem je činnou ve tvé mysli, ve tvém těle a ve tvém světě. Není vteřiny, kdy by tato ohromná síla neproudila všemi těmi jednotlivými bytostmi.

Každý člověk má tu výsadu vtisknout této síle takové hodnoty, které si dle své vlastní svobodné vůle přeje. To se děje, když své myšlenky a pocity nasměruje tím směrem, který mu vyhovuje.

Myšlenka je tou jedinou věcí ve vesmíru, která může vytvářet vibrace. Vibracemi přijímá tato věčně proudící síla tu vlastnost, tu hodnotu, kterou si přeješ, aby nabyla ve tvém životě a ve tvém světě tvaru. Tato neomezená, inteligentní, zářící energie teče nepřetržitě tvým nervovým systémem. Je věčným životem, životní silou v proudu krve tvých žil. Je všemocnou, všudypřítomnou, inteligentní činností, která je každému dána OTCEM, tím životním principem Božím, aby ji mohl vědomě podle svého svobodného uvážení řídit. Skutečný rozum, který používá všechny věci k pozitivnímu vývoji, přichází jen z principu Božího, toho plamene života a neomezuje se na činnost rozumu (intelektu). Skutečná inteligence je moudrost nebo Boží poznání; nikdy nemůže myslet něco nesprávného. Chybné myšlenky přicházejí od dojmů, které jsou vnucovány rozumu jednotlivce jeho okolním vnějším světem. Kdyby to individuum ostře rozlišovalo mezi svými vlastními myšlenkami jako myšlenkami uvnitř Božího plamene a našeptáváním z vnějšku, které je vysíláno jinými lidskými Duchy a jejich zdánlivým světem smyslů, mohlo by zabránit všem činnostem a všem poměrům světa zkušeností, které vytvářejí nesoulad.

Světlo, které vyzařuje z vlastního plamene Božího, je znamením, měřítkem dokonalosti, kterým by měly být přezkoušeny všechny myšlenky a pocity, které nás zasahují skrze našich pět smyslů. Nikdo nemůže vtisknout svým myšlenkám a pocitům hodnoty dokonalosti, když nekráčí k ‚původu dokonalosti‘; protože hodnoty a účinky dokonalého druhu sídlí jen uvnitř Božího plamene.

Z toho vyplývá pro jednotlivce nutnost přemýšlet o Světle Božím ve svém nitru a navázat s ním spojení. Čistá životní esence nejenže dá životu věčné mládí a krásu, nýbrž bude udržovat dokonalou rovnováhu mezi tvým Božím Já a tím vnějším nebo osobním Já. Ve skutečnosti je tato Čistá životní energie tou silou, která potřebuje vnější Já ke spojení se svým Božím původem, tím Božím Já. Oboje, osobní a Boží Já, jsou vlastně JEDNOTOU, pokud intelekt vnější činnosti ducha, to smyslové vědomí nepřijme nedokonalost, neúplnost, nesoulad nebo si sám nevymyslí výtvar, který leží mimo Všepronikající Jedinou ‚Přítomnost‘ života. Přemýšlí-li o sobě smyslové vědomí jako o něčem, co je odděleno od Boha, od

dokonalosti, vytvoří si také tyto nedokonalé poměry, protože ty myšlenky, které vysílá smyslové vědomí do světa, se mu zase z tohoto světa vrátí.

Věnuje-li někdo nějaké ideji nedokonalosti nebo oddělení od Boha svou pozornost a tím zaujme svého ducha, začne se vytvářet v jeho těle a v jeho světě odpovídající stav. To způsobí, že ta osoba bude nyní pociťovat sama sebe jako bytí, které je odlišné od svého původu. Ve stejném okamžiku, kdy si někdo myslí, že je oddělen od Boha, představuje si, že jeho život a jeho inteligence a jeho síla mají začátek a konec. *)

Život byl vždy, je dnes a vždy bude. Nikdo a nic nemůže skutečný život zničit. Mnohou činnostmi v rozumovém a tělesném světě se mohou formy rozpustit nebo být dočasně poškozeny, vědomí jednotlivé bytosti je však věčné. Může všude ovládnout každou vytvořenou hmotu, když je život Boží ve vlastním nitru uznán jako ,znalec a vykonavatel‘ všeho dobrého ve tvoření.

Říkám ti pravdu: existuje pouze jediný původ všeho dobrého, a to je Bůh. Kdo tuto pravdu vědomě pochopí a přijme a skrze svého vnějšího ducha promění v činnost, ne dvakrát nebo třikrát denně, nýbrž každým okamžikem od rána do večera, bez ustání, a je zcela jedno, čím se zabývá vnější já, ten bude moci, ať již je čímkoliv, vyjádřit svou dokonalou svobodu a ovládnání všech lidských věcí.

Většině lidí se zdá být těžké pochopit tuto skutečnost, protože mnoho staletí žili ve víře, že jsou od Boha odděleni, zatímco přece každým okamžikem každého dne ve všem, co mysleli nebo činili, užívali Boží život, Boží energii, Boží hmotu a Boží působení, aniž by to ovšem pozorovali. Je velmi potřebné, aby byla tato skutečnost ve vnější oblasti působení Ducha připuštěna a vědění tím bylo použito pro pozitivní tvoření, pokud má být uvolněna plná síla tím osobním Já.

Poznání, vědomé ovládnání a pozitivní použití Boží síly ve vlastním Já a po všechny časy je cestou k dokonalosti, mistrovství a ovládnání všech věcí na zemi, včetně vědomé moci nad všemi přírodními silami. Poučení, které jsem ti zde udělil, rozpustí zcela všechny nesprávné představy, pokud bude správně přijato a upevněno. Čím trvaleji, vytrvaleji a hlouběji se budeš cítit spojen se svým Božím Já, tím rychleji dosáhneš cíle.

Mistrovství nebo zasvěcení vyžaduje vědomou vládu nade všemi silami a hmotnými tvary. Aby bylo možno toto dokázat, je nutno splnit tři podmínky:

- 1) musíš uznat své vlastní individuální Já
- 2) dokonalý klid myslí, za všech podmínek
- 3) musíš stát nad každým pokušením, týkajícím se zneužití síly

Je nutně zapotřebí uklidnění všech citových pohnutek příkazem vědomé vůle a zasvěcenec to bezpodmínečně vyžaduje, pokud se chce stát pánem nade vším.

Tento požadavek neznamená, že by měl být někdy potlačen nesoulad. Potlačování nemůže nikdy osvobodit. Jedná se spíše o zjemnění pocitů, které by se měly harmonicky uspořádat, ať již jsou poměry, které obklopují Ducha a tělo žáka, jakkoliv rozdrážděny. Takové sebeovládání je pro lidi západního světa nelehké, protože většinou je jejich temperament přecitlivělý a lehce výbušný (impulzivní). Tyto znaky poukazují na ohromné síly. Měly by být ovládnuty, drženy na uzdě a vědomým řízením použity pro pozitivní účel. Nikdy nemůže jednotlivec činit trvalejší pokroky dříve, než pevně ovládne své síly a zabráni každému jejich promarnění.

*) Výraz ,osoba‘ pochází z latinského ,personare‘, to znamená ,proznění‘. Osoba by měla být bytostí, kterou proznívá jenom to věčné Boží. Této dané skutečnosti odpovídá jen opravdový, Boží, Věčný člověk, ne ten dnešní smrtelný zdánlivý člověk se všemi nedostatky a omezeními, které si sám vytvořil.

Občas se žák ptá, zda na cestě k dokonalosti nebude již potřebovat od určitého bodu nějaká mluvená posílení. Používá-li člověk upřímně takový souhlas, může mu to pomoci plně přijmout potvrzenou pravdu. Směřuje tím přece pozornost svého vnějšího ducha tak pevně na pravdu, že zcela vejde do jeho pocitového světa. Pocit svědčí o osvobození skutečné Boží síly, která zjevuje odsouhlasenou pravdu.

Pokračující použití posilujících slov přivádí k tak hlubokému pochopení pravdy toho, co vnitřně potvrzujeme, že se stane bytostně vlastním. Používáme posilování, manter nebo modlitby, protože toužíme po něčem vytvořeném. Skutečné přání je ta nejvyšší forma modlitby. Tak pozdvihuje žák tím posilováním své vnější Já k uznání pozorované pravdy a vytváří pocit, skrze který nabývá pravda tvaru. Duchovně usebrání (koncentrace) mluveného slova je příčinou okamžité činnosti a přináší vnitřním přijetím pravdy její tělesný projev (manifestaci).“

Moje vděčnost za všechno, co jsem nyní přijal od Saint Germaina, byla příliš velká, než aby se dala vůbec vyjádřit slovy. Četl mé myšlenky a pocity jako v otevřené knize. Tak jsme oba chvíli seděli v tichosti vedle sebe, v dokonalém souladu. Probudil mne z mého snění a poukázal na nádherné barvy západu slunce. Měl jsem touhu strávit tuto noc v horách a vrátit se domů až příštího rána, abych zažil východ slunce. Sotvaže jsem pocítil toto přání, ležel mi u nohou krásný spací pytel. Nikdy jsem neviděl nic podobného. Sklonil jsem se, abych přezkoušel tu nezvyklou tkaninu, ze které byl vyroben, a zjistil jsem k mému překvapení, že svítí a je teplý. Vzhlédl jsem a Saint Germain mi nabídl s úsměvem křišťálový pohár, naplněný zlatou tekutinou podobnou medu. Poslušen jeho tajného přání jsem vychutnával lahodný nápoj a ihned mým tělem začal pulsovat zářící žár. Když jsem vypil, zmizel pohár z mé ruky.

„Ó, proč jsem si nesměl ponechat tento rozkošný výtvar?“ ptal jsem se překvapen.

„Trpělivost, můj synu,“ odpověděl. „není ti snad plněno jedno přání za druhým? Tvůj spací pytel zde zůstane do svítání a tvůj přítel panter tě bude během noci chránit.“

Lehce se uklonil a s půvabným úsměvem se jeho tělo stávalo stále méně zřetelné, až zmizelo docela. Vklouzl jsem do nádherného spacího pytle, ulehl jsem se blaženě a velmi rychle jsem usnul. Když začaly stoupat nad horami ranní červánky probudil jsem se a moje první myšlenka patřila mému spacímu pytli, který mne tak velmi potěšil. Tím také zase znovu zmizel do vesmírné hmoty, ze které byl odebrán.

Panter mne doprovodil domů. Po delší době jsme zaznamenali lidské hlasy. Zvíře zavěťřilo ve vzduchu, postavilo se přede mne a vzhlédlo ke mně. Pohladil jsem jej a řekl: „Nyní můžeš jít!“

Několika málo skoky zmizelo v houští na pravé straně stezky. Bez dalších zážitků jsem krátce před obědem dospěl ke svému bytu v takovém stavu mysli, který se nedá popsat.

Měl jsem touhu přemýšlet, meditovat, vžít se do tohoto zcela nového světa. Neobvyklé a přece velmi skutečné zážitky posledních čtyřiceti osmi hodin vyvolaly nutnost uspořádat nově celý můj svět. Cítil jsem se nanejvýš šťasten a přece se mi zdálo, že kolem mne vznikl nový vesmír. Zde stál ještě přede mnou ten samý starý střízlivý svět, který jsem vždy považoval za tak jistý – a přece, byl ještě vůbec? Nebyly v něm po všechny časy tyto nádherné vnitřní skutečnosti, tato ohromná síla, tato překvapující zjevení svobody a vlády nad vším tvořením, které mi však přesto byly do dnešního dne zcela utajeny?

Byl jsem nyní po celý svůj život obklopen všemi těmi zázračnými věcmi a žil jsem, jako by neexistovaly. Stále hlubší byla moje meditace, jako ještě nikdy během mého celého bytí.

K večeři jsem ještě nepocíťoval žádný hlad. Přesto jsem šel do mého hostince a objednal jsem si sklenici mléka. Byla mi přinesena a když jsem je krátce na to ochutnal, stalo se to mléko k mému velkému údivu stejnou smetanovou tekutinou, kterou mi podal prve Saint Germain.

Po jídle jsem se vrátil domů a připravoval jsem si před spaním koupel, když jsem náhle pocítil mně již známý elektrický blesk projít mým tělem od hlavy k patě. Bezděčně jsem vztáhl ruku a za několik vteřin se vytvořovala na mé dlani křišťálu podobná hmota. Nějak jsem věděl, že tento dar patří do koupele. Sotvaže jsem ji vhodil do vody, zavířila se voda, jako by byla živá. Vstoupil jsem do koupele a položil jsem se do vody a každou buňkou mého těla proniklo blažené brnění. Cítil jsem se jako nabitý mohutným elektrickým proudem, který prosvítíl a posílil celou moji bytost. Po koupeli jsem se uložil a upadl jsem brzy do hlubokého spánku beze snů.

+++++

II. Královský Teton

Prošly čtyři dny, aniž by se stalo něco nezvyklého. Pokusil jsem se hlouběji pochopit smysl mých nedávných zážitků. Za večerního soumraku pátého dne jsem uslyšel tiché zaklepaní na okna mého pokoje. Pohlédl jsem ven a na okenním parapetu stál sněhobílý holub s kartičkou v zobáku.

Přistoupil jsem k oknu a otevřel jsem jej. Holub přicupital ke mně a zůstal přede mnou klidně stát. Vzal jsem kartičku a přečetl si ji. Bylo to to samé krásné písmo jako předtím, však tentokrát zlatým inkoustem na bílém papíru. Ta slova zněla:

„Bud' zítra ráno v sedm hodin na místě našeho setkání. Saint Germain.“

Sotvaže jsem si vzal kartičku, posadil se holub na mé rameno a otíral si hlavičku o mou tvář, jako by mi chtěl přinést pozdrav lásky. Poté vylétl ven z okna a zmizel jako šíp. Opatrně jsem odložil kartičku stranou. Doufal jsem, že mi zůstane zachována; příštího rána však, dříve než jsem se vydal na cestu, zmizela. Zlatá kartička s prvním poselstvím zde ještě třetí den byla, často jsem ji pozoroval a doufal jsem, že nepomine. Když se však potom znovu vrátila do kosmické hmoty, moje srdce velmi zesmutnělo, tak velké bylo moje zklamání.

Šestnáct kilometrů jsem měl ujít a vystoupat a měl jsem tam být v sedm hodin. Vstal jsem brzy a ve tři hodiny jsem byl již na cestě. Vyšel jsem zdatně a došel jsem za úsvitu k vysokému lesu. Brzy mé ucho zaznamenalo žalující výkřik. Bezděčně jsem ve stejném tónu odpověděl. A něco se ke mně hnalo houštinou a můj přítel panter přiběhl ke mně mohutnými radostnými skoky. Pohládl jsem jej a putovali jsme společně k našemu místu.

Přesně v sedm hodin vystoupil Saint Germain bezprostředně z atmosféry a pozdravil mne s otevřenou náručí. Znovu mi podal křišťálový pohár, tentokrát naplněn nějakou čirou, vířící tekutinou. Pil jsem a ještě nikdy jsem neokusil něco podobného. Chutnalo to skoro jako chlazená grape-fruitová šťáva, ta tekutina však byla perlivá a šumivá. Jako blesk mnou projel její účinek a pocíťoval jsem v každé žíle pulzující život.

Nyní podal Saint Germain panterovi malý hnědý koláček, který byl chtivě sežrán. Na okamžik se jeho vlasy zježily a Saint Germain poznamenal:

„Nikdy již tvůj přítel neusmrtí vysokou zvěř!

Pro příští zážitek a poučení bude nutné, abys nechal své tělo zde na stráni, protože nemáš ještě k dispozici dostatek vnitřní síly, abys je vzal sebou tam, kam dnes půjdeme. Panter zde zůstane ke tvé ochraně a pro další bezpečnost přes nás přehodím plášť neviditelnosti. Půjdeme do Královského Tetonu. Pojd'!“

Hned jsem zde stál ve svém jemném těle, oděn do širokého šatu ze samosvířící zlaté tkaniny.

„Všimni si pozorně té látky, do které jsi oděn,“ pokračoval. „Tkanina tvého šatu ukrývá v sobě jisté neobvyklé schopnosti a síly. Tak může ten, který nosí tento šat, zvedat fyzické předměty a pohybovat jimi. Šaty samé mají čistou elektronovou sílu. Tato může být použita k pohybu pevnými předměty takového druhu, jakou sílu má k dispozici vlastní tělo. To je jeden z nejpřekvapivějších účinků, kterému ti Velcí Mistři Světla dovolili, aby byl použit poprvé zde na této planetě.“

Na objasnění pro čtenáře necht' je jasně a srozumitelně poznamenáno: Během následujících zážitků jsem byl oděn do těla, které mohlo být činné ve čtyřech dimenzích a které mi přesto umožnilo cítit a pohybovat pevnými předměty fyzického světa tak, jak to může činit každý ve svém fyzickém těle. Toto tentokrát použité tělo nebylo tím, co je někdy nazýváno astrálním tělem.

Brzy jsme dosáhli vrcholu nějaké majestátní hory, která se zvedala jako strážce nad jednou z nejkrásnějších krajín Spojených států. Pod nohama nám ležely daleké lesy a mohutné řetězy hor s ještě nedotknutými minerálními poklady, táhly se do dálky, až kam oko dohlédlo. Mohutné skalní bloky ležely roztroušeny, jako by je zde v litém boji rozházeli obři. Saint Germain se dotkl jednoho z největších a hned se převalila ta ohromná hmota asi čtyři stopy stranou. Vyzval mne, abych jej následoval. Přiblížili jsme se a k mému velkému údivu jsme stáli před bronzovou branou. Vysvětlil:

„Tato brána zde stála již před zánikem Atlantidy před více než dvanácti tisíci lety.“

Přistoupil a stisknul určité body na ploše. Pomalu se otevřel ten mnoho tun těžký kovový blok a vstoupili jsme do prostorné komory, ze které vedly schody dolů, vytesané do skály.

Sestoupili jsme asi sedmdesát metrů a vstoupili do kruhové místnosti. Proti schodům se nacházely dveře. Saint Germain přistoupil a položil na plochu svou pravou ruku. Otevřela se a uvolnila vstup do kulaté dopravní šachty. Vnitřek vypadal jako glazované stříbro. Jako odpověď na mé myšlenky řekl Mistr:

„Ano, ale tato látka je tvrdší a silnější než ocel a nezničitelná.“

Plochá deska ze stejného kovu, uvedená Místrem do pohybu, která se přesně hodila do šachetního otvoru, vyjela zespodu nahoru. Vstoupili jsme na ni. Dveře se za námi zavřely a jeli jsme dolů. Byla to dlouhá cesta a jízda probíhala klidně. Konečně jsme zastavili před bronzovými dveřmi zcela jiného druhu.

„Sestoupili jsme nyní sedm set metrů do vlastního srdce hory,“ poznamenal Saint Germain, když jsme opustili šachtu.

Prostor, ve kterém jsme se nacházeli, byl zvláštního tvaru a uspořádání. Táhl se jako pravoúhlý z východu na západ a severovýchodní a severozápadní kouty tvořily příčné úhly. Působil jako předsín k nějaké přijímací hale. Těžké bronzové dveře jízdni šachty se otevíraly do předsíně u severovýchodní stěny.

V severní stěně se nacházely dvě velké bronzové brány, které vedly do mohutného přednáškového sálu. V severovýchodním rohu byly čtvrté dveře, podobné těm ostatním, kterými jsme vstoupili do místnosti. Zcela nepřerušovanou jižní stěnu pokrýval pletený visící obrovský koberec. Vyrobena byla ze zvláštní látky, struktura byla hrubá, ale vlákna byla měkká jako velbloudí srst. Jemná smetanová barva tvořila podklad a z něho vystupovaly dvě postavy Božích bytostí velké síly a vznešenosti v životní velikosti. Obě prokazovaly svým postojem a gesty, že řídí kosmické síly. Mužská postava na pravé straně měla dmoucí se plášť z bohaté látky v temné safírové modři a se zlatými výšivkami, zřejmě knížecí znamení vysoké důstojnosti vládce. Pod ním se třpytil šat ze zlaté, jakoby kovové látky. Na prsou se blýskalo slunce z rubínů, diamantů, safírů a smaragdů. Boky obepínal pás plný drahokamů a šerpa, bohatě zdobená, padala až ke kolenům, stejně jako tunika, spodní šat. Tento byl ukončen dole lemem nádherného vyšívání v šířce ruky a byl z hedvábí stejné barvy, jako ty klenoty. Nádherný obraz vzbuzoval dojem, že všechny oděvy svítí samy o sobě. Obuv ve tvaru sandálů ze zlaté kůže obepínala nohy a dosahovala skoro až ke kolenům, skvostně zdobená safírově modrými pásky. Uprostřed čela měla ta bytost zlatou čelenku o šířce dvou prstů, která přidržovala zvládnuté vlasy, které splývaly po ramenou.

Barva obličeje byla velmi světlá s jemným růžovým zbarvením, oči byly temně fialové. Prsty levé ruky spočívaly lehce nad srdcem a zvednutá pravá ruka držela planoucí křišťálovou hůlku vládnoucí moci. Spodní část končila špičkou, horní koulí o průměru skoro celé ruky, která vyzařovala paprsky bílého Světla.

Pozorovatel hned pocítil, že tato vysoká bytost disponuje ohromnou mocí a ovládá ohromnou kosmickou sílu. Celý zjev vyzařoval kvetoucí mládí a přesto současně zrakem moudrosti důstojného věku.

Knížecí plášť té ženské postavy se třpytil v temně fialové barvě a byl také, jako u jejího společníka, pokryt zlatými výšivkami. Šaty z měkké, zlatě svítící látky sahaly skoro až na

zem. Vlákno, kterým byly utkány tyto šaty, muselo být stejného druhu, jako se používá u skutečných šatů. Tato bytost měla drahokamy osazený pás, jehož konce o šířce tří palců dosahovaly až pod kolena. Byl osazen stejnými drahokamy, jako u mužské postavy. Špička pravé sandály lehce vyčnívala pod okrajem šatu a byla ze zlaté kůže. Zlaté vlasy ženy padaly až ke kolenům a byly přidržovány jako u muže zlatou čelenkou. Oči svítily stejnou modro-fialovou barvou, o něco však světlejšího tónu.

Na prsou jí visela na zlatém řetězu velká sedmicípá hvězda, vybroušená z jednoho jediného diamantu. Levá ruka ženské postavy držela křišťálovou kouli o průměru asi jedné a půl šířky dlaně a její pravá ruka zvedala, jako i ta druhá postava, žezlo zvláštní formy. Asi dvě třetiny spodní části byly zlaté a končila špičkou jako u oštěpu, zatímco horní třetina byla zhotovena ze svítivě zářící látky, podobné křišťálu. Vrchol tvořila lilie, jejíž prostřední část vybíhala do dlouhé štíhlé špičky ze čtyř broušených plošek.

Ohnutý list vpravo od křišťálově bílého středového kusu se třpytil nádherně růžově, ten vlevo v temné safirové modři. Všechny byly průsvitné a naplněny žhnoucím světlem. Zlatá a křišťálová část se dokonale překrývaly, bez ohraničení. Toto žezlo představovalo obrazně Tři činnosti tvůrčí síly.

Křišťálová koule v levé ruce ženské postavy projevovale ještě nevytvořenou budoucí dokonalost kosmického působení. Obě žezla představovala převádění tvůrčí síly pro zvláštní tvoření do kosmické hmoty a její řízení. I v samé struktuře nástěnného koberece zářily postavy v plné nádheře. Musel jsem se ptát sám sebe, jak asi vypadali ve skutečnosti. Saint Germain trpělivě čekal, dokud jsem do sebe nepojal celé okouzlující dílo v jeho významu. Nyní poznamenal:

„Tyto obě Velké bytosti jsou zakladateli tohoto tajného místa.“

Odvrátili jsme se a prošli jsme bronzovou branou po pravé straně do mohutné haly, kde bylo možno hned pocítit, že byla vytvořena pro posvátný slavnostní účel a shromáždění.

Vše dýchalo nejnádhernější krásou. Nikdy by nemohla slova zprostředkovat, co zažily mé oči a moje pocity. Chvilí trvalo, než jsem byl schopen si zvyknout na to oslnivé světlo a lesk.

Tato hala byla dlouhá aspoň sedmdesát metrů, široká třicet pět metrů a sedmáct metrů vysoká. Mírné bílé světlo ozařovalo celý prostor a Saint Germain mi vysvětlil, že pochází ze všudypřítomné energie, která je používána Velkými bytostmi vždy, aby získaly světlo, teplo nebo sílu. Asi sedm metrů bočních stěn a vzdálený konec haly byly z bílého onyxu. Okraj těchto vrstev tvořila žíla čistého zlata o šířce větší než dvě stopy, která byla staviteli rozříznuta.

Hlavní část obou bočních stěn byla ze světlé modré žuly, jejíž přírodní struktura se ukázala být na tom místě, kde jsme vstoupili, velmi jemného zrnění a třpytila se jemným růžovým tónem. Povrch stěn, stropu a podlahy byl hladce vyleštěn, zřejmě zvláštním pracovním postupem. Strop se uprostřed vlnil o tři metry výše, než na stranách a byl zdoben jedinečnou mozaikou. Přesně uprostřed byla umístěna zlatá deska o průměru nejméně čtyř metrů. Hvězda ze samých žlutých diamantů se dotýkala svými sedmi hroty vnějších linií zlatého kruhu: trvalá hojnost třpytícího se Světla.

Zářic od tohoto centrálního slunce jej jako zřetelné světelné pásy obklopovaly dva barevné kruhy, každý asi jednu stopu široký, vnitřní růžové barvy, vnější jasně fialový. Pozadí, ze kterého vystupovala ta hvězda, vypadalo jako zlatý chlad a hvězda sama vysílala dlouhé paprsky svítivě křišťálového Světla.

Okolo tohoto obrazu bylo uspořádáno sedm malých kotoučů o průměru asi dvou stop.

Představovaly sedm planet našeho slunečního systému a sedm barevných paprsků ve spektru

bílého světla. Povrch každé z této plochy kruhu působil měkce jako samet a každý ukazoval svou barvu v čirém, nejčistším, nejsilnějším tónu.

Později jsem se dozvěděl, že v určitých dobách Velké kosmické bytosti těmito barevnými kotouči vylévají své mohutné silové proudy. Ty jsou přijímány těmi Velkými Osvícenými a Nesobeckými bytostmi, které jsou známé jako Nanebevzetí Mistři Světla a jsou dále posílány lidem naší Země. Toto záření působí na sedm nervových uzlů každého lidského těla na naší planetě, však stejně tak na všechna zvířata a rostliny. Celý zbytek stropu byl barvy velmi čistého nebe o zářící měsíční noci, lámal však všechny jiné paprsky.

Uprostřed stěny na vzdálenějším konci haly se nacházelo asi ve výšce dvanácti metrů nad podlahou velké oko o průměru nejméně dvou stop. Představovalo to ‚Vševidoucí oko Tvůrce‘, které věčně střeží své tvoření a před kterým nezůstane nic ukryto.

Tímto okem byla v určitých dobách k dosažení určitých cílů shromažďována a vysílána ohromná síla. Když jsem je pozoroval, ptal jsem se sám sebe, co bych asi pocíťoval, kdybych je mohl vidět v plné činnosti.

Na východní stěně se nacházela, začínajíc asi dvanáct metrů od vzdáleného konce, zapuštěná do stěny mohutná plocha zhuštěné (precipitované) látky o délce dvacet čtyři metrů, deset metrů vysoká a široká na dva prsty, takže se dole, jeden a půl metru nad podlahou, vytvořila dutá hrana.

Látka sama vypadala jako nádherný samet v temné indigové modři, nebyla však tkanině podobná. Nejspíše by se dala ještě porovnat s minerálem fyzického světa. V říši lidí se nikde nenachází, je však občas vytvářena (precipitována) z pralátky Velkými Nanebevzetými Mistry Světla pro zvláštní účely.

Saint Germain vysvětloval, že tato plocha slouží jako světové zrcadlo k poučení zasvěcených a vnitřních členů skupiny vysoce vyvinutých bytostí. Tito Velcí nepřetržitě pracují, aby pomohli lidem této Země stát se dokonalými muži a ženami a uschopnili je k tomu, aby vyjádřili ve svých vnějších životech tu samou dokonalost a mistrovství tak, jak jim to ukázal Ježíš Kristus.

Tyto dokonalé bytosti netvoří žádný vnější sbor. Pouze ten, kdo tuto dokonalost žije, kdo překoná lidské slabosti nasazením vlastních sil a plně uctívá Boží bytost ve svém nitru, může jako jednotlivec vstoupit do spojení s Oněmi, kteří na takové vysoké úrovni tvoří a působí.

„Na této ploše,“ řekl Saint Germain, „se objevují jako živoucí obrazy události Země, obrazy z éteru (Akašova kronika), činnosti, které probíhají na Venuši nebo na jiném místě vesmíru. Umožňují učitelům, aby názorně učili své žáky. Tyto obrazy nemusí představovat jen minulost nebo přítomnost, nýbrž také budoucnost. Sám to později uvidíš.“

Prošli jsme poslední branou po naší pravé straně a vstoupili do sálu o délce asi dvaceti sedmi metrů, šířce třinácti metrů a výšce sedmi metrů. Jeho strop se vlnil jako v té velké hale, ze které jsme přišli.

„Celá vnitřní plocha tohoto sálu sestává z leštěného zlata a žilkování stěn v purpurové a zelené, které vypadá jak vytesané, je zhuštěno z kosmické hmoty,“ pokračoval.

Na vzdáleném konci a na boční stěně po naší pravé straně stál zarámovaný stojan od podlahy až ke stropu. Byl z bílého kovu, který vypadal jako leštěné stříbro. Tento obrovský stojan skrýval zásuvky ze stejného kovu, které se posunovaly na válečcích. Vždy na čtyřech vřetenech obsahovaly zásuvky hieroglyfy; jejich obsah byl vytesán na každém víku.

Vřetena měřila nejméně jednu stopu na délku. Každé mělo navinutý pás o šířce asi dvaceti centimetrů a o délce dvou až patnácti metrů. Tyto pásy, tenké jako obvyklý psací papír a nezničitelně tuhé, byly z válcovaného zlata, které bylo legováno zvláštní látkou. Byly na nich písemné znaky jako do zlata vetkané a tak dokonalé, že budily dojem krásného rukopisu.

„Tyto záznamy splní nyní slib, který jsem ti dal,“ řekl Saint Germain, když poukázal na jeden úsek na vzdáleném konci boční stěny. „Popisují město, zemi a kulturu, která kdysi kvetla tam, kde se dnes rozšiřuje Saharská poušť a kde jsem tenkrát žil jako král a ty jako můj syn. Tento sál skrývá záznamy o mnoha zemích a vzestupu a pádu mnoha kultur.“

Podal mi jedno z těch vřeten, otevřel závěr a k mému velkému překvapení jsem zjistil, že ty znaky mohou číst. To mi vysvětlil tak:

„Mohu ti to umožnit tím, že přechodně zvýším tvé vědomí a oživím tvou ponořenou paměť. Ta si vzpomíná na zkušenosti, který jsi kdy prožil. Učíme se poznávat Boha a jeho vesmír, když se spojíme s životními záznamy všeho druhu. Všechny formy skrývají život a ve světelném záření každé formy je zaznamenána její celá minulost. Každý se může vyškolit, aby tyto záznamy našel a porozuměl jim, když je připraven vynaložit svou pozornost a čas pro nutnou výchovu sama sebe, která je zapotřebí, aby bylo možno přivést zmatek té činnosti všedního dne ke klidu. Tyto věčné záznamy uvnitř všech věcí (Akašova kronika) existují od počátku tvoření. Před starými časy žilo lidstvo ve stavu dokonalosti. Vzpomínka na tento ráj byla pisateli historie zapsána ve zprávě o Rajské zahradě. Eden nebo E-don znamená Boží moudrost. Když bylo té vědomé pozornosti nebo vnější činnosti lidského ducha dovoleno setrvat ve světě fyzických smyslů, byla ta ‚Boží moudrost‘, ta vševědoucí činnost vědomí, zatemněna a přikryta a byl zakryt ten ‚Kosmický Boží plán‘ osobního života. Tím se ponořila dokonalost a vědomá vláda člověka po všechna stvoření do zapomnění.

Člověk si byl vědom smyslů místo Boha a proto vytvořil to, na čem většinou spočívala jeho pozornost a jeho myšlenky. Úmyslně a vědomě se obracel zády k dokonalosti a vládnoucí moci, kterou byl OTCEM vybaven od začátku. Vytvořil tak ve své vlastní zkušenosti nedostatek, omezení a nesoulad všeho druhu. Spokojil se s částí místo s celkem a výsledkem nemohlo být nic jiného, než nedokonalost.

Veškeré lidské omezení je ovocem vlastního zneužití Boží vlastnosti svobodné vůle. Tak nutí člověk sám sebe žít uvnitř svých vlastních tvoření, dokud se vědomě opět nepodívá zpátky bezprostředním rozhodnutím vůle vnější činnosti svého lidského ducha na svůj královský původ, na Boha, toho Velkého Původce Všeho. Když se to jednou stane, začne se člověk upamatovávat na to, čím kdysi byl a může tím být opět, když se rozhodne se znovu zase podívat na ‚Velký kosmický plán‘, na své Já.

Ten záznam, které jsi byl schopen číst, popisoval život národa před sedmdesáti tisíci lety, jak jsme to již viděli ve znovu oživených obrazech. Ty jsi během více životů mnoho pomáhal při výrobě těchto záznamů, ale vědění o tom ti ještě nebylo odkryto.“

Prošli jsme velkou halou a prošli dveřmi na protilehlé straně do druhého sálu se záznamy o stejné velikosti jako ten první, zde se však severní stěna otevírala do dvou menších místností. Podél stěn hlavního sálu stály téměř všude nám již nyní známé kovové stojany se zásuvkami. Mistr pokračoval:

„Tyto místnosti obsahují jen zlato a drahokamy, které jsou uchovávány pro nějaký určitý účel. Mají být požehnáním celému světu, až lidé přemohou své bezuzdné sobectví.“ S těmito slovy vytáhl zásuvku, která byla naplněna zlatými mincemi a vysvětloval dále:

„Toto je španělské zlato, které se ztratilo na moři. Viděli jsme, že nemůže být jiným způsobem ukryto a přinesli jsme jej pomocí určitých sil, které ovládáme, sem. Později, a už to nebude dlouho trvat, bude opět uvolněno k použití ve vnějším světě.“

Poukázal na jiné oddělení a referoval:

„Tyto nádoby skrývají zlato z potopených světadílů Mu a Atlantis, starých kultur dnešních pouští Gobi a Sahara, zemí Egypta, Chaldeje, Babylonu, Řecka, Říma a dále. Kdyby bylo všechno toto zlato uvolněno pro vnější svět, vynutilo by si to v každé oblasti lidské zkušenosti náhlé znovuvytvoření egoistických vlastností. Dnes by nebylo moudré to učinit. Tato

nekonečná moudrost a moc oněch Velkých kosmických Mistrů, kteří byli jeho ochránci od prvního objevení se lidské rasy na Zemi, přesahuje téměř schopnost chápání lidského ducha. Když spolupůsobí nějaký Nanebevzetý Mistr svým zářením, shromažďují se v tomto světě nyní velká bohatství. Existují poměry, kdy jednotlivci mají sloužit k tomu, aby bylo za určitým účelem nashromážděno bohatství. Jim je vyzařováno mnoho síly, aby je mohli použít. Je to zkouška a současně příležitost rozšířit vlastní světlo. Všechno neobvykle velké konání, které se nějakému člověku podaří, a je jedno v jaké oblasti života, je dosahováno vždy pomocí Nanebevzetého Mistra. Jeho láska, moudrost a síla jsou nadlidské, protože překonal všechna omezení fyzického světa. Proto přináší záření jeho vyšších sil tomu obdarovanému také mimořádný úspěch.

V roce 1887 otevřel zástup Nanebevzetých Mistrů školu na Vnitřních úrovních se zvláštním účelem poučit ty, kteří své statky zneužili a uvědomili si důsledky svých chyb. Tam se dozví pravdu o Vše-platném zákonu, který ovládá bohatství a vidí důsledky, které vzniknou, když jsou ostatní ovlivňováni, aby se přidržovali jejich mylných nápadů a chyb. Je na jejich svobodné vůli, jestli přijmou nabízený důkaz nebo jej odmítnou. Vždy však zůstanou u nového náhledu, pokud správně pochopili toto poučení.“

Vstoupili jsme nyní do obou vedlejších místnosti, které byly vybaveny menšími zásuvkami stejného druhu. Skrývaly až po okraj drahokamy všech druhů: diamanty, rubíny, perly, smaragdy a safíry, všechny uspořádané dle druhu a váhy. S úsměvem se Saint Germain obrátil ke mně a mínil:

„Nyní chápeš, že to Velké Boží Já je tím jediným skutečným majitelem a vládcem všeho bohatství. Ona ‚Přítomnost‘ vyjmenovává ochránce svých pokladů v každé oblasti života, ať již jde o Světlo, moudrost, hmotu nebo fyzický majetek. Vidím, že jsi klidný a usebraný během pozorování těchto věcí, a to je dobře. Ukazuje to tvou vnitřní sílu a schopnost splnit to, co nyní uzrálo, až bude uzavřena tvá vnější příprava. To již nebude trvat dlouho.

Obdržel jsi nyní důkaz, že jsme to my, kteří ve skutečnosti ovládají bohatství tohoto světa a že jej používáme, abychom zkoušeli duševní sílu jednotlivce. Vždy je majetek zárukou, která je svěřována oněm, kteří by měli být vlastně dostatečně silní, aby jej použili pouze v pozitivním smyslu. Ale při všech těchto pokušeních, která naplňují dnes tento svět, velmi málo z nich obstojí v této zkoušce. Na základě takových zkoušek můžeme ty nejskromnější z Božích dětí, když jsou dostatečně vnitřně připraveny, nechat vystoupit k bohatství, moci a slávě, pokud to také pomůže ostatním.“

Prohlíželi jsme ještě nějaké další zásuvky plné drahokamů a poté jsme se vrátili zpátky do velké haly. Díval jsem se po vchodu, kterým jsme prve přišli, a koho jsem tam neviděl přijít: moji milovanou Lotus a našeho syna pod vedením Nanebevzetého Mistra, o kterém Saint Germain prohlásil, že je znám jako Amen Bey. Pozdravili jsme se a byli jsme nyní přivedeni před velkou plochu na východní stěně, kde pro nás byly připraveny židle. Ve skupinách po třech až po dvanácti přicházely požehnané zástupy Nanebevzetých Mistrů, dokud jich nebylo shromážděno sedmdesát.

Rozprostřelo se velké ticho očekávání. Před plochou se vytvořila koule mírného Bílého Světla, která rychle rostla na objemu a lesku, až vytvořila ovál o velikosti sedmi stop výšky. Jako by se sama narodila ze Světla, vystoupila nyní nádherná bytost, velká, plná výsosti a síly. Učinila znamení sjednocení konečného s nekonečným a ptala se hlasem, který pronikal každým atomem ducha a těla, zda jsme všichni připraveni.

Nyní se zažehlo v látce, která tvořila plochu, planoucí světlo, až ta plocha vypadala jako zrcadlo živoucího Světla. Znenadání se toto změnilo na křišťálově čistou atmosféru a stalo se kosmickým plátnem, na kterém mohly být ukázány živoucí obrazy všech dimenzí bez omezení toho pozorovaného prostoru. Bylo zřejmé, že všechno, co se kdy přihodilo ve

věčnosti nebo ještě přihodí, může být zde učiněno viditelným, když si to bude řídicí inteligence přát.

První jednání v obrazech ukazovalo potopený světadíl ‚Mu‘, život a tvoření jeho národa a výšku dosažené kultury. Toto dění probíhalo mnoho tisíc let. Potom nastaly takové události, které musely být jistě obyvateli pocíťovány jako vláda strachu. Potopa zaplavila a roztrhla povrch Země, až se tato zhroutila. Stará země Mu se potopila do vln Tichého oceánu a je stále ještě zahalena do jeho mořského pláště. Jednou se však znovu zvedne a bude znovu pít život a Světlo fyzického slunce.

Následovala Atlantis, mocný světadíl, který se rozkládal v oblasti dnešního Atlantického oceánu. Před našima očima rostl do krásy, moudrosti a síly. Tenkrát spojoval pevný most dnešní Evropu se Střední Amerikou. Bylo dosaženo udivujících výšin vývoje. Znovu však začal ten národ zneužívat Boží energii; rovnováha všech věcí byla stále více narušována a znovu končil chybný vývoj zánikem skrze potopu.

Z Atlantidy nezůstalo nic, než drobný zbyteček, ostrůvek uprostřed oceánu, oddělený od každého spojení s ostatním kulturním světem. Všechny části dřívější země na východě a západě se potopily do moře; zbytek ostrova byl nazván Poseidonis. Tato Země tvořila srdce toho tenkrát známého kulturního světa. Bylo postaráno o to, že byl ochraňován a zachován jako střed ve svých nejdůležitějších činnostech, aby mohly být dokončeny určité práce. V té době byly dosaženy velmi vysoké cíle jak duchovní, tak světské.

Mechanický vývoj tohoto věku dosáhl velké dokonalosti; jejím nejnápadnějším výrazem bylo zdokonalení vzdušné dopravy. Tato dalece přesahovala dnešní stav naší vlády nad vzduchem. Dnes jsme teprve v začátcích. Velcí Mistři Světla a moudrosti to umožnili lidu Poseidonu, protože jej ve všech oblastech lidského tvoření inspirovali, poučili, ochraňovali a zjevíli mu velké pravdy.

Velká část těchto lidí zachovávala tu Velkou Vnitřní Boží sílu v každé jednotlivé bytosti. Přesto však strhla, jako již dříve, ta lidská stránka jejich přirozenosti a jejich vnějších činností tu velkou energii opět na sebe. Sobectví a zneužití této nejvyšší moudrosti a síly znovu opanovalo lid silněji, než kdy předtím. Mistři starých moudrostí viděli, jak lid znovu vytváří ničivou sílu a tak hrozila třetí potopa. Znovu varovali neúnavně obyvatele, našli však pozornost pouze u těch, kteří sloužili ‚Světlu‘.

Nyní vystavěli Mistři velké budovy z nepomíjivé hmoty, kde budou záznamy o všem tomto dění po všechna staletí zachovány. Leží také ještě dnes, zabezpečeny proti přístupu vzduchu a vody, v dokonale zachovaném stavu na dně Atlantického oceánu. Jednou je zase ty Velké bytosti, které je nechali vyrobit a od té doby je střeží, vynesou na denní světlo.

Tyto záznamy skrývají přesné zprávy o pokrocích a dílech onoho věku Atlantické kultury, aby lidstvo neutrpělo žádnou trvalou ztrátu jejich rozmanitých zkušeností. Mimo tyto záznamy byla tenkrát bezpečně uložena také velká bohatství, zvláště zlata a drahokamů. Tato budou i nadále ochraňována po všechna staletí, aby mohla být jednou použita k blahu a vzestupu ještě nenarozeného pokolení.

Nyní se uvolnila shromážděná ničivá síla do poslední záplavy a zbytek bývalé světové říše se potopil v záplavě dnešního Atlantického oceánu, aby tam staletí odpočíval a vyčistil se. Zmizelý světadíl Mu také zmizel ve vzpomínkách lidu. Oproti tomu nikdy nebylo zcela zapomenuto vědění o Atlantidě a jejím lidu v dějinách lidstva, ale udrželo se různým způsobem po staletí. I když již uplynulo od jejího zániku dvanáct tisíc let, dostávají se k nám stále znovu neočekávaným způsobem zlomky vzpomínek. Mnoho mýtů a pověstí odkazuje na Atlantis a nabízí lidem dvě přístupové cesty k určitému skutečnému dění v dřívějším nebo pozdějším vývoji na Zemi. V budoucí době ještě přinesou věda o moci, o zemi a jiné vědy nepopíratelné důkazy o tehdejší existenci a udivující kulturní výši staré Atlantidy.

Nyní následovaly před našimi zraky staré kultury v oblasti dnešní pouště Gobi a Sahary, vzestup a pád jejich nejdůležitějších oblastí tvoření. Zde nebyl ústup ze slávy způsoben záplavami nebo otrěsy země, nýbrž inkarnací hord primitivních duší, které se prohlásily za vládcy.

Poté se obrátily obrazy do Egypta. Znovu následoval po vzestupu pád, tentokrát způsobený záměrným zneužitím vědění a síly velkým počtem tam inkarnovaných lidí, kteří především velebili své rozumové výkony a vzpírali se nátlaku svých nižších vlastností. To musí vést vždy k nezdaru, u jednotlivého člověka i u celého národa.

Správným použitím vědění a síly stoupal Egypt do velké výše. To vyžaduje vždy pokoru, podřízení rozumu Božímu Já v nitru, bezpodmínečnou vládu nad lidskou nebo nízkou přirozeností. Tyto předpoklady musí splnit každý, kdo si přeje vystoupit tak vysoko, pokud nechce podlehnout zničení. Ty duše, které se ztělesnily v Egyptě během pádu, nebyly nevyvinuté jako ony, které předtím způsobily pád kultur Gobi a Sahary. Naopak již dosáhly vědomého užití vědění a síly, záměrně se však rozhodly obě zneužít. Takové konání je ovšem zbaveno veškeré moudrosti, protože všichni Věční dědici darů oné Nejvyšší Bohyně musí navždy stát nad jakýmkoliv pokušením zneužít vědění a sílu. Moudrost znamená správné použití všeho toho, co se vytvoří. Kdo pochopí tuto samozřejmou a nezměnitelnou pravdu, stane se otevřenou branou všemu dobrému, co se zdržuje uvnitř tvoření.

Je nesprávné hovořit o Egyptě jako o zemi temna, protože v rozkvětu jeho kultury vyzařoval velké Světlo, a to se jednou v budoucnu objeví znovu – velmi velké Světlo.

Z Egypta nás zavedly obrazy k vzestupu a pádu říše římské. Když temnota a ponížení oněch staletí dosáhly svého nejnižšího bodu, hle, tu se objevil Ježíš a jako Kristus vyléval své plamenné Světlo a svou lásku na celou Zemi; Svým projasněním, Svým vzkříšením a Nanebevzetím poskytl takovou mohutnou záplavu Boží dokonalosti, že nyní lidstvo v žádném století nemusí už více trpět takovým úplným temnem jako dříve. Dokonalost, činy Jeho života jsou nyní navždy zaznamenány v éteru této planety a působí jako magnet, který přitahuje lidstvo ke stejně dokonalosti.

Příchod Ježíše byl pro lidstvo našeho světa úvodem a Kosmickou modlitbou k použití síly Boží lásky ve všech jeho budoucích činnostech. Toto vylévání Jeho lásky na Zemi v její nejtemnější hodině se stalo zrozením dítěte Krista v srdcích lidí. Zavolal tím znovu opět do působícího bytí Kosmický Boží plán a zjevil příkázání pro nastávající věk. Tento plán vyžaduje úplné ovládnutí všech konečných omezených věcí a nachází své uskutečnění v plném rozvinutí Krista v každé lidské bytosti.

Následovala doba vlády Richarda Lví srdce. V dnešní době je známo málo nebo nic o skutečném duchovním působení, které se tenkrát rozvinulo. To samé Světlo, které probudilo Richardovo nadšení a činy během křížáckých výprav, uvolnilo skrze jeho následovníky a lid určité síly, které mohly být použity zástupy Nanebevzetých Mistrů na vnitřních úrovních vědomí.

Obrazy nedávné světové války v Evropě odkryly podněty, které ji vytvořily. Pouze málo lidí zná skutečnou příčinu, a to je také dobře. Zkoumání těchto věcí může působit na vědomí příliš rušivě. Nikdy nemůže být získáno nic dobrého, když je pozornost zaměřena na válku. To byl možná také důvod, proč ta doba mezi Richardem Lví srdce a světovou válkou nebyla zobrazena. Zde bylo mnohem více ukázáno působení Nanebevzetých Mistrů; viděli jsme, jak se pokoušeli rozpustit příčinu a velkou část nashromážděných podnětů, které vedly ke světové válce.

Za tímto účelem nasměrovali vědomě na Zemi ohromné Světelné paprsky, které s nepředstavitelnou silou rozpouštějí a mění sílu temna. Tyto Dokonalé bytosti čekaly dlouho na ten kosmický okamžik, který jim umožnil poskytnout lidskému pokolení službu lásky. Podivuhodné obrazy pokračovaly a zjevily nyní činnosti a události, které zasahovaly až do daleké budoucnosti a týkaly se celé Země. Mnoho změn se týkalo také samotného povrchu Země. Jedna z nejdůležitějších změn se týkala rozvoje Severní Ameriky. Zde odhalil Boží plán v budoucnosti poměry stoupajícího působení v největším míru, kráse, úspěchu, blahobytu, duchovního osvícení a vlády. Amerika ponese Kristovo Světlo a bude vůdcem celé Zemi, protože bude srdcem nového ‚Zlatého Věku‘, který nyní začíná vystupovat v lehce naznačených obrysech do našeho zorného pole. Větší část severoamerické oblasti zůstane velmi dlouho zachována. To je známo již více než dvě stě tisíc let.

Téměř tři hodiny probíhaly tyto obrazové události a ukázaly mnoho podrobností, které vzhledem ke svému úctyhodnému věku nemohly být nalezeny v žádných zprávách dnešních historiků a vědců. Ať již působí naše moderní filmy jakkoliv nádherně a krásně, jsou pouhou hračkou ve srovnání s živoucím, dýchajícím a skutečným bytím, jak jej zjevilo kosmické plátno. Zde bylo možno sledovat Kosmické příčiny jak se projevují v mnoha událostech a poměrech na Zemi, takže pozorovatel přijímá poučení v působivé hojnosti. Nabízejí žákům mocnou pomoc.

Když skončilo Kosmické představení, představil nás Saint Germain Velkému Nanebevzetému Mistrovi Lanto, který zajistil v rámci Plamenného Světla toto představení, potom také těm ostatním sedmdesáti shromážděným Mistrům. Lanto se na nás obrátil s následujícími slovy: „Velice nás těší, že jste připraveni se znovu zařadit do vědomé služby nádhernému tvoření. Tato příležitost vám je nabízena, protože jste mocným vítězstvím potřeli to vnější Já a svět a zvítězili jste. Blíží se doba, kdy budete moci vidět, jak skutečně velká tato vítězství byla. Přijímejte každý den tu Mocnou činnou ‚Přítomnost‘ toho Velkého Božství ve vás v jeho hojnosti, potom nebude na vaší cestě nikdy žádný nesoulad. Každá bytost, která upřímně hledá Světlo, je Nanebevzetým Mistrům vždy známá. Večer na Nový rok se zde s vámi opět setkáme, společně s dvanácti hosty z Venuše. Je našim přáním, abyste byli u toho. Jste pod ochranou Saint Germaina a Amen Beye.“

Na znamení se všichni utišili a přijali Lantovo požehnání dříve, než se vrátili ke svému vlastnímu tvoření. Poté zmizela většina za několik málo okamžiků našemu zraku, zatímco ti ostatní použili výtah.

„Moje děti,“ řekl Saint Germain, „nemáte již žádný cit pro čas. Jsou nyní tři hodiny ráno.“ Rozloučil se s Lotus a naším synem, kteří mne objali a poté nás v přijímací místnosti opustili. Oba jsme prošli prvními dveřmi po pravé straně a on pokračoval:

„Je tu ještě něco, co bych ti chtěl před naším odchodem ukázat. Vidiš zde skupinu nezvyklých hudebních nástrojů, které byly vytvořeny k určitému účelu. Zvláštnost jejich tónu odpovídá určitým dílům, které konáme.“

Odebral se ke klaviatuře varhan a vysvětloval dále:

„Toto se zdá být varhanami bez píšťal, ty se však nacházejí v nitru krytu a jsou mnohem menší, než je obvyklé. Zvuk celého nástroje překonává vše, co kdy bylo na Zemi jako hudba známo. Až se začne odhalovat Zlatý věk, začnou také tyto varhany znít ve vnějším světě.“

Nyní jsme si prohlédli čtyři nádherné harfy, jen o málo větší než ty nástroje, jak je používají naši hudebníci. Saint Germain se posadil k jedné z těchto harf a zahrál nějaké akordy, abych mohl slyšet její zvuk. Ještě nikdy jsem neslyšel tak nebeskou hudbu. Řekl:

„Tato harfa má být překvapením pro naši milovanou Lotus, protože večer na Nový rok budete na tomto tajném místě slyšet hrát varhany a ty čtyři harfy, na které budou hrát velcí umělci.“

Ukončili jsme prohlídku v této hudební místnosti a opustili jsme ji dveřmi v severozápadní stěně. Vrátili jsme se nyní na povrch Země, nyní však novou cestou. Saint Germain otevřel malé dveře po levé straně a vstoupili jsme do třípytího se tunelu. Kříšťálové tvary na jeho stěnách se jasně blýskaly v tom bílém Světle, které uvolnil Mistr z elektronové hmoty, která jej obklopovala. Zdatně jsme kráčeli až před bronzové dveře, které se lehkým dotekem otevřely a stáli jsme opět pod jasným hvězdným nebem.

V bezhlasém tichu jsme se na malou chvíli zastavili a zvedli se tam asi dvě stě metry nad Zem, prolétli rychle vzduchem a krátce na to jsme stáli u mého fyzického těla na jižním svahu Mount Shasty, které stále ještě věrně hlídal panter. Dvaadvacet hodin trvala má nepřítomnost; když jsem vzhlédl, vycházely na východě první ranní červánky.

„Zde je tvá snídaně,“ ohlásil Saint Germain a podal mi kříšťálový pohár s čirou, světlou, pěnící tekutinou. „Tento nápoj tě posílí a osvěží tak, že se ti stane cesta domů radostí; tvé tělo potřebuje nyní pohyb a dotek. Cítím, že tě ještě něco zaměstnává, co není tvému vědomí ještě jasné.“

„Ano,“ odpověděl jsem, „jedna otázka mi nedopřeje již hodnou dobu klidu a týká se vidění v duchu. Co je ve skutečnosti duchovní vidění a co při tom probíhá?“

„Skutečné duchovní vidění (vizualizace),“ odpověděl, „znamená působení Boží síly vidění v duchu člověka. Když si někdo ve svém duchu vědomě obrazně představí přání, které chce mít splněno, používá jednu z největších sil, která je schopna jeho touhu uskutečnit v jeho viditelném, hmatatelném světě zkušeností. V mnoha hlavách existuje velký zmatek a nejistota o tom, co ve skutečnosti probíhá, když si ve svém duchu učiníme obraznou představu toho, co si přejeme. Nikdy ještě se ve vesmíru neuskutečnila nějaká forma bytí, která již dříve neexistovala v nějaké bytosti jako obraz myšlenkového světa, protože každá myšlenka obsahuje obraz té ideje, která je jí podkladem. I čistě pojmová (abstraktní) myšlenka v sobě skrývá obraz, aspoň obraz vlastní duchovní představy, kterou si kdo o ní učiní.

Chci ti předat jedno cvičení, kterým lze rozvinout své duchovní vidění, vědomě je ovládat a zaměřit je na určité cíle. Tento postup sestává z vícero stupňů, které může žák kdykoliv použít. Je-li cvičení správně prováděno, přinese viditelné, hmatatelné výsledky.

Nejdříve se rozhodneme pro určitý plán nebo přání, o jehož splnění usilujeme. Tento musí být pozitivní, poctivý a hoden tvého času a síly. Přezkoušej přesně své pohnutky, které vyžadují toto určité tvoření. Musí být poctivé, k blahu tvému i ostatního světa, takže nesmějí sledovat pouze nějakou náladu nebo chtít uspokojovat sklony a pudy fyzických smyslů. Zvažuj velký rozdíl mezi užitečným použitím, přáním a pudem.

Užitečné použití je splnění Velkého univerzálního zákona sloužení. Přání, touha je rozšiřující činností Boha, kterou je udržováno tvoření (manifestace) a kterou se rozšiřuje dokonalost.

Pud, žádost je pouze zvykem, vytvořeným pokračujícím uspokojováním pocitové přirozenosti, emočního života, je pouhou silou, která je směřována našeptáváním (sugescí) z vnější činnosti života a zatížena zdánlivými hodnotami.

Přesně se ujisti, že nepůsobí žádný skrytý pocit, který by se těšil, že může na úkor jiných něčeho využít. Opravdový žák – a jenom takovému se stane takové školení požehnáním – vezme otežku do svých vlastních rukou a zvládne své lidské Já. On sám bude určovat, co chce ve svém světě mít a co z něj chce odstranit a postupem obrazových duchovních představ a vzorů uskutečnit zcela určitý životní plán.

Jako druhý krok zaznamenáš svůj plán slovy tak krátce a jasně, jak to jen bude možné. Tím učiníš ze svého přání ve vnějším, viditelném, hmatatelném světě záznam.

Za třetí zavřeš nyní oči a představíš si v duchu obraz přání nebo plánu v jeho uskutečněné dokonalé formě a působení.

Trvale připomínej svému rozumu, že schopnost obrazových představ je znakem Božím – vlastnost vidění. Síla cítit, zažít, sjednotit se s dokonalým obrazem je silou Boží. Hmota, která je ve vnějším světě používána, aby byl dán tvému obrazu, tvému plánu hmatatelný tvar, je čistá hmota Boží. A dále musí hluboce niterně vědět, že Bůh je iniciátor a vykonavatel každého tvůrčího pozitivního tvoření a jednání ve zjeveném světě forem. Pokud jsi použil tyto všechny postupy tvoření, uskuteční se tvůj plán neomylně ve tvém viditelném světě.

Čti záznam svého přání nebo plánu každý den tak často, jak je to jen možné, vždycky však před spaním. Usneš-li bezprostředně poté, co jsi ve svém duchu pozoroval obraz svého přání, zanecháš v lidském vědomí celý dojem, který nyní zůstane řadu hodin nerušen. To jej uschopňuje hlouběji zapůsobit ve vnější činnosti a může být vytvořena a shromážděna síla, která uvádí do chodu své uskutečnění ve světě vnější zkušenosti. Tímto způsobem můžeš jakýkoliv zvolený obraz zadat svému vědomí, protože ve spánku vejde do Velkého ticha. Tam se nabije nejvyšší Boží silou a účinností, která se vždy zdržuje v srdci toho Velkého ticha. Za žádných okolností nesmíš s nikým o tvém přání nebo o činnosti svého duchovního vidění hovořit. Je to nezbytně nutné. Ani k sobě samému nesmíš hlasitě, ani šeptem o tom hovořit. Duchovním viděním a pozorováním vytváříš síly a čím odhodlaněji se shromažďuješ, čím hlouběji pocítuješ skutečnost svého obrazu, tím rychleji nabude ve tvé vnější zkušenosti tvaru.

Tisíce přání, snah a ideálů by se bylo uskutečnilo v životě mnoha lidí, kdyby o nich nehovořili se svými přáteli nebo známými. Pokud ses rozhodl se vši určitostí přinést nějakou zkušenost vědomě nasměrovaným duchovním viděním, stáváš se sám Zákonem, Bohem, Zákonem toho ‚JEDINÉHO‘, kterému nemůže nic odporovat. Musíš se sám rozhodnout a sám se postavit všemi svými silami za svůj vlastní příkaz. To znamená, že přijímáš neotřesitelnou, rozhodnou pozici. A bys to mohl učinit, musíš vědět a cítit, že je to Bůh, který si přeje, který cítí, který ví, který tvoří, který ovládá všechny příslušné věci. To je ten Zákon toho ‚JEDINÉHO‘ – Boha – toho jediného Božství. Dokud jsi to plně nepochopil, nedosáhneš nikdy svého tvoření, protože v tom samém okamžiku, kdy se vetře lidský element, odebíráš tu věc z Božích rukou. Lidské zdánlivé hodnocení času, prostoru, místa a tisíce a jedné jiných namluvených podmínek, které nemají nic co dělat s tím Božím, se vetrou a ochromí sílu tvoření.

Nikdo nikdy nepozná Boha, dokud uvažuje o své síle, která stojí proti Bohu; protože když přijme, že působí dvě protichůdné síly, navzájem se tyto síly zruší. Taková neutralizace nevytváří žádnou určitou hodnotu, způsobí pouze, že se nyní ve tvém světě tvoření nestane nic nového. Uznáš-li oproti tomu jen Boha, to JEDINÉ, potom se nebude vytvářet nic jiného, než dokonalost, protože zde není nic, aby působilo proti a zrušilo ji, žádný pojem času. Tak ti případně dokonalost; protože co Bůh určí, nemůže být odmítnuto.

U nikoho se jeho poměry nezlepší, dokud si nebude přát dokonalost a přestane si představovat sílu, která je v protikladu k Bohu, nebo si myslet, že existuje v něm nebo mimo něj něco, kde může Bůh zabránit, aby se vyjádřila jeho dokonalost. Pouhé uznání nějaké podmínky, která je menší než celistvost Boží, znamená volbu nedokonalosti a každá taková volba přivádí člověka k pádu. To je v úmyslu člověka, protože on má tu svobodu myslet každým okamžikem to, pro co se rozhodne. Také to nevyžaduje větší sílu myslet si něco dokonalého, než něco nedokonalého.

Ty jsi tím tvůrcem, na tvém místě ve vesmíru, abys tam a ve svém světě plánoval a tvořil dokonalost. Chceš-li vyjádřit dokonalost a mistrovství, nesmíš uznávat nic jiného, než Zákon toho ‚JEDINÉHO‘. To JEDINÉ setrvává a vládne dokonale a všude ve vesmíru. Ty jsi to sebe-vědomí života, ta JEDINÁ NEJVYŠŠÍ PŘÍTOMNOST toho Velkého plamene lásky a Světla. Ty sám jsi volič, jsi velitel slov a tvarů, do kterých si přeješ vylévat svůj život, protože ty jsi tím jediným pramenem síly pro svůj svět a vše, co obsahuje. Když myslíš nebo cítíš, vysíláš část své životní síly, abys podpořil své tvoření nebo je přetvořil.

Odhod' proto veškerou pochybnost, všechen strach, který se pokouší se stavět do cesty splnění tvého zvoleného obrazu. Všechny takové myšlenky a pocity jsou jen lidské vyzařování, které neskrývá žádnou dokonalost. Dostanou-li se do tvého vědomí, bezodkladně je nahrad' plným uznáním svého Já a svého světa jako života Božího – ‚TOHO JEDINÉHO‘. Ostatně nedělej si žádné starosti a myslí jen na své cíle, když se vědomě v duchu díváš. Nepředstavuj si žádný určitý čas, v jakém očekáváš výsledky, nýbrž věz, existuje jen jedno NYNÍ – právě ten bezprostřední okamžik. Ovládni se a žij podle toho a budeš mít k dispozici neodolatelnou činnou sílu, která ještě nikdy neselhala a která také nikdy neselže.

Mysli vždy na to: ty jsi Bůh, který duchovně zří. Ty jsi řídicí Boží Inteligence. Ty jsi kupředu se ženoucí Boží Silou. Je to Boží hmota – tvá hmota, na kterou působíš. Poznáš-li to a častěji to budeš posuzovat v jeho plném významu, bude všechno ve vesmíru spěchat, aby plnilo tvé přání, tvůj příkaz, tvůj obraz. Je přece pozitivní a proto je zcela v soulase s Původním Božím plánem tvého sebe-vědomého života. Souhlasí-li naše lidská stránka skutečně s Božím plánem a přijme jej, potom nemůže existovat ani zdržování ani nezdar, protože veškerá síla má v sobě vlastnost dokonalosti a pospíchá, aby sloužila svému tvůrci.

Dokonalost je jediná předem určená skutečnost (predestinace), která existuje.

Je-li tvé přání nebo tvůj obraz pozitivní, jsi Bohem, který hledí na Svůj Vlastní Plán. Když Bůh na něco hledí, je to neměnitelným příkazem, povel, objevit se nyní. Při tvoření této Země a všech světů řekl Bůh: „Budiž Světlo!“ A bylo Světlo. To samé mocné Božství je nyní v tobě a když se díváš nebo hovoříš, je to JEHO vlastnost dívání se nebo mluvení, která je činná v tobě a skrze tebe.

Pochopíš-li, co to skutečně znamená, můžeš disponovat plnou silou a vládnoucí mocí Boží, protože jsi JEHO životním vědomím a je to jen to sebevědomí tvého života, které chce nařídit pozitivní nebo dokonalý plán, které chce vidět nebo si přát. Každý pozitivní plán je JEHO plán. Nyní víš, že je to Bůh, jehož činná síla působí v příkazu: ‚Toto přání nebo plán nechť se nyní splní.‘ a ono se tak stane!“

Tím ukončil Saint Germain své poučení. S úsměvem se rozloučil a zmizel. Obrátil jsem své kroky směrem k domovu a panter poklusával těsně po mém boku. Byl nyní plných dvacet čtyři hodin bez potravy a netrvalo dlouho, skokem se prodral do houští a zmizel ve vysokém lese. Pokračoval jsem ve své cestě a dorazil domů v jedenáct hodin. Zbytek dne jsem strávil v hluboké meditaci. Pokusil jsem se pochopit plný význam toho všeho, co jsem směl prožít. Neočekávaně se od základu změnil můj celý náhled na svět.

+++++

III. Tajemství Yellowstone

Uplynulo sedm dní a vstoupili jsme do prvního týdne září (roku 1930). Večer osmého dne jsem seděl v tichu a meditoval o životě a jeho nekonečném tvoření, když se mé myšlenky bezděčně obrátily k Saint Germainovi. Ihned jsem k němu vyslal svou přetékající lásku a vděčnost, protože pouze jeho pomoci a Světlu jsem mohl děkovat za všechny ty velké zážitky. Pocítil jsem v místnosti nějakou ‚Přítomnost‘, přišlo to ke mně jako dech; rychle jsem vzhlédl a již stál usmívající se a zářící On přede mnou, ta skutečná ‚Přítomnost Boží‘. Řekl:

„Můj synu, přicházím tak neočekávaně, že jsi překvapen? Přece víš, když na mne myslíš, tak jsi se mnou ve spojení a když myslím na tebe já, tak jsem u tebe. Ve tvé meditaci byla tvoje pozornost u mne a proto jsem přišel. Neodpovídá to Zákonu? Proč bychom to neměli pociťovat jako přirozené? O čem někdo přemýšlí, to přitahuje k sobě.

Dovol mi jednu připomínku. Vyškol se v tom, abys nebyl nikdy více překvapen nebo zklamán nebo abys nebyl ve svých pocitech na základě nějakých okolností vzrušen. Protože dokonalé sebeovládání všech sil v tobě a po všechny časy znamená mistrovství. Pouze vymýcením nedostatků lidského Já může být dosaženo mistrovství a ono se dává jako přirozené ovoce všem, kteří vstoupili na stezku ‚Světla‘.

Nezapomeň nikdy: příkazovat právo, které znamená vládnoucí moc, je trvale dovoleno jen tomu, který se nejdříve naučil poslušnosti, protože jen kdo se podřídí ‚Zákonu‘ toho JEDINÉHO, stává se bytostí pohybující příčiny a tato příčina se jmenuje: Láska. Tak se stane skutečně silou podobnosti ‚tím Zákonem toho JEDINÉHO‘. Dávej pozor: tímto způsobem může z tebe vycházet jen to, co je harmonické. Nedovol nikdy, ani v legraci, aby ze tvých rtů sklouzlo zničující slovo. Mysli na to, že každým okamžikem věčnosti jsi se zabýval nějakou silou a ty jsi po všechny časy tím, kdo jí přisuzuje hodnotu (nebo ji znehodnotí).

Přišel jsem, abych tě vzal sebou na důležitou cestu. Třicet šest hodin budeme pryč. Zatahni okenní závěsy ve své pokoji, zamkni dveře a ulož své tělo do postele. Bude až do tvého návratu pod ochranou. Učinil jsi určité vnitřní pokroky a nyní tě čeká jedna velmi poučná cesta s pěknými zážitky.“

Připravil jsem se a položil jsem se ke spánku. Brzy jsem pocítil velký klid. O několik okamžiků později jsem stál na podlaze mimo své tělo, oděn do toho samého šatu, který jsem nosil při své návštěvě Královského Tetonu. Pocit hustoty, který jinak lze pociťovat, u zdi zmizel, a když jsem jí prošel bylo mi, že procházím jen mlhou a ne pevným předmětem. Tentokrát jsem si byl zřetelně vědom, že jsme se pohybovali prostorem. Ptal jsem se sám sebe, kam asi cestujeme, brzy jsme však dosáhli Královského Tetonu. Na východě se tyčily vrcholky Skalnatého pohoří (Rocky Mountains) a za nimi se rozšiřovaly širé roviny, které dají jednoho dne v nádherné hojnosti život subtropickým rostlinám. Tam bude žít lid v míru a nadbytku.

Na západě jsme mohli vidět hory Sierra a Cascade a v dálce ještě pobřežní pásmo (Coast Range), jehož pobřežní linie bude zcela jinak tvarovaná. Na sever jsme hleděli nahoru na oblast ‚Yellowstone‘, jejíž nádherná krása skrývala svá prastará tajemství a divy před dnešní Amerikou. Saint Germain začal vysvětlovat:

„Slovo ‚Yellowstone‘ se udrželo více než čtrnáct tisíc let do dnešních dnů. Tenkrát dosáhla kultura Poseidonu velmi vysokého stupně, protože předsedal vládě velký Mistr Světla. Teprve v posledních pěti letech zasáhl tuto říši pokles a vysoká moudrost byla stále více zneužívána. Uvnitř dnešních hranic oblasti Yellowstone (dnes je to přírodní rezervace), které již existovaly tenkrát, se nacházel nejbohatší zlatý důl, který kdy na Zemi byl. Patřil vládě a

mnoho jeho vytěžených pokladů sloužilo chemii, vynálezům a vědě k pokusným a výzkumným účelům.

Šedesát kilometrů od tohoto místa leželo naleziště diamantů. Nabízelo ty nejnádhernější žluté diamanty, které kdy byly na Zemi nalezeny. Mezi vši tou hojností byly také zvláštní kameny mimořádné krásy a dokonalosti. Jestliže byly správně broušeny, ukázaly ve svém středu drobnou modrý plamínek, který vypadal jako tekuté světlo. Jestliže byly tyto diamanty nošeny určitými osobami, mohlo být záření tohoto plamínku pozorováno více než na šířku prstu nad povrchem toho kamene.

Tyto klenoty byly nazývány svatými a byly nošeny pouze Nanebevzetými Mistry během nejvyššího tajného zasvěcovacího obřadu. Šestnáct těchto žlutých diamantů je dnes věrně ochraňováno ‚Bratrstvem Královského Tetonu‘; v určitou danou dobu se vrátí ke svému původnímu užití. Od těchto nádherných kamenů pochází také dnešní jméno ‚Yellowstone‘ (žlutý kámen).

Ty, můj synu, jsi byl objevitelem obou dolů. Ukáži ti ty záznamy, které fyzicky hmatatelně dokazují všechno, o čem ti nyní podávám zprávu, udávají dobu svého objevení, celkové množství vytěžených pokladů, trvání důlních prací v těchto dolech, popis použitých strojů, které umožňují také z vytěžené rudy ještě získat osmdesát sedm procent obsahu zlata. Již v dole bylo zlato naformováno do prutů a tím se zabránilo každé zbytečné práci na povrchu. Dozvídáme se místa určení zásilek a den, protože doly byly uzamčeny a zapečetěny. Zde leží kopie záznamů.

Na Poseidonu jsi žil v nádherném domově, společně s jednou sestrou: Lotus. Oba jste byli v úzkém spojení s vaším ‚Vnitřním Božím Já‘, takže se mohl po všechny časy Bůh skutečně projevovat. Pracoval jsi jako vedoucí úředník v oddělení pro dolování a také jsi vynalezl a postavil nádhernou vzducholod'. V této jsi často létal přes hory.

Jednoho dne ti bylo v jedné hodině hluboké meditace ukázáno místo a poloha těchto pokladů země, které jsi později objevil, zpřístupnil a dal k dispozici vládě. Po tomto vysvětlení ti chci nyní na místě samém dokázat, že můj popis odpovídá pravdě, i když dnes již nemůže být na povrchu země nalezena ani stopa po těchto starých dolech. Pojď, vstoupíme nyní do nitra hory.“

Opustili jsme Královský Teton. Byl jsem si plně vědom, že jsme se velmi rychle pohybovali prostorem, až jsme dosáhli určitého místa v parku Yellowstone. Zde jsme se spustili k zemi a nyní jsme stáli před pevnou skalní stěnou. Tam se mne Saint Germain zeptal:

„Vidíš zde nějakou možnost ke vstupu?“

„Ne,“ odpověděl jsem, „cítím však, že se zde přístup otevře.“

S těmito slovy jsem poukázal na určité místo žulové skály. Mistr se usmál, přistoupil k místu, položil na něj svou ruku a ve stejném okamžiku jsme stáli před odpečetěnými kovovými dveřmi. Vysvětloval:

„Vidíš, máme své vlastní metody jak zapečetit nějaký vchod, když to považujeme za nutné vzhledem k ochraně a je nemožné, aby jej někdo našel a vstoupil do něj, když si to nepřejeme. Tu látku, se kterou zapečetíme místa a věci tohoto druhu zcela vzduchotěsně, odebíráme ze světové zásoby. Je tvrdší než ta skála, i když je na pohled stejná.

Tím máme schopnost ochraňovat vstupy do tajných míst, budov, skrytých měst, dolů a tajných komor Velkého Nanebevzetého Bratrstva Světla. Mnoho z nich se nachází již více než sedmdesát tisíc let dokonale zachováno ve svém původním stavu. Nemáme-li již žádné použití pro taková místa nebo věci, vrátíme jejich hmotu zpět do světové zásoby. Tak nyní vidíš, jak se každá síla může stát dobrovolným sluhou tomu, kdo zvládl sám sebe. Všechny energie vesmíru čekají na tvůj příkaz, když moudrost a láska nařizuje je použít.“

Na dveřích před námi byl otisk pravé ruky nějakého muže, asi ve výši mých ramen, vykovaný do kovu. Podobal se mé dnešní fyzické ruce. Saint Germain řekl:

„Polož svou ruku na tuto kovovou ruku a pevně zatlač.“

Učinil jsem tak a ruka dokonale seděla. Zatlačil jsem s plnou silou. Pomalu se dveře otevřely a on pokračoval:

„Udržel sis tvar a velikost své ruky během vícero inkarnací. Tento otisk byl vytesán na této vstupní bráně z příkazu vlády, jako pocta pro tebe, objevitele dolu. Odpovídá přesně tvé ruce před čtrnácti tisíci lety.“

Vstoupili jsme a postupovali jsme pomalu dlouhým točitým tunelem, který nakonec vyústil do velké jeskyně. K mému velkému údivu se tam nacházely nástroje a stroje nejrůznějšího druhu, vyrobené z nepomíjivého bílého kovu, tak dokonale zachované, jako by byly vyrobeny teprve včera. Uprostřed tohoto mohutného jeskynního prostoru byla šachta. Naši dnešní důlní inženýři by se divili nad jednoduchostí a dokonalostí dolů onoho zaniklého věku. Během příštího století se opět začnou v Americe používat ty samé dřívější metody.

Saint Germain přistoupil k šachtě a zatáhl za jednu páčku. Brzy se vynořil z hloubky dopravní koš zvláštního tvaru. Vstoupili jsme a on se dotkl malé páčky na vnitřní stěně. Sjeli jsme dolů a zastavili jsme v hloubce sedmdesáti metrů u příčné chodby. Pokračovali jsme však v jízdě až do sto třiceti metrů hloubky. Z tohoto hlavního místa vycházelo pět tunelů do hory, jako paprsky kola.

Všechny byly dokonalé kulaté a vyztuženy tím samým bílým kovem, že kterého byly také stroje. Toto opláštění se ukázalo být tak silným a tlustým, že pouze zhroucení celé hory by je mohlo stlačit. Dva z těchto pěti tunelů zabíhaly více než sedm set metrů do hory. Jediný stroj v tomto středovém bodu stačil k pohybu všech dopravních vozíků. Saint Germain vysvětloval dále:

„Tento bílý kov je jeden z nejpodivuhodnějších vynálezů, protože je lehký, tužší než všechny ostatní stavební látky, nepomíjivý a trvale si udržuje svůj lesk. Popisují všechny tyto zázračné věci, které přinášejí skutečný fyzický důkaz mocné vyspělosti těchto starých kultur, pouze v hrubých tazích. Přetrvaly a ještě nyní setrvávají mezi námi, aniž by o tom něco lidé tušili, dokud nebudou moci být opět všem zjeveny.“

Na konci jednoho tunelu mi ukázal svidříky, které byly tenkrát používány. K tomu vysvětlil:

„Tyto vrtačky vytvářely modrobílý plamen ve tvaru trubky o průměru asi jednoho palce.

Pracovaly velmi rychle tak, že skálu rozpouštěly.“

Vrátili jsme se nyní k šachtě a vstoupili jsme do trojúhelného prostoru mezi dvěma tunely. Na vzdáleném konci stály stojany se zásuvkami ze stejném bílého kovu. Každá jejich strana měřila asi jednu stopu a byly tři stopy dlouhé. Saint Germain otevřel jeden zásobník a ukázal mi jeho obsah: nádherné nebroušené žluté diamanty nepředstavitelné krásy.

Již slyším, jak se nějakí čtenáři ptají: „Chceš tvrdit, že to byly fyzicky hmatatelné diamanty?“

Na tuto dokonale přirozenou otázku musím odpovědět: ano! Byly stejně tak skutečné jako diamanty, které se dnes nosí v prstenech. Jiné zásobníky skrývaly broušené kameny nezměřitelné hodnoty.

Vrátili jsme se nyní ke vchodu do dolu. Saint Germain uzavřel bránu a zapečetil ji tak, jak byla předtím. Nikdo, mimo nějakého Nanebevzetého Mistra, by jej nemohl od okolní skály odlišit. Zvedli jsme se ze země a rychle jsme ulétli šedesát kilometrů zpět ke zlatému dolu.

Tentokrát jsme stáli na nějakém horském vrcholu vedle skalního kužele, který vypadal docela pevně a přirozeně. Jeho základna měřila asi pět metrů, jeho výška něco přes tři metry.

„Dobře se dívej!“ řekl Saint Germain a položil svou ruku na skálu. Pomalu se vysunula trojúhelná část a uvolnila cestu ke schodům, které vedly dolů. Chvíli jsme po nich sestupovali až k jedné jeskyni nad šachtou, jejíž uspořádání se podobalo stavbě diamantového dolu.

Pokračoval:

„Bude ti nápadné, že neuvidíš žádné dusadlo. Všechny práce jsou vykonávány v dole samotném. Na zemském povrchu není ani jedno zařízení.“

O sto třicet metrů hlouběji jsme zastavili v ohromné jeskyni. Zde stály veškeré stroje ke zpracování rudy. Vysvětloval mi jednoduchost toho postupu, který se ukázal být ohromně dokonalým.

Sestupovali jsme dále až do hloubky dvěstě sedmdesát metrů a našli jsme zde stavební způsob stejný jako v diamantovém nalezišti. Znovu se rozbíhaly tunely na všechny strany, jako paprsky kola. Mezi nimi byly umístěny trojúhelníkové místnosti, které obsahovaly zbytky vydolované rudy, zásoby při uzavření dolu. Také zde byly zásuvky z bílého kovu. O třech těchto stojanech mohu poznamenat následující:

První zásobník ukázal zlaté hrudky ze starého podzemního řečiště této hloubky. Štěrkový písek byl lehce stmelěn a pevně držel zlato. Tento výskyt dosahoval až do čtyř set metrů hloubky a skrýval nezměřitelné hodnoty. Druhý zásobník byl naplněn zlatem ve formě drátů z bílé křemenné žíly sto třicet metrů pod zemí, třetí byl naplněn pevnými zlatými pláty o váze čtyř kilogramů.

„Toto místo, na kterém bylo uloženo veškeré zlato, se nazývá místnost prutů,“ vysvětloval Mistr. „Záznamy o tomto dole jsou ve dvojím vyhotovení. Originály jsou uschovány na tajném místě Královského Tetonu, kopie zde.“

Vrátili jsme se na zemský povrch. Znovu zapečetil Saint Germain vstup a poté mi řekl:

„Můj synu, ty jsi objevil tyto doly, uvedl jsi je do provozu s pomocí svých spolupracovníků a přivedl jsi je do této dokonalosti. Ty jsi také nechal vyhotovit záznamy z nepomíjivého kovu, jak ti je ukážu v Královském Tetonu. Nanebevzetí Mistři předvíдали před dvanácti tisíci lety, že nastane velká potopa, věděli však, že tím doly nebudou silněji dotčeny. Všechno připravili a zapečetili, aby mohly být opět použity v mnohem pozdějších dobách, do kterých jsme nyní vstoupili.“

Během sedmi ze tvých mnoha inkarnací v tobě byla vždy probouzena vzpomínka a umění výroby těchto záznamů. Také je znovu v této době oživiš k požehnání lidí. To je důvod, proč jsi osvědčoval od svého dětství tak silný zájem o staré záznamy všeho druhu. Ukazovalo to, že také v tomto životě budeš konat opět mnoho takové práce.

Pojď, vrátíme se nyní do Královského Tetonu. Tam najdeme zmíněné záznamy v místnosti, který sousedí s velkou shromažďovací halou. Tam jsou uschovávány vynálezy a vědecké objevy. Ta místnost, kterou jsme navštívili posledně, ukrývá jen záznamy o různých kulturních epochách.“

Šachtou jsme opět vstoupili do tajného místa. V přijímací hale jsme se obrátili ke druhým dveřím vpravo od vchodu. Vedly do sálu s vědeckými záznamy a jeho rozměry jsem odhadl na třiadvacet krát třináct krát pět metrů. Všechny stěny, podlaha a strop byly obloženy tím samým nepomíjivým bílým kovem, ze kterého byly také vyrobeny stojany a zásuvky. Saint Germain vytáhl jeden zásobník a předal mi záznam, který jsem vyrobil o diamantovém dole. Znovu jsem byl schopen číst ty písemné znaky; tentokrát však mne vyzval, abych zavolal to Boží Já v mém nitru, aby mi opět mohlo zjevit plné vědění, kterým jsem dřív disponoval. Záznam obsahoval ve zhuštěné jasné formě celou historii objevu a provozu. Na pásu druhého vřetene byla také úplně zaznamenána historie zlatého dolu.

„Nyní jsi měl v rukou hmatatelný fyzický důkaz o tom, co jsem ti vyprávěl,“ řekl Mistr, „a můžeš se na to spolehnout, že ti nikdy neřeknu nic, co bych také nemohl dokázat.“

Pohlédl na mne pohledem, který pronikl s křišťálovou jasností mým duchem a tělem. Potom pokračoval:

„Můj synu, dobře ses držel a také během těchto nedávných zážitků jsi zachoval plný klid. Mnohé záležitosti nyní na úspěchu příštího kroku. Seber a nasměřuj celou svou pozornost na to Vše-ovládající Boží Já v sobě a nezapomeň ji tam bez pohnutí pevně udržet.“

Následující události zřetelně dokazují, jak bylo nutné, že mne tímto upozorněním posílil. Varování ve mně doznívalo, když jsme prošli velkou halou k mohutné bronzové bráně na západní stěně. Položil svou ruku na plochu. Pomalu vyjela nahoru, nechala nás vstoupit a opět se za námi zavřela. Bez pohybu jsem se udržoval ve svém nitru – tak velký byl můj údiv. Zřídka nebo nikdy nebude dovoleno lidskému oku, aby smělo vidět takový okouzující obraz krásy a zázraku.

Asi čtyři metry ode mne stál blok ze sněhobílého onyxu, vysoký tři stopy a o stěně jeden a půl stopy. Na něm spočívala křišťálová koule, naplněná bezbarvým, neustále se pohybujícím ‚Světlem‘, ve kterém se jiskřilo sem a tam mnoha zářivými body. Nepřetržitě vysílala tato koule paprsky v barvách duhy na půl stopy okolo sebe. Její světelná hmota se zdála být plná života, tak vytrvale pokračovalo její jiskření. Nahoře na křišťálové kouli vystřelovaly tři svazky plamenů aspoň do výšky jednoho metru: ten jeden jako tekuté zlato, druhý karafiátově rudý, třetí elektricky modrý. Poblíž špičky se skláněl každý paprsek půvabně jako pštrosí pero, pln krásy a ve stálém pohybu. Záření této skvostné koule naplňovalo celou místnost a vzbuzovalo pocit elektronových sil, které se nikdy nedají popsat slovy. Světlo, život a krása tohoto divukrásného děje působily nadpozemsky dojímavě.

Šli jsme dále k vzdálenějšímu konci sálu, tam stály vedle sebe tři křišťálové truhly a v každé leželo lidské tělo. Když jsme přišli blíže, téměř mi srdce přestalo bít, protože jsem před sebou spatřil tělesné tvary Lotus, našeho syna a mé, které jsme používali v dřívějších inkarnacích. Poznal jsem je hned, protože Lotus má i dnes ještě podobnost s oním tělem, náš syn a já sám jsme tenkrát měli tahy obličejů velmi podobné a také jsme měli dokonalá těla. Všechna ukazovala dokonalost vzoru, který připomínal starořecké postavy.

Všechna tři těla vypadala tak svěže a živě, jako by jen spala. Každá postava měla zlaté vlasy a byla oděna do šatu se stejné zlaté tkaniny, jako postavy na tkaném nástěnném koberci. Nanebevzetý Mistr se potřeboval jen podívat na tato těla a mohl z toho poznat každou podstatou událost, která byla prožita také ve všech pozdějších inkarnacích. Působila jako zrcadlo, které zachovávalo každé minulé tvoření a přesto ponechalo nedotčenu onu původní dokonalost.

Každá truhla stála na širokém podkladu ze stejného bílého onyxu, který nesl také světelnou kouli. Uzavíralo ji křišťálové víko, které přesně zapadalo do drážky horní hrany truhlice, nebylo však zapečetěno. U všech tří postav mělo víko v oblasti středu hrudi hvězdu se sedmi paprsky. Pod ní byly umístěny čtyři hieroglyfy. Nad temenem hlavy byla na víku umístěna hvězda se šesti paprsky. Na boční stěně pod rameny byly znázorněny dvě sepjaté ruce a v blízkosti nohou hořící pochodeň, jejíž plamen se dotýkal víka truhly. Tento plamen zůstal vždy zlatý, ať již v místnosti svítily jakékoliv barvy. Na spodním konci se pod nohama nacházela hvězda s pěti paprsky. Všechny tyto symboly vyčnívaly, vypracovány z křišťálu ve formě reliéfu.

„Tato těla,“ vysvětloval Saint Germain, „patřila vám třem během jednoho mimořádného života, kdy jste opustili Zlaté město, abyste splnili zvláštní úkol. Zažili jste otřesné zkušenosti a přesto bylo v tomto životě vykonáno tolik dobrého, že se objevila Velká Kosmická bytost a předala příkaz tato těla uchovat až přijde čas, abyste si je opět mohli vzít a mohli se vrátit do Zlatého města. Předala přesný návod na nejlepší způsob jejich uchování a tento byl věrně naplněn, jak zde můžete vidět.“

Nyní ti bude jasnější, jak je důležité a potřebné trvale vnitřně udržovat svou pozornost na Mistru Ježíšovi ve vlastním nitru, aby nemohlo působit nic jiného po všechny časy ve tvém momentálním lidském duchu, než láska, moudrost a dokonalost.“

V tomto okamžiku mnou projelo oslnivé Světlo a ohromná síla a moje Boží Já proneslo:

„Velký Mistře Světla – otče, bratře, příteli! Ó, ty mocný Synu Boží! Tobě je vpravdě vlastní věčná láska a touto jsi přijal svůj zasloužený mír a své mistrovství nad pěti nižšími říšemi. Velké Boží Já v těchto dětech, které tak velmi miluješ, již brzy nastoupí svou Plně Vědomou Vládu, aby ti mohly poskytnout každou pomoc, kterou si již tak dlouho přeješ. Protože každé z Božích dětí má splnit nějakou službu a pouze Bůh ji může přidělit. Volám to ‚Velké Světlo‘ ze skutečného srdce Božího, aby ti navždy žehnilo!“

Když byla pronesena tato slova, vzplál uvnitř mocný Světelný paprsek a naplnil prostor svítícími barvami duhy. Všude se rozzářily, jako nebeský zázrak barev, pulzující životem. A Saint Germain zvolal pln radosti:

„Vidíš, můj synu, jak dokonale můžeš nechat vyjádřit své Velké Boží Já! Brzy budeš schopen to činit vědomě a ze svobodné vůle, kdykoliv si budeš přát.

Podívej se: strop svítí jako krápník a stěny se třpytí stříbrně bílou barvou. Všechno to bylo bezprostředně zhuštěno z kosmické hmoty a místnost si po všechny časy zachová své útulné teplo.“

Přistoupili jsme nyní ke vzdálenému konci sálu a stáli jsme tam před lesklým obloukovitým vchodem v boční stěně. Saint Germain na něj položil svou ruku a otevřela se brána do zásobní komory, která ukrývala ten nádherný bílý kov k výrobě záznamů. Pokračoval:

„V tom věku, do kterého nyní vstupujeme, bude mnoho těchto plných skladů opět lidem k dispozici a sice bez toho, že by musely být tyto hmoty nejdříve znovu vynalezeny nebo objeveny.“

„Jak je to možné,“ ptal jsem se, „že každá věc na tomto tajném místě a v dolech zůstává zcela bez prachu a že je vzduch tak bezvadný?“

„To je velmi jednoduché,“ vysvětlil, „Nanebevzetí Mistři používají k čištění a větrání tu samou energii, ze které vytváří také teplo, světlo a sílu. Prochází-li Mistr těmito prostory nebo dolů, jeho záření stráví ihned všechny nepotřebné látky.

Blíží se však druhé ráno od doby, kdy jsi opustil tělo a musíme se nyní vrátit.“

Odebrali jsme se skrze shromažďovací halu a dveřmi po levé straně výtahové šachty do volné krajiny a stáli opět pod mírným světlem hvězd. Velmi brzy jsme byli opět v mé ložnici a hned na to jsem byl ve svém těle. Saint Germain mi nabídl svůj známý křišťálový pohár, tentokrát naplněný jantarovou tekutinou. Vypil jsem ji a pocítil jsem oživující účinek proudit v každé buňce svého těla.

„Spi nyní, jak dlouho můžeš,“ řekl a zmizel. Musel to být zdravý spánek, protože jsme se probudil o mnoho hodin později dokonale osvěžen, s novými radostnými tělesnými silami.

+++++

IV. Vzpomínky Inky

Příští dva dny nepřinesly nic nového. Díky mému školení se mi nyní stalo zvykem neusnout, aniž bych předtím nenasměroval svou pozornost na to Velké Boží Já v nitru a neposlal Saint Germainovi myšlenku láskyplné vděčnosti. Večer jedenáctého dne jsem slyšel před usnutím pronést zřetelně jeho hlas: „Pojď!“

Naučil jsem se poslouchat jeho volání a ihned jsem stál mimo své tělo, prolétl rychle prostorem a krátce na to jsem se nacházel u Královského Tetonu. Tam jsem jej našel, jak na mne čeká. Tentokrát mne zavolal k sobě. Poslechl jsem a pozdravil jej: „K tvým službám!“ S těmito slovy jsem k němu přistoupil a s úsměvem mi odpověděl:

„Musíme pracovat, půjdeme!“

Byl jsem si plně vědom směru, ve kterém jsme se pohybovali: jižně, s lehkým odklonem na západ. Brzy jsme uviděli moře světél většího města. Saint Germain mne upozornil a řekl: „Los Angeles.“

O chvíli později pod námi proběhl další světelný záblesk a na mou otázku odpověděl:

„Mexiko City.“

Začaly se rozpínat tropické lesy, sestupovali jsme hlouběji a brzy jsme dorazili k ruinám jednoho starého chrámu. Mistr vysvětloval:

„Toto jsou ruiny Mitly ve státě Oaxaca v Mexiku. Vy tři jste se zde inkarnovali, abyste pomáhali, když dosahovala vrcholu kultura Inků. Se souhlasem vedoucího Nanebevzetého Mistra jste se rozhodli, že budete zrozeni do této rodiny Inků, abyste tam mohli vykonat potřebnou službu.“

Tak jste se narodili jako děti krále Inků, silné duše velmi rozvinuté a osvícené. Miloval vroucně svůj národ a prosil toho Jediného Nejvyššího Boha ‚Světla‘, aby požehnal jeho zemi a národu a dal mu hojnost a dokonalost.

Inka byl věrně oddán svému zdroji, protože znal sílu toho ‚Velkého Centrálního Slunce‘ a vědomě ji uznával. Tomuto skutečnému porozumění učil i svůj národ a protože lidé věděli, co to velké Centrální slunce znamená, používali slunce jako znamení Božství. Měli skutečné vnitřní vědění a uznávali hojnost síly tohoto Velkého Centrálního Slunce, které dnes nazýváme ‚Kristem‘, srdcem Kristova působení ve vesmíru.

Protože vládce Inků miloval a uctíval jak svůj původ, tak svůj národ, bylo jeho vroucné přání, aby mu žehnilo Světlo, aby jej vedlo a jim pomáhalo, splněno a čtrnáct bytostí ze Zlatého města nad Saharskou pouští tam spěchalo, aby mu bylo ku pomoci. Ty, Lotus a váš syn jste byli tři z těch čtrnácti.

Tobě bylo deset let, Lotus dvanáct a vašemu synovi čtrnáct, když jste byli všichni předáni do mého opatrování a pod mé vedení. Měli jste být připravováni a školeni pro vaše příští úkoly. Bydlel jsem tenkrát ve Zlatém městě. Poté, co jsme se poprvé na sebe naladili, přicházel jsem denně do královského paláce a školil a poučoval jsem vás potřebným způsobem. To se dělo během čtyř let a teprve potom byla tato skutečnost zjevena vašemu otci.

Vládce Inků se podívil nad moudrostí svých dětí a neustále děkoval a velebil Boha, který mu tolik požehnal. Když ti bylo čtrnáct let, přišel ten samý Velký kosmický Mistr, který nás všechny při uzavření inkarnace v saharské kultuře přivedl do Zlatého města, objevil se před Inkou a řekl mu, že jeho přání mu bude velmi skutečným způsobem splněno.

Od té doby dosáhla kultura Inků během následujících sedmdesáti let svého největšího rozkvětu. Od těchto čtrnáctých narozenin jsem k vám denně přicházel a poučoval jsem krále i jeho tři děti. Vás nazýval dětmi Inků od Slunce. Jeho vděčnost, láska a spolupráce byly nádherné a byl školen v tom, aby rozuměl Velkému Kosmickému Zákonu a používal jej.

Vaše dětství a mládí probíhalo nádherně a v radosti, protože žádný mráček nemohl pokazit krásu této doby učení. Váš syn se učil zákonům vlády a Božím povinnostem jako vládce, Lotus se věnovala vnitřnímu dílu a přijala plnou moc a zasvěcení jako kněžka ve ‚Slunečním chrámu‘. Ty jsi byl uveden do Kosmických Zákonů kněžství, potají jsi byl také seznámen s velením armád.

V Peru jste prošli zvláštním desetiletým vzděláním a všichni tři jste byli potom posláni na sever, abyste pomohli národu založením dalšího města Říše Inků, abyste rozvinuli síly národa a podnítili jeho pokrok. Vládce Inků vám dal sebou na cestu veškerou svou lásku, své požehnání a všechny hodnosti a vy jste postavili hlavní město nové země, známé dnes jako Mitla ve státě Oaxaca v Mexiku, jehož sláva a nádhera přetrvala staletí.

Pod vedením vašich učitelů a pomocníků ze Zlatého města jste zde vybudovali ohromný chrám. Lotus se jmenovala v onom životě Mitla a na její počest bylo také celé nové město pojmenováno po ní. Zde působila více než čtyřicet let jako kněžka. Byl to jeden z nejnádhernějších chrámů oné doby a při jeho výstavbě se nešetřilo výdaji, protože jeho tajné podzemní části měly přetrvat a pozdějšímu pokolení měly dosvědčit velikost oné zářící kultury. To vám bylo známo již během stavby, byly uděleny určité úkoly a také byly věrně plněny. Celá stavba byla přece řízena jedním z Velkých Nanebevzetých Mistrů Zlatého města. Vnější chrám sestával z mohutných kamenných bloků, z nichž ještě dnes některé leží pod troskami. Vnitřek byl vyložen mramorem, onyxem, jadeitem (slonovinou). Jadeit pocházel z tajného místa v Andách, o kterém nikdo nevěděl. Barvy vnitřní výzdoby svědčily o nejvyšším smyslu pro umění a krásu. Především bylo použito zlata, purpuru, karafiátově růžové a červeně.

Vnitřní svatyně zářila zlatem, se vzory v purpuru a bílé. Židle, ze které úřadovala kněžka, byla též zlatá. Zde byla shromažďována a uchováována duchovní síla a odtud vyzařovala do celé říše a národa. Tento úvod tě měl připravit. Nyní vstoupíme do podzemního chrámu. Tam se nachází ještě dnes uprostřed všech těch trosek dávné nádhery jedna z těch prostor ve své původní dokonalosti.“

Šli jsme kousek dál a Saint Germain poručil: „Zastav se!“

Nasměroval jeden paprsek mocné síly na hromadu velkých kamenných bloků před námi. Náhle se rozlétly do všech stran a uvolnily krychli růžové žuly. Mistr přistoupil a položil na ni svou ruku. Pomalu se otočila jako v ložiscích a ukázal se otvor téměř jeden metr široký se zřetelnými schody, které vedly dolů. Jednadvacet stupů nás přivedlo přede dveře, které se zdály být z mědi, Saint Germain však řekl, že je to legování různých kovů a jako takové nepomíjivé.

Tlakem na kamennou kostku po pravé straně dveří se tyto pomalu otevřely a umožnily nám vstup do malé místnosti. Tam se pod obloukovitým vstupem nacházela další pevná brána. Tentokrát stoupl Mistr na nějaký kámen zvláštního tvaru v podlaze a brána se zasunula. Před námi se otevřel sál ohromné velikosti a zdálo se mi, že potřebuje nutně vyčistit a vyvětrat. Sotvaže mnou probleskla tato myšlenka, naplnil se již celý prostor vydatným fialovým světlem. Následovala jej jemná bílá pára, která brzy zářila tak, jako polední slunce. Čištění bylo provedeno, protože vše působilo čerstvě a čistě a hýčkala nás růžová vůně.

Když jsme vstoupili do sálu, brzy přitáhla moji pozornost ta nejužasnější obrazová díla, jaká jsem kdy viděl. Byly to lepty na pevném zlatě a v živoucích barvách. K tomu Saint Germain poznamenal:

„Tato obrazová díla jsou nezničitelná. Pět z nich představuje: vládce Inků, Lotus, vašeho syna, tebe a mne v našich tehdejších tělech. Pouze během kultury Inků byl pěstován tento druh umění. Lotus uctívala tenkrát svůj vlastní Boží plamen tak vroucně, že tím přitáhla Velkého Mistra z Venuše, který ji vyučoval v tomto uměleckém tvoření. Nikdy více nebylo

od té doby vytvořeno na Zemi něco podobného. Mistr z Venuše udělil povolení vyrobit jen určitý pevně stanovený počet takových obrazů, protože tato technika byla příliš vyvinutá vzhledem k tehdejšímu světovému rozvoji. V dnešním Zlatém věku však, do kterého jsme nyní vstoupili, bude toto umění všeobecně známo.

Můj synu, kdyby tak lid Ameriky pochopil, jaké ohromné možnosti před ním leží a čekají na něj a čekají! Kdyby se tak již brzy stále více lidí odvrátilo od všech těch vyznání víry, kultů, dogmat, ismů, ode všeho, co je svazuje a omezuje tím, že odvrací jejich pozornost od té Velké ‚Přítomnosti‘ Boha ve svém vlastním srdci! Ó, kdyby jen pochopili, že svoboda, síla a Světlo čekají na ně, aby jim mohly sloužit! Musí jen uznat a užívat tu Velkou Milující ‚Přítomnost‘ v nitru, která každým okamžikem jimi vysílá svůj dech, aby věděli a cítili, kdo je pánem nade vším tvořením. Ó, kdyby jen poznali, že jejich těla jsou ‚chrámem Nejvyššího Živoucího Boha‘, který vládne nebi a Zemi! Kdyby tak pochopili, co to znamená milovat toto Mocné Já, hovořit s ním, poznávat jej ve všech věcech, cítit tu skutečnost oné ‚Přítomnosti‘ s nejméně tou samou jistotou jako ostatní osoby a věci! Kdyby tak mohli hluboce pociťovat blízkost a skutečnost té Velké ‚Přítomnosti‘, i kdyby jen na malý okamžik, nemohlo by se nic jiného znovu vtlačit mezi ně a tu stejnou Mocnou Nejvyšší Dokonalost, jak ji dosáhl Ježíš a ostatní Nanebevzetí Mistři.

Ó, Ameriko! Milované děti Světla! Nechte se nyní zaplavit moudrostí a silou této Velké Boží Přítomnosti a zjistíte, jak rychle se vytvoří Boží říše na Zemi. Amerika je ukazatelem cesty mezi národy, nositelkou Světla, která uvádí vzestupující Zlatý věk. Nechť již jsou mnohé poměry v Americe dnes jakkoliv smutné, ono Světlo prorazí a zničí stíny, které se pokoušejí stavět do cesty ideálům a lásce k Velkému Božímu Já.“

Prošli jsme nějakými dveřmi na pravé straně a našli tam další nezničitelné záznamy o kultuře Inků a o tom důležitém úkolu, který v onom věku plnila. Saint Germain k tomu řekl: „Vzpomínáš si na postup, jak byly tyto záznamy vyrobeny podle paměti tvého života před čtrnácti tisíci lety. Nyní budou společně s obrazy přeneseny do Královského Tetonu, protože tento tajný chrám nyní svůj úkol splnil a rozpadne se.“

Brzy se objevily krásné trpytící se bytosti a vzaly ty obrazy a záznamy sebou. My jsme se však vrátili zpátky ke vchodu a ustoupili jsme trochu stranou. Saint Germain zaměřil svou pozornost na několik okamžiků na místo tajného chrámu a setrval v hlubokém mlčení. Cítil jsem, jak po mne sáhlo náhlé ticho a jak mne pevně drželo bez pohnutí. A nyní následovaly mocné otřesy jako při zemětřesení. Tím vše zmizelo a ten tajný chrám, ve své době ten nejkrásnější výtvor, se zhroutil do rozvalin.

Jaké ohromné síly měl Saint Germain k dispozici! Skutečně jsou ti Velcí Nanebevzetí Mistři Bohy. Není divu, že mytologií starověku nám byly předávány jejich činy ve formě bajek, pohádek, mýtů. V každé době mají k dispozici ohromnou Boží sílu, protože stojí s neotřesitelnou jistotou při té Velké Přítomnosti Boží. Proto jim byla předána veškerá moc, protože oni nejsou, než dokonalost.

Saint Germain vycítil mé myšlenky a řekl poté:

„Když řekl Ježíš: ‚Skutečně, skutečně, říkám vám, to dílo, které činím, budete činit také a ještě větší díla, než tato budete tvořit!‘ věděl přesně, o čem hovoří.“

„Objevil se, aby zjevil vědomou vládu a Mistrovství, kterého může dosáhnout a vyjádřit jej již zde na Zemi každá lidská bytost. Ukázal tu vládnoucí moc Nanebevzetých Mistrů a dokázal lidským dětem, že každý může zavolat své Boží Já, aby mohl vědomě zvládnout všechny lidské věci.

Velcí Nanebevzetí Mistři lásky, Světla a dokonalosti, kteří od počátku řídili rozšiřování Světla mezi lidstvo této planety, nejsou žádnými výmysly rozpálené mysli. Jsou skutečnými, viditelnými, hmatatelnými, nádhernými, živoucími a dýchajícími bytostmi takové lásky, moudrosti a síly, že lidský duch takovou velikost nejprve není schopen pochopit. Působí

všude ve vesmíru úplně svobodni a s neomezenou silou a přirozeně tvoří všechno to, co průměrný člověk posuzuje jako nadpřirozené.

Síly, které mají k dispozici a které používají, jsou tak ohromné, že lidská obrazotvornost vnějšího světa si o tom může učinit pouze bídnou představu. Jsou ochránci a vychovateli lidského pokolení. Ve fyzickém světě existují pro výchovu učitelé různých stupňů. Řídí vývoj lidského růstu od dětství po zralý věk a školí jednotlivce ještě nad to pro určitý úkol. Stejným způsobem vychovávají ti Nanebevzetí Mistři Dokonalosti jednotlivého člověka a pomáhají mu, aby rozšířil své vědomí nad obvyklé lidské hranice. Tak může rozvíjet své nadlidské vlastnosti a schopnosti, až složí pod vedením a na základě poučení Nanebevzetého Mistra své zkoušky a vystoupí z nižší do vyšší třídy, ze svého lidství k plnému, trvalému výrazu svého Božství.

Nanebevzetý Mistr je jednotlivou bytostí (individuem), která v sobě vlastním sebevědomým úsilím vytvořila dostatek lásky a síly, aby zpřetrhala okovy všech lidských omezení. Proto zde stojí volný a zaslouží si, aby mu bylo svěřeno používání sil, které dalece překračují oblast lidské zkušenosti. Sám cítí tu JEDNOTU všudypřítomného Božství, života. Proto všechny síly a věci rády poslouchají jeho příkazy, protože má bytostně vlastní vědomí a svobodnou vůli, která zacházením se Světlem ve vlastním nitru všechno ovládá.

Vyzařování nebo vylévání Světla, které ve skutečnosti představuje jeho vlastní ‚Světelné esenci Boží lásky‘, umožňuje Nanebevzetému Mistrovi pomoci těm, kteří jsou v jeho opatrování a pod jeho vedením.

Přijde-li k nějakému žákovi takové záření, přijmou jeho vlastní vnitřní těla (emocionální, mentální a kauzální) Mistrovu svítící esenci a rozžehne se v nich Světlo a vyroste jako jiskra, která se znásobí do plamene.

Tato ‚světelná esence‘ v sobě nese tu nejvyšší sílu vesmíru, protože rozpouští veškerý nesoulad a obnovuje znovu ve všech výtvořech dokonalou rovnováhu. Tělo Nanebevzetého Mistra vysílá trvale paprsky své ‚Světelné esence‘ a rozpouští tím nesoulad na Zemi, stejně jako ty silové paprsky, které nazýváme světlem a teplem našeho fyzického slunce, rozpouští mlhu.

Paprsky, které vysílají Mistři lidem na Zemi, jsou vědomě přitahovanou energií, které lidé vtisknou hodnotu a potom ji k dosažení určitých výsledků znovu vyšlou. Tímto způsobem darují svou ochranu, nesčetněkrát, k blahu osob, lidí, míst, věcí nebo poměrů a lidé o tom nic nevědí a jdou svou předem určenou cestou, bez starostí o své vysoké ochránce a dobrodince. Nanebevzetí Mistři mohou při svém tvoření, ve kterém působí, vyměnit tak lehce jako člověk své šaty, protože buněčná struktura je vždy pod jejich vědomým dohledem a každý atom poslouchá jejich nejtíší přání. Je také na jejich vůli, zda chtějí použít jedno nebo více těl, pokud to vyžaduje jejich dílo; protože jejich schopnost vytvořit a rozpustit atomické tělo je veskrze neomezená. Jsou Všemocnými Tvůrci veškeré hmoty a vší energie, protože přírodní síly, ty čtyři elementy, jsou jejich dobrovolnými a poslušnými sluhy.

Tyto nádherné bytosti, ti ochránci a pomocníci v lidském rozvoji, se jmenují ‚Nanebevzetí Mistři Lásky, Světla a dokonalosti‘. Představují všechno, co může slovo Mistr zahrnovat tím, že žijí lásku, moudrost a sílu toho Božího Já ve svém nitru. Všemmu lidskému jsou Mistry. Proto jsou ‚Nanebevzetí‘, postoupili na příští vyšší stupeň nad to lidské, a to znamená to nadlidské, to Boží, tu Čistou, Věčnou, Všemocnou Dokonalost.

Ve své nevědomosti a omezení si lidé na Zemi často troufají posuzovat Ježíše a mnoho jiných Nanebevzetých a mít o nich různá mínění. Kdo holduje takovým zvykům, sám se spoutává, protože kritika a mínění, která jsou takovým způsobem vysílána, se vrátí jednoduše ke svému tvůrci a zapletou lidi ještě pevněji do utrpení a omezenosti, které si sami vytvořili.

Nanebevzetí Mistři se osvobodili z jakékoliv tísně a tím se stali v důsledku Zákona Planoucím Světelným proudem, do kterého nikdy nemůže vniknout žádná lidská myšlenka nebo

nesoulad. To nutí všechny ničivé myšlenkové výtvořy a pocity, aby se vrátily zpět ke svému vysílateli a ještě pevněji jej připoutaly k jeho vlastním chybným výtvořům.

Kdyby mohli lidé sami vidět své vlastní myšlenky, pocity a slova, jak je vysílají do atmosféry a éteru, jak tam k sobě přitahují věci a síly a s nimi se vracení zpět, divili by se, jaká zvěřstva tím volají do svého života a ječící by křičeli po vysvobození. S plnou odhodlaností by se obrátili ke svému vlastnímu Božství a pokoušeli by se do něho vstoupit, jen aby mohli vymazat tyto chybné výtvořy. Myšlenky a pocity jsou plny života. Kdo to ví, bude se tím řídit a ovládat se.

Ježíš je pro lidstvo, které sbírá na Zemi své zkušenosti tím, čím je to Velké Boží Já uvnitř každé lidské bytosti pro osobní nebo vnější Já. Předváděl vnějšímu světu Mistrovské výkony a On je ještě dnes živoucím důkazem, že je jednotlivec schopen se osvobodit ode všech omezení a vyjádřit Božství a takový byl také původní úmysl, protože nejdříve žili lidé zcela harmonicky a svobodně.

Existují nyní jednotliví lidé, kteří hlouběji vnikají do zákonů života a vesmíru, než celá velká masa; pozorují bytí Nanebevzetých Mistrů. Rádi by nyní pro vlastní poučení přišli do kontaktu s takovými Velkými Bytostmi. V mnoha případech se pokouší duše jen nevědomě se pozvednout do velkého Světla a to osobní Já skoro neví, v jakém vztahu je vlastně k oněm Vysokým Božím Bytostem.

Existuje pouze jediná cesta, pomocí které může vroucně opravdový a odhodlaný hledač najít spojení se svým Mistrem. Zní: tvoření plné lásky a mistrovské sebeovládání osobnosti. Nikdy nemůže být dosaženo spojení, když hledač chce pouze uspokojit svou zvědavost nebo dokázat bytí nebo nebytí Nanebevzetých Mistrů; když mu jde pouze o řešení určitých problémů nebo o rozptýlení nějakých pochybností. To nikdy nezapomeň! V žádném případě se nepropůjčí Nanebevzetý Mistr k tomu, aby uspokojil lidské potřeby nějakého hledače. Jejich celé úsilí směřuje k odkrytí Božího Já v nitru žáka, aby byla tato síla natolik uvolněna, aby mohla rozbít hranice lidského Já. Teprve tak se stane dokonalým nástrojem a výrazovým prostředkem k vytváření duchovních, pocitových a tělesných světů. Tyto představují říše myšlenek, pocitů a činů.

Lidské slabosti a omezení brání výkonům tohoto nástroje. Proto by měl být školen a udržován v co nejlepším stavu, aby mohl být k dispozici tomu Velkému Božímu Já v nitru jako poslušný a výkonný sluha. Lidské tělo se všemi svými schopnostmi je chrámem Boží síly, který je darován tou ‚Velkou Přítomností Boží‘, a který by chtěl vyjádřit pomocí nástroje vnějšího Já dokonalý Boží plán. Když nyní nezvládnuté smyslové pudy a žádosti osobnosti promarní Boží sílu, tak je odebrána té ‚Vnitřní Přítomnosti‘ vláda nad nástrojem. Stále více se stahuje zpět, lidské Já ztrácí moc správně zacházet s tělem a duchem a chrám se zhroutí stařeckou slabostí a rozpadne se na své součásti. Tento postup nazývá svět umíráním, smrtí. Osoba, která hledá spojení s nějakým Nanebevzetým Mistrem, která se zdržuje ve viditelném, hmatatelném, dýchajícím těle, která však zanedbává nutnou přípravu pro postupné nastavení vlastního těla a ducha na vyšší vibrace, se rovná žákovi mateřské školy, který by se chtěl bezpodmínečně naučit abecedu od slavného vysokoškolského profesora.

Nanebevzetí Mistři jsou ve skutečnosti silné baterie ohromné síly; ať již cokoliv vstoupí do jejich rozsahu záření, je mocně nabito jejich ‚Světelnou esencí‘. Je to ten samý postup, jako když přijde jehla do styku s magnetem. Přijme pak jeho vlastnosti a sama se stane magnetem. Tak darují Mistři všechno svoje záření a pomoc vždy jako svobodný dar lásky. Proto by nikdy nepoužili ani stopu své síly, aby si něco vynutili.

Zákon lásky, zákon vesmíru a zákon jednotlivé bytosti nedovolí Nanebevzetému Mistrovi podniknout něco proti svobodné vůli jednotlivé bytosti, s výjimkou času kosmického působení, kdy kosmický průběh napíná vůli jednotlivé bytosti. V takových vývojových úsecích směji poskytnout Nanebevzetí Mistři více pomoci než jindy. Do takového časového období dnes Země opět vstoupila. Ta největší ‚hojnost Světla‘, která byla kdy na Zemi známa,

bude nyní opět delší dobu vysílána lidem, aby je vyčistila a aby znovu nastolila pořádek a lásku, které jsou nezbytné pro budoucí udržení naší planety a systému světů, ke kterému patříme. Všechno, co se nezapojí v blízké budoucnosti do tohoto nového uspořádání pořádku, harmonie a míru, bude nuceně přesazeno do nějaké jiné školní třídy vesmíru, aby si tam vypracovalo vlastní pochopení tohoto zákona jiným způsobem, než jak to bude umožňovat uspořádání budoucího života na naší Zemi.

Existuje jen jeden cestovní pas, který umožňuje přístup do Přítomnosti těchto Velkých bytostí: dostatek lásky k vlastnímu Božímu Já a k nim, spojený s odhodlaností vymýtit veškerý nesoulad a sobectví z lidské povahy. Je-li odhodlán nějakého člověka sloužit jen pozitivnímu plánu života dostatečně pevně, tak se také naučí svou lidskou povahu zcela zvládnout, ať již je tento úkol jakkoliv neradostný. Tím k sobě přitáhne bez dalšího přispění pozornost nějakého Nanebevzetého Mistra, který nyní pozoruje jeho snažení a posílá mu odvalu, sílu a lásku, až se mu stane pocit jeho trvalého spojení s Božím Já v nitru vlastním. Nanebevzetý Mistr ví a vidí všechno, co se žáka týká, protože ve vši jasnosti před ním leží zaznamenaná zpráva, kterou zanechaly činy žáka v jeho vlastní auře. Tato vyjevuje přesně ten stupeň, kterého žák ve svém vývoji dosáhl, jeho silné i slabé stránky. Nanebevzetý Mistr je ten Vševědoucí duch a to Vševidoucí Oko Boží, před nímž nemůže zůstat nic ukryto. Kdo by chtěl přijít do viditelné, hmatatelné ‚Přítomnosti‘ Nanebevzetého Mistra měl by pochopit, že se to může podařit pouze tehdy, když sám sebe učiní Zářícím sluncem lásky, Světla a dokonalosti, které může Mistr rozvinout jako část svého Já a které může dle svého uvážení řídit. Kdo nevykoná nejprve toto, stal by se jen překážkou, zátěží pro dílo a svět Mistra. To první je tak připravenost žáka naučit se zvládat své osobní Já. Podaří-li se mu to, stane se ve svém duchu klidným, mírným a láskyplným v pocitech a silným v těle. Tím se nyní také stane schopným spolupracovat při nadlidském díle Nanebevzetého Mistra. Toto dílo leží mimo obvyklé lidské zkušenosti. Tam může spolupůsobit jen ten, kdo má k dispozici silný, ochotný, dobře vyvinutý duchovní nástroj.

Kdyby jedna z těchto dokonalých bytostí dovolila nějakému žákovi, který je teprve v začátcích svého sebeovládání, spolupracovat na jejich velkých úkolech, znamenalo by to ten samý chybný hmat, jako by byl stroj nebo dům postaven z vadného materiálu. Tento by nebyl schopen natrvalo odolat mimořádné, náhlé náročnosti nebo zvyšující se výkonnosti. Tak by to bylo nejen nemoudré, ani láskyplné nebo milosrdné vystavovat někoho zkušenosti, které nemohl dorůst ani školením ani silou. Protože Nanebevzetí Mistři jsou vrcholem dokonalosti, nikdy by se takových chyb nedopustili.

Kdo se chce vědomě spojit s Nanebevzetými Mistry a chtěl by s nimi pracovat, neměl by tak činit na základě myšlenky: ‚Rád bych k nim šel, abych se nechal poučit.‘ Jeho nejmocnější vnitřní žádost by měla spíše znít:

„Chci se vyčistit, ovládnout, zdokonalit, chci se stát výrazem Boží lásky, moudrosti a síly, abych mohl pomáhat Nanebevzetým Mistrům při jejich velkém díle. To mne beze všeho k nim přitáhne. Já chci tak neustále, tak široce, tak Božsky milovat, že mi síla mého vlastního Světla otevře cestu k nim a oni mne budou moci přijmout.“

Můj synu, sebezvládnutí a ovládnutí sil uvnitř lidského vědomí není dílem okamžiku, ani stezkou blaženosti, tuposti a požitkářství, protože v průměrném člověku smysly bouří. Zlostně se staví na odpor, kdyby měl své nízké přírodní pudy ovládnout. A přece je toto ovládnutí nezbytně nutné, pokud chce tyto síly a zvláště své pocity používat a využívat pouze pod vědomou vládou svého Božího Já.

Ta věta: ‚Mnozí jsou voláni, však málo je vyvolených‘ je pravdivá. Ke všem přichází trvale volání, avšak pouze málo z nich je dostatečně bdělých, aby poznali nadšenou radost a dokonalost uvnitř toho Božího Já a slyšeli vždy volat Jeho hlas ve Světle. Všichni by se chtěli konečně vrátit do Otcova domu!

Každý člověk na Zemi je svobodný, aby se v každém okamžiku ‚pozvedl a šel k OTCI‘, ke svému Božímú Já, když se obrátí zády k tvoření lidských smyslů a svou pozornost nasměruje na ten jediný zdroj ve vesmíru, který má v sobě pro všechny bytosti mír, štěstí, hojnost a dokonalost.

Pro každého existuje jedna cesta, která vede k Nanebevzetým Mistrům. Měl by na ni myslet, měl by ji volat a oni rádi skrze svou vlastní Přítomnost lásky odpovědí. Však láska k tomu jedinému zdroji, láska ke Světlu, láska k dokonalosti musí být jediným důvodem volání. Jde-li žák skutečně, odhodlaně a neotřesitelně touto cestou, bude přijímat více a více Světla, protože to Světlo poznává samo sebe a daruje samo sebe, neustále, každým okamžikem a bezpodmínečně. ‚Proste a bude vám dáno, hledejte a naleznete, tlučte a bude vám otevřeno‘. Volejte Světlo a Nanebevzetí Mistři vám odpovědí, protože oni jsou Světlem tohoto světa.

Více než čtyřicet let sloužila Lotus jako kněžka v chrámu v Mitle, společně s tebou a tvým synem. Vaším společným tvořením dosáhla různá města v koloniích vysokého stavu dokonalosti. Pod vaším vedením mohutně rozkvetla řemesla, zemědělství a umění a blahobyt se rozšiřoval po celé zemi.

Vládcí Inků bylo zjeveno, kdy ukončí svou pozemskou pouť a své služby v oné kulturní epoše. Na tento okamžik zavolal vás tři zpátky. Byli vyjmenováni vaši nástupci a přišli, aby vás vystřídali a plni lásky jste se rozloučili se svým lidem a požehnali jste mu. Když jste přišli domů, byl král velmi překvapen, že žádný z vás během té dlouhé nepřítomnosti nezestárnul. Vaše mladistvé vzezření se udrželo jako přirozený výsledek správné výchovy během dětství a nabízelo králi ještě větší důkaz toho, že jeho děti mu byly seslány z Boží vůle jako odpověď na jeho modlitby. Vroucí dík, že to Mocné Božství tolik požehnálo jemu, jeho dětem a jeho národu, naplňoval jeho srdce v každé hodině.“

Nyní začal Saint Germain blíže popisovat inkarnace této doby Inků. Tak se přede mnou objevily obrazy v atmosféře, všechny v jejich tehdejších barvách plných života. Představení trvalo téměř tři hodiny a zjevilo mi jako živoucí skutečnost ony dřívější zážitky v Peru a Mitle.

Vládce Inků povolal těch čtrnáct, kteří k němu přišli ze Zlatého města, aby důstojně připravil nejdůležitější událost svého pozemského života. Věděl, že hodina jeho přechodu je blízko a záležitosti říše by měly přejít do rukou staršího syna. U velké slavnostní hostiny jej chtěl jmenovat svým nástupcem.

Královský palác byl znám již staletí jako nejnádhernější stavba oné doby; král měl přece k dispozici ve své mocné říši ohromné prostředky. Po všechny časy žil v úzkém spojení se svým Božím Já a bohatství k němu přicházelo v přetékající hojnosti. Vnitřek paláce zářil hodnotnými skvosty, komnaty královské rodiny byly zdobeny čistým zlatem, osazeným jiskřícími drahokamy a všude svítil symbol slunce jako trvalá připomínka na Boží Já ve vlastním nitru.

Ve slavnostním sále stálo pět stolů, vytesaných z jadeitu, které spočívaly na sloupech z bílého onyxu. Každý stůl pojal dvacet hostů, královská tabule oproti tomu jen šestnáct. Tato místa byla určena pro těch čtrnáct ze Zlatého města, pro krále a pro Mistra Saint Germaina, tenkrát známým pod jménem ‚Syn Uriel‘. Židle u této královské tabule byly ze zlata a měly lehký baldachýn z mohutných pštroších per ve skvostných barvách. Každá židle měla svou vlastní barvu. Královi patřila nádherně fialová, Saint Germainovi svítivě zlatá. Nad dcerou se vlnila karafiátově červená, nad starším synem fialová o něco světlejší, než u krále. Židle mladšího syna byla čistě jednoduše bílá, jako znak vysokého kněžství. Také ti zbylí z těch ostatních čtrnácti ze Zlatého města seděli vždy pod tou barvou, která odpovídala jejich službám, které vykonávali ve svém úřadu této říše.

Nádherné ubrusy z velmi měkké látky, bohatě vyšívané nádhernými vzory z jiskřivých vláken pokrývaly stoly. Celý palác zářil světlem samosvítících křišťálových koulí, které Saint Germain věnoval vládci Inků, když začal se svou prací v této říši.

Král měl na sobě knížecí oděv ze zlaté, kovu podobné tkaniny a náprsní desku se „sluncem“ z nádherně svítících klenotů. Přes ramena měl přehozen úřední talár z bohaté purpurové látky, všude s okraji z nejkrásnějších pštrosích per, se širokým límcem. Čelenka z diamantů, která měla zezadu tři fialová pera, tvořila korunu. Tato tři pera představovala ve vnitřním životě krále tři činnosti Božství: Lásku, moudrost a sílu. Oba synové měli oděv jako jejich otec, pouze jim chyběl dlouhý úřední plášť. Také na jejich prsou jiskřilo to „Velké slunce“ z klenotů. Koruna staršího syna byla osazena smaragdy a fialová barva těch tří per byla světlejší než u krále. Ozdoba hlavy mladšího syna byla perlová a tři bílá pera jako další znamení jeho kněžské důstojnosti.

Královská dcera měla oděv ze zlaté látky, jemný jako pavučina, s pláštěm, opalizujícím barvami duhy, který se blýskal při každém pohybu těla jinými barvami. Její pásek jiskřil diamanty a smaragdy a ozdobný pás jí padal téměř až k podlaze. Na hlavě měla navazující kapuci ze tkané látky a na náhrdelníku visel symbol „Velkého Slunce“ v diamantech, rubínech a smaragdech. Její zlaté sandály byly také osazeny drahokamy.

Když král vstoupil ze svých soukromých místností do slavnostního sálu, rozzářilo se v prostorách oslnivé světlo a před námi stál Saint Germain, nádherný jako Bůh. Lesk „Světla“ okolo něj tak oslepoval, že nám trvalo několik vteřin, než jsme si na něj zvykli.

Jeho nádherně zlaté vlasy ležely na ramenou a byly přidržovány čelenkou s modrým diamantem. Jeho vlastní silné záření prosvěcovalo vlasy, že zářily jako sluneční světlo. Výrazná jiskřící fialová barva jeho očí byla ve zvláštním protikladu k barvě obličeje, jehož jemná karafiátová červeň se třpytila mládím a zdravím. Jeho tahy ukazovaly nádhernou shodu s tahy starých Řeků.

Měl na sobě oděv z nádherné oslnivě bílé látky, se kterou se nedá porovnat nic z našeho moderního světa. Přizpůsobovala se lehce tělu a přidržoval ji okolo boků pásek se žlutými diamanty a safíry, jehož konec padal až ke kolenu. Na třetím prstu jeho levé ruky byl prsten s nádherným žlutým diamantem, na prostředníku jeho pravé ruky safír téměř stejného vyzařování. Oba kameny ohromně zářily vzhledem k vlastnímu velkému záření jejich nositele, který právě dorazil ze Zlatého města. Král byl překvapen a přešťasten nad touto vzácnou návštěvou. Učinil znamení srdce, hlavoce se sklonil před ním, tím Mistrem a nabídl mu své rámě. Tak vstoupili společně do slavnostního sálu. Zde byly tabule ozdobeny kompletním prostíráním ze zlata, křišťálu a jadeitu.

Brzy přišly do sálu také děti krále a když uviděly svého milovaného Mistra, neznal jejich jasot mezí. Přesto si však zůstaly také vědomy důstojnosti tohoto setkání, učinily Boží znamení, které je naučil a hluboce se sklonily před svým otcem a před osvíceným hostem. Na znamení zaujal každý své místo. Král seděl v čele tabule, Mistr Saint Germain po jeho pravici a vedle něj královská dcera. Starší syn seděl vlevo od otce, vedle něj mladší syn. Ostatní spolupracovníci ze Zlatého města se přidali.

Na konci slavnosti se zvedl král a hluboké ticho se rozhostilo nad shromážděnými. Mlčky zde na okamžik postál a poté nabídl milovanému Saint Germainovi svou ruku, aby jej představil ostatním hostům. Mistr se důstojně uklonil a král vyprávěl hostům, jak jej a jeho děti učil Vyšším Duchovním Zákonům a jaké velké požehnání přišlo do jeho země a k lidu jako ovoce velké lásky Mistra. Vysvětloval dále, že slavnostní hostina byla uspořádána na počest Mistra a on, král, určí nyní také svého nástupce na trůnu.

Dal svému staršímu synovi znamení, aby se zvedl a oznámil jej jako budoucího vládce. Položil svůj královský plášť okolo ramenou syna a Saint Germain žehnajíc pozvedl své ruce nad něj a promluvil:

„Žehnám ti, můj synu, ve jménu a se silou toho Jediného Mocného Boha, který sídlí v lidech a který vládne vesmíru. Necht' tě vede Jeho Nejvyšší moudrost, necht' tě osvítlí Jeho Světlo, necht' ti žehná a Jeho láska objímá tebe, tvou zemi a tvůj lid!“

Mistr položil palec své pravé ruky na čelo syna, zvedl svou levou ruku a oslepující blesk Světla oba zahalil do plamenů.

Král nyní vyjmenoval s konečnou platností nástupce své dcery a svých synů v chrámu Mitly. Saint Germain, král, jeho děti a ostatní spolupracovníci ze Zlatého města se poté odebrali do trůnního sálu, kde se na všechny Mistr obrátil se slovy:

„Vy milovaní Světla! Váš bratr, král, vás již brzy opustí, aby nastoupil na jiném místě svůj zasloužený odpočinek a přijal vyšší poučení. Do té hodiny budu s vámi. Pod vládou tohoto našeho milovaného bratra dosáhne vaše kultura svého nejvyššího rozkvětu a dostane se vám nových bohatých pokladů, abyste mohli splnit všechno, co je naplánováno. V srdci hor, nedaleko odtud, čekají ohromná ložiska zlata a drahokamů na to, aby vám sloužila. Mladší syn vašeho krále rozvinul a použil dříve jednu schopnost, která v něm dříve také tentokrát. Chci ji v něm nyní znovu probudit, aby vám odkryl potřebnou stavební hmotu pro blízkou budoucnost.“

Přikročil k mladšímu synovi a dotkl se palcem své pravé ruky jeho čela. Tělem proběhlo chvění a znovu se otevřel vnitřní vhled. Viděl nyní v srdci hor skryté místo, kde ty ohromné poklady ležely. Poznal hned, že tato ohromná ložiska mohou krýt všechny stoupající potřeby. Sklonil se před svým milovaným Mistrem a slíbil, že s jeho pomocí tyto poklady dojdou svého plánovaného určení. To se věrně stalo. Tři z těch dolů, které postupně otevřel a provozoval, byly uzavřeny a zapečetěny, když skončila spolupráce s přáteli ze Zlatého města. Až do dnešního dne ještě nerušeně odpočívají.

Čas od času nacházejí historici zvláštními cestami jasně a překvapivé důkazy o ohromném rozkvětu, kterého ona kultura tenkrát dosáhla a o vysoké dokonalosti jejich nádherných děl. Odhalené zlomky z tvorby kultury Inků pocházejí ovšem pouze z oněch upadajících časů, přijde však den, kdy budou opět odkryty výsledky ohromného díla z časů rozkvětu, přicházejícímu světu k požehnutí, osvícení a vysokému užitku.

Příštího dne roznesli poslové oznámení o nástupu nového krále na trůn do všech důležitých měst velké říše. Jeho dobrá pověst mu z města Mitle předcházela, protože v celé říši lidé věděli, jak tam moudře, ušlechtilé a spravedlivě sloužil.

O několik dní později dal mladší syn pokyn řídicímu inženýrovi důlní vědy, aby shromáždil dělníky, nástroje a zásoby, aby bylo možno v horách otevřít důl, jehož ohromná ložiska jeho vnitřní vhled našel.

Když byli připraveni k odchodu, stál syn v tichu stranou a směřoval svou pozornost klidně a pevně na to Boží Já ve svém nitru. Věděl přesně, že mu to neomylně ukáže směr a že najde to místo. Toto se také bez obtíží nebo zdržování stalo. Pln vnitřní jistoty určil místo a dal pokyn velkému počtu dělníků k započetí práce. Po šedesáti dnech byly šachty tak dalece proraženy, že byla dosažena ta nejbohatší zlatá žíla, jaká se do té doby do dnešních dnů v Jižní Americe vůbec mohla vyskytnout. Tento objev vzbudil tenkrát největší údiv a jeho historie se udržovala jako pověst mezi lidem až do dnešní přítomnosti.

Když byl ten velký nález a jeho vytěžování zajištěno, vrátil se mladší syn zpátky, oslavován svým lidem a přijal požehnutí svého otce, Mistra Saint Germaina, svého staršího bratra a své sestry.

Důl ležel ve výšce dva tisíce sedm set metrů. Během té doby, kdy se tam královský syn zdržoval, stal se velmi citlivým pro vyšší vibrace, což je vývoj, ke kterému vždy dochází ve

velkých výškách. Když se vrátil do paláce cítil zřetelně, že už přišla doba, kdy dospěl starý král k té velké změně.

Nastal den korunovace mladého krále, kdy měl podle zákona a veřejně převzít odpovědnost a povinnosti vládce. Královská rodina se ptala svého milovaného Mistra a přítele, zda nechce vykonat korunovaci nového krále. Radostně svolil.

Ta velká událost byla důkladně připravena a slavnosti probíhaly podle plánu až k vrcholnému bodu, kdy měla být mladému králi položena koruna na jeho hlavu. Všichni zpozorovali, že se Saint Germain nepokoušel sáhnout po koruně, nýbrž setrval v tichu.

Najednou vzplálo oslnivé Světlo a před shromážděnými stála nádherná bytost. Zdála se to být dívka ve věku jen osmnácti let, její oči a její ‚Přítomnost‘ však vysílaly oslnivé záření plné lásky, moudrosti a Boží síly. To Světlo, které naplnilo atmosféru okolo ní, bylo křišťálově bílé, sršelo v něm a neustále jiskřilo.

Sváma jemnými rukama uchopila nyní korunu, zvedla ji a položila ji s Božským půvabem mladému vládcovi na hlavu. A hlasem, který zněl jako skutečná duše hudby, promluvila tato slova:

„Ty Milovaný ze Zlatého města: korunuji tě láskou, Světlem a moudrostí, jejichž symbol představuje tato koruna. Nechť ti zůstanou vždy zachovány tvoje spravedlnost, tvoje čest a tvá ušlechtilost! Z Božího příkazu budu vládnout s tebou, budu však neviditelná pro lid a viditelná pouze spolupracovníkům ze Zlatého města, kteří jsou zde shromážděni.“

Mladý král poklekl, aby přijal korunu a ta nádherná bytost se sklonila a políbila jej na čelo. Potom se obrátila ke shromážděným hostům, rozevřela svou náruč a požehnala jim. Hned naplnilo celou místnost jemné růžové Světlo: vyzařování její lásky k nim všem. Požehnala též bývalému králi a potom velmi něžně objala jeho dceru. Potom podala mladšímu synovi ruku, on poklekl a políbil ji v hluboké úctě.

Nyní vstoupil nový král na svůj trůn a uklonil se před svými hosty. Poté nabídl té nádherné bytosti své rámě a zavedl ji do slavnostního sálu, následován hosty. Tam byla korunovace ukončena slavností. Král dal znamení, všichni si sedli a on k nim promluvil:

„Můj velmi milovaný národe, vím, že existuje pouze jedna Mocná Přítomnost, v člověku jako ve vesmíru, která všechno řídí: Bůh. Je mým přáním, jako tomu bylo vždy, žít tak, aby byly můj duch a mé tělo jasnými zprostředkovateli té Velké Přítomnosti, sídlící v nitru a dokonale ji vyjadřovaly. Buďtež, moji přátelé, můj národe, moje země a všechno vaše konání, vždy požehnání nejvyšší láskou Boží, Jeho mírem, Jeho zdravím a Jeho štěstím! Nechť si tato říše udrží hojnost svého blahobytu! Vždy nechť vás objímá ta láska Boží ve mně a já prosím Věčné Světlo Boží, aby vás pozdvihlo do Svě Boží dokonalosti!“

V průběhu slavnosti najednou král – otec zbledl. Nově korunovaný král pokynul svému bratrovi, který také přistoupil k jejich otci a zavedli jej do jeho komnat. Tam ulehнул a setrval téměř čtyři hodiny bez pohnutí. Jeho děti, Mistr Saint Germain a ta nádherná bytost u něj zůstali.

Když král dospěl k poslednímu okamžiku své pozemské pouti, přistoupila ta krásná bytost k jeho položené hlavě a promluvila k němu:

„Bratře Inko, myslel sis, že přenecháš svou tělesnou schránku té rozpouštějící síle čtyř elementů. Říkám ti však: bude jen zvýšena, přeměněna a osvěcena a takto se stane oním věčným ‚chrámem Božím‘, který je výrazem Vší Dokonalosti. Tvá velká služba tě osvobodila z koloběhu narození a takzvané smrti. Jdi nyní do zástupu těch Nanebevzetých Světla, se kterými budeš navždy JEDNOTOU!“

Pomalou měrou se zvedalo jeho tělo do jeho Věčné Dokonalosti, až docela zmizelo. Saint Germain se obrátil na pozůstalé a řekl:

„Moje dílo zde je ukončeno.“

Předstoupil a navlékl novému králi prsten zvláštního tvaru na třetí prst pravé ruky. Jeho klenot představoval drobnou samosvítilí kuličku a sestával ze zhuštěné (precipitované) pralátky podoben perle, v jejímž středu žil drobnou modrý plamínek. Bylo to ohnisko ‚Světla‘, stejné jako ty velké koule, které kdysi dal Saint Germain jeho otci králi a které svítily v jeho paláci.

„Přijmi tento můj dar,“ pokračoval, „od Mistra ze Zlatého města. Je Jeho přáním, abys jej vždy nosil.“

S těmito slovy se rozloučil, půvabně se uklonil a odešel.

Tři děti Inky se radovali z dokonalých fyzických těl díky dennímu školení, které směly přijímat během svého dětství od Mistra Saint Germaina. Všechny měly nádherně zlaté vlasy a modrofialové oči. Oba synové měřili skoro jeden metr devadesát, dcera téměř jeden metr sedmdesát. Vykazovali ve všem velkou přirozenou důstojnost, kterou obdrželi díky mistrovské výchově a která vyplývala z jejich vnitřního ovládní. Když starší syn vstoupil na trůn, bylo mu šedesát osm let, vypadal však jako pětadvacetiletý. I když později opustili Zemi, nevypadal žádný z nich starší. Nový král vládnul čtyřicet sedm let a žil sto patnáct let, dcera sto třináct a mladší syn sto jedenáct let.

Národ Inky tehdejší doby měl tmavé oči a vlasy a barvu pleti jako indiáni. Většina těch, kteří se inkarnovali v národě Inků, nepocházela z duší, které by již v dřívějších životech rozvíjely vyšší vědění, jak tomu bylo u těch ostatních starších kultur, jak na Sahaře, v Atlantidě anebo v Egyptě. Proto nařídil ten velký zástup Nanebevzetých Mistrů, kteří se pokoušejí rozšiřovat Světlo mezi lidstvem, že král Inků, jeho děti a ostatních dvanáct spolupracovníků ze Zlatého města mají převzít vládu této země, aby dali vzoru formu, které se bude moci zachytit pozdější vývoj. Tak vyvinuli formu vlády a plán vývoje, které, když budou i nadále používány, umožní celé kultuře dosáhnout velkého rozkvětu vnějšího konání a současně přijímat ohromné Vnitřní Osvícení.

Přišel čas, kdy si měli Inkové zvolit krále ze svých řad, aby vystřídal dosavadního krále a jeho spolupracovníky. S velkou pečlivostí byl vybrán zástup takových, jejichž vnitřní růst pokročil nejdále. Čtrnáct z nich mělo nastoupit na místo spolupracovníků ze Zlatého města. Během sedmačtyřiceti let jeho vlády se ta nádherná žena denně pro krále zviditelňovala a poskytovala mu svým zářením radu a pomoc, aby se stala moudrost a síla řídící silou národa.

Následovníci krále a ostatních třinácti spolupracovníků ze Zlatého města byli svoláni ke svému milovanému a moudrému vládci a ta nádherná ženská bytost, kterou ještě nikdy neviděli, se nyní zviditelněla pro všechny. To ‚Světlo‘, které obklopovalo tuto zázračnou postavu, bylo velmi jasné a ona promluvila k těm vybraným zástupcům Inků:

„Více než devadesát let nyní učili Velcí Nanebevzetí Mistři Světla váš národ a tuto říši, osvětili jej, zehnali mu a přivedli jej k rozkvětu. Příklad máte před sebou. Když jej budete následovat, bude vaše země i nadále rozkvétat a bude požehnána. Jako první udržujte ve vašem srdci lásku k tomu Jedinému Nejvyššímu Božímu Já a uznávejte jej vždy jako vládce nad vaší říší a vašim lidem! Kdybyste to někdy zapomněli, začal by rozklad a ta nádherná dokonalost, ze které jste se nyní mohli radovat sto let, by upadla do zapomnění. Doporučuji vás pod ochranu té Velké Nejvyšší Přítomnosti ve vás všech! Necht’ vás vždy Bůh opatruje, řídí a osvětluje!“

Zde byla viditelně dokázána budoucím vůdcům dějin této říše existence Božího Já v nitru každého člověka. Stejný příklad bude znovu nabídnut také dnešnímu lidu Ameriky.

Následovalo zakončení. V přítomnosti nového krále Inků a jeho spolupracovníků vystoupili starý král a jeho třináct druhů ze Zlatého města ze svých těl a všem shromážděným odhalili viditelně to Boží Já v každém z nich. Za několik okamžiků zmizela jejich fyzická těla, rozpustila se do okolního vzduchu.

„Tak ti byla nyní předložena zpráva o jednom z tvých jiných životů,“ řekl Saint Germain, „a zažil jsi požehnání a dokonalost, které nastanou, když je s láskou uznávána ta Nejvyšší ‚Přítomnost‘ toho Jediného Božího Já v nitru. Vraťme se nyní to Královského Tetonu.“ Brzy jsme se nacházeli u vchodu a ve velkém shromažďovacím sále. Již visely na jeho stěnách ty ve zlatě leptané obrazy ze starého chrámu v Mitle. Šli jsme do sálu se záznamy a viděli jsme tam záznamy o Mitle, které sem přinesly krásné třpytící se bytosti. Ještě jiné věci zde zachránily, není mi však dovoleno o tom referovat blíže.

Když končily tyto zážitky měl jsem pocit, že nyní vím, co je skutečná láska. Nikdo nebude moci správně cítit, jak ohromný pocit lásky a vděčnosti proudí k Nanebevzetému Mistrovi, který někomu daroval takové vznešené zážitky, jako mi je od našeho prvního setkání zprostředkoval Saint Germain. Jak by se to dalo slovy popsat? Po takových událostech může existovat v životě jen to nejmocnější přání: být takovým jako jsou tito Mistři.

Je zcela jasné, co mínil Ježíš slovy ‚Otcův dům‘ a kde je ve skutečnosti domov duše. Kdo jednou zažil slastičné nadšené záření Nanebevzeté bytosti, i kdyby jen na zlomek vteřiny, pro toho není nic v lidských zkušenostech, co by nevydržel nebo neobětoval, aby mohl dosáhnout stejné výše dokonalosti, žádná práce, kterou by s radostí nevykonal, aby se naučil působit se stejnou láskou a hojností moci.

Nyní víme, že taková dokonalost je určena všem dětem Božím a že je tak skutečná, jak jen může něco být skutečné. I ten nejšťastnější život obyčejného pozemského člověka je zajisté jen chatrnou slupkou existence, když ji porovnáme s existencí oněch Nanebevzetých Velkých Bytostí. To nejnádhernější a takzvaně nejdokonalejší lidské stvoření se vši svou chvástavou silou a svým mimořádným leskem je surové a hrubé, když pomyslíme na tu svobodu, krásu a dokonalost, která je každý den a neustále zažívána těmi, kteří jako Ježíš vzkřísili své tělo, kteří vstali z mrtvých.

To vše se ve mně odehrávalo, když přišel čas se opět vrátit do svého těla a já jsem hledal výraz, jak bych prokázal Saint Germainovi svou nejrůznější lásku a vděčnost. Vycítil to a porozuměl mi. Proto řekl ve své klidné pohodě:

„Můj synu, nemůžeš přijmout nic, co by sis nezasloužil. To vše ti patří a ještě více, jak se ukáže, až budeme pokračovat dále. Nezapomeň však nikdy: tajemné se zdá být jen to, co ještě není dostatečně vysvětleno. Při správném porozumění se všechny neobvyklé děje prokáží být zcela přirozenými a v souladu se zákonem. Chtěl bych do tvé paměti vtisknout ještě jednu pravdu, aby ji již nikdy více neztratila. Zní:

Každé z dětí Božích může být svobodné. Když to chce, musí uznat tu ‚Přítomnost‘ toho Jediného Mocného Božství, která je zakotvena v jeho srdci a Duchu a přijmout ji. Tuto pravdu musí každý den mnohokrát hluboce pociťovat, zažít a vědět, že Bůh naplňuje jeho Ducha a tělo takovým způsobem ‚Světlem‘, že pro nic jiného již není místo. Ta Jediná Všemocná ‚Přítomnost‘ je ohromnou harmonickou činnou silou ve vlastním životě a ve všech věcech. Kdo svou pozornost s pevnou určitostí nasměruje na tuto Věčnou Pravdu a pevně ji tam bude držet, tak dosáhne všeho, i toho nejvyššího.

Existuje jen jeden zdroj a jen jeden princip v životě, ke kterému bychom měli přiklonit naši nedělenou pozornost: to Boží Já v každé jednotlivé bytosti. To osobní Já by mělo po všechny časy směřovat své vědomé uznání tomu Velkému Harmonickému Já a zůstat s ním v trvalém spojení a je zcela jedno, jakými vnějšími záležitostmi se duch zabývá.

Toto Jediné Velké Já je tou životní energií, která každým okamžikem protéká každým lidským tělem, která sama všechny uschopňuje se pohybovat ve světě forem; ona je moudrostí, která hýbe duchem; ona je vůlí, která koná všechny pozitivní činy; ona je odvahou a silou, které každého povznesou; ona je pocitem Boží lásky, proudící jednotlivou bytostí, kterou může být všechna síla zušlechtěna – ona je tou jedinou silou, která kdy může vykonat

něco dobrého. Ona je to Věčně Vítězné Vědomé Ovládání každé lidské situace a činnosti, když ji nechá to osobní Já působit, aniž by jí odporovalo nebo přerušovalo.

Toto Mocné Boží Já ve tvém nitru je tím Nejvyšším Pánem nad vším tvořením a ten jediný spolehlivý trvalý Věčný Zdroj pomoci, který existuje. Pouze skrze jeho lásku, moudrost a sílu se může nějaká bytost pozvednout k mistrovství té Nanebevzeté existence, protože trvalé vědomé sjednocení s ním znamená svobodu a vládu nade vším lidským tvořením. Když říkám: lidské tvoření, rozumím pod tím vše neharmonické a méně dokonalé.“

Vrátili jsme se nyní zpět k mému tělu. Sotvaže jsem do něj opět vstoupil, uchopil Saint Germain obě mé ruce a vylil do mne proud své Boží energie k mému posílení. Ihned jsem se cítil nově osvěžen jak na duchu, tak i na těle. Posadil jsem se, nasměroval jsem svou pozornost vroucně a silně na svou vlastní Boží Přítomnost a poslal jí děkovnou modlitbu za to přebohaté požehnání, které jsem směl přijmout. Saint Germain se půvabně uklonil a zmizel.

+++++

V. Pohřbená města na Amazonce

O něco později jsem byl jednou večer silně pohroužen do své práce, když jsem zřetelně zaznamenal hlas Saint Germaina: „Bud' dnes večer v devět hodin připraven, přijdu pro tebe.“

Okamžitě jsem se probudil, ukončil rychle svou práci, vykoupal jsem se a chtěl jsem povečeřet. Tu zazněl jeho hlas: „Potřebné jídlo ti přinesu.“

Tak jsem čekal, uleh jsem a ponořil jsem se do hluboké meditace, takže mé vědomí naplňovalo pouze dokonalé Boží tvoření.

Přesně v devět hodin se objevil v mém pokoji Saint Germain a měl oděv z látky podobné blýskavému kovu. Vypadala jako leštěná ocel, na pohmat se však podobala velmi měkkému hedvábí s gumou, lehkému jako pírko. Dotkl jsem se této nádherné tkaniny, která mne tak okouzila, že jsem vystoupil ze svého fyzického těla, aniž bych to zpozoroval a teprve po ohlédnutí jsem jej spatřil ležet na posteli. Před zrcadlem jsem zjistil, že mám ten samý oděv jako Saint Germain. Divil jsem se tomu a nerozuměl jsem, proč jsme tentokrát použili jiného oděvu než dosud.

Mistr četl tu otázku v mé mysli a hned na ni odpověděl:

„Zkus pochopit, můj synu, že my ve formě Nanebevzetého bytí máme kdykoliv tu svobodu použít tu čistou univerzální hmotu pro každý účel, který si určíme, abychom jí dali vlastnost, kterou vyžaduje daný úkol.“

Chceme-li použít nezníčitelnou hmotu, vtiskneme čisté univerzální hmotě tuto vlastnost a ona ji ochotně přijme. Chceme-li vytvořit tvar, který má trvat pouze nějakou přesně určenou dobu, poručíme to této hmotě, kterou použijeme a ona nás poslechne. Pro náš dnešní podnik musíme projít vodou a záření tvého nynějšího oděvu obklopí tvé jemné tělo takovým způsobem, že jej ochrání od přirozených vlastností a účinků vodního elementu.

Nasměřuj svou pozornost na tuto sílu, která je v tobě, volej to ohromné moře univerzální hmoty, ze kterého můžeš neomezeně tvořit, aby bylo ke tvým službám. Učiniš-li to a máš-li tu moc, tak tě bez výjimky bude hmota poslouchat, podřídí se řízení tvými myšlenkami a přijme každou tebou zvolenou vlastnost jako důsledek vlivu lidské pocitové přirozenosti.

Univerzální hmota vždy poslouchá tvou vědomou vůli. Neustále odpovídá na myšlenky a pocity každého člověka, ať již to ví nebo ne. Neexistuje okamžik, kdy by lidská bytost takové hmotě nedávala nějakou hodnotu. Duchovní vývoj zde přináší jeden rozdíl, který je, technicky vzato, minimální. Jednotlivá bytost, která správně pochopí tyto postupy ve své bytosti, se může naučit je vědomě řídit a používat to neomezené moře světové hmoty dle své svobodné vůle. Poskytují to možnosti jeho vlastních tvůrčích sil a tím je také na něm odpovědnost za užití nebo zneužití jeho myšlenek a pocitů.

Po mnoho století vnucovalo lidské pokolení veškeré světové hmotě vlastnost pomíjivosti a omezení a ta těla, která jsou dnes lidmi používána, vykazují tyto znaky. Celé lidstvo trpí bouřemi nenávisti, zloby, pomsty a mnoha jiných výlevů citů a ty čtyři elementy, které ony vlastnosti obdržely a přijaly, je dávají člověku zpět ve formě přírodních katastrof. Lidé na Zemi způsobují svým myšlením a cítěním skutečné vzájemné záplavy hněvu proti nespravedlnosti, proti věcem nebo místům a ať již vědomě nebo nevědomě vysílají pocity pomsty. Velké moře univerzální hmoty, kterému jsou tyto neblahé vlastnosti vnučeny, je nyní vrhá zpátky k jejich původcům, na jednotlivou bytost – prostřednictvím těch čtyř elementů, jako přírodní katastrofy a neúrodu.

Takovými ohromnými otřesy a neúspěchy odráží příroda tuto zátěž a pokouší se to, co jí nesouhlasné myšlení a pocity lidí vtiskly, znovu od sebe odvrhnout, osvobodit se a vyčistit a opět se vrátit do svého prapůvodního stavu nezkaženosti, do čistoty Boží.

Každým okamžikem přijímá každá jednotlivá bytost ve svém duchu a těle ten čistý a dokonalý život Boží. Každým okamžikem připisuje té čisté, univerzální hmotě Boží nějakou vlastnost. Tato hodnota nebo omyl je vysvědčení, patřící individuu a musí jej později opět přijmout do svého vlastního ducha a těla, protože všechny věci ve vesmíru se pohybují v kruhu a vracejí se opět ke svému původu, ke svému původci.

Tento ‚Zákon kruhu‘, Zákon toho Jediného, Nanebevzetí Mistři pochopili. Proto dáváme té čisté univerzální hmotě jen tu hodnotu, kterou si přejeme použít pro nějaký určitý účel. Když chceme použít nějakou vytvořenou formu pouze po určitou dobu, určíme toto období, udělíme pokyn a ta hmota, kterou si pro toto zvláštní tvoření zavoláme, se ráda tomuto příkazu poddá. Vzpomeň si na záznamy, které jsou uschovávány v Královském Tetonu a na určitých jiných tajných místech po celé Zemi. Proto je pro naše dílo nutné, aby určité věci byly vytvořeny jako nepomíjivé, aby přečkaly všechna ta staletí. My určujeme vlastnost, kterou mají přijmout a ony se přesně řídí našimi pokyny, protože příroda nikdy neselže. Skutečně pevně dodržuje všechny hodnoty, které působí pouze na ni. Poslouchá nás a poslouchá také člověka. Přesto jsou jí vlastní také určité zpětné účinky a lidé je nerozeznávají nebo se tvrdošíjně brání je uznat a ctít. Tuto nevědomost a zarputilost musí zaplatit, musí trpět všemi neblahými následky, bez odmluvy, dokud se to osobní jednotlivé Já nenaučí rozumět této základní Věčné Pravdě, uznávat ji a prakticky se podle ní řídit. Tato Pravda je tím ‚Zákonem toho JEDINÉHO‘ – Zákonem Lásky – Zákonem harmonie – Zákonem kruhu – Zákonem dokonalosti.

Pochopí-li lidstvo skutečně někdy tuto Pravdu a poslechne své Věčné přikázání, bude ukončen nesoulad na Zemi a ničivý účinek těch čtyř elementů.

V přírodě existuje samoplodící a samočistící síla, která se pozvedne a odvrhne od sebe všechno, co není v souladu s tím ‚Zákonem toho JEDINÉHO‘. Tato energie se tlačí zevnitř ven, je tou rozšiřující se silou. Je-li vnučován té čisté univerzální hmotě nesoulad, nashromáždí se tato elektronová síla přechodně uvnitř. Dosáhne-li určitého tlaku, vnutí se do prostoru, rozšiřuje se a rozmetá nesoulad a omezení. Tak překoná a ovládne ten Velký život toho JEDINÉHO – ta věčně se rozšiřující Svítící esence tvoření – to činné Božství – vždy znovu vše, co se jí pokouší stavět do cesty. Ona je tím Nejvyšším Pánem vesmíru a na trvalo se vždy prosadí.

Nanebevzetí Mistři Světla toto vědí a tvoří JEDNOTU s touto moudrostí.

Také lidé to mohou vědět a mohou s ní vytvořit JEDNOTU, jen kdyby to chtěli! Dosažení tohoto cíle je ve schopnostech a možnostech každé jednotlivé bytosti, protože je jako Věčný Princip vrozen veškerému sama sebe si vědomému životu. Všechny lidské bytosti jsou tedy životy, které jsou si vědomé samy sebe. Tento princip nezná výhody, nikoho neupřednostňuje, mohou jej použít všechny bytosti v celé jeho hojnosti.

V životě každého jednotlivého člověka je síla, pomocí které může vykonat všechno to, co se daří Nanebevzetému Mistrovi každým okamžikem. Musí se jen rozhodnout to učinit. Všechn život v sobě nese vůli. Však pouze ten sama sebe si vědomý má tu svobodu určit, kam půjde jeho cesta zkušeností. Svobodně může jednotlivá bytost volit, zda se chce vyjádřit v lidském omezeném nebo v nadlidském Božím těle. Určuje to její vlastní pole tvoření. Ona je tvůrcem, a sice z vlastního rozhodnutí. Všechn sebe sama si vědomý život může začínat pouze ve vlastním světě.

Kdo se individualizuje v rámci absolutna, všepřonikajícího života, ten se stane ze své svobodné vůle zesíleným individuálním ohniskem vlastní sebevědomé inteligence. On je tím vědomým vůdcem svých budoucích činností. Když se tedy jednou rozhodl, může jen on sám naplnit svůj osud. Tento osud není vytvořen z neohebných prvků, nýbrž sleduje přesně navržený plán dokonalosti. Ona je vzorovým obrazem, který je zvolen, aby byl uskutečněn v říši tvarů a činů.

Vidíš nyní, můj synu, že se může lidská bytost kdykoliv rozhodnout, že se pozvedne ze svých lidských vlastností nebo omezení; a bude to mít úspěch, pokud bude věnovat celý svůj život, celou svou sílu provedení tohoto rozhodnutí. My, kteří jsme zvýšili svá těla, jsme dokončili ‚Nanebevzetí‘ tím, že jsme předali všechno tomu Božímú Já ve vlastním nitru. Proto je toto Já schopno skrze nás vyjádřit a vytvářet Své dokonalé vlastnosti – ‚ten Boží plán života‘. Pojd', půjdeme nyní!“

Když jsme se vydali na cestu, byl jsem si vědom, že vede na jihovýchod. Vznášeli jsme se nad New Orleansem, Golfským proudem u Mexika, Bahamskými ostrovy a poté jsme dorazili k nějakému stříbrnému pásu, o kterém jsem věděl, že je to řeka. Sledovali jsme ji až k jejímu ústí. Ten Boží hlas ve mně řekl:

„To je Amazonka.“

„Bud' si nyní vědom,“ poučoval mne Saint Germain, „že Bůh v tobě tě vždy řídí a vždy zůstává pánem každé situace.“

Klesali jsme, až jsme se dotkli povrchu vody. Zdálo se mi, že mám pod nohama pevný základ a tento pocit mne překvapil. Mistr nyní vysvětloval, že můžeme jít stejně tak dobře pod vodou, místo abychom setrvali na jejím povrchu, protože náš oděv vytváří svým zářením okolo nás ochrannou auru, která působí do značné vzdálenosti. Měli jsme tím tak potřebné pomocné prostředky, abychom mohli prozkoumat také podzemní vrstvy Země a věci pod vodou. Mistr pokračoval:

„Tato elektronová síla může být daleko snáze řízena Duchem než fyzikálním přístroji jakéhokoliv druhu, může však být také přitahována a ovládána mechanickými pomocnými prostředky. To, co zná vnější svět jako elektřinu, představuje pouze surovou formu té Velké duchovní životní síly. Je přítomna ve všem stvořeném. Pozdvihne-li člověk své vědomí a udržuje-li jej v pevném spojení se svým vnitřním Božím Já, bude moci pozorovat tyto obrovské možnosti v užívání této vyšší energie. Slouží mu v nekonečné hojnosti, při každé tvůrčí práci, kterou má dokončit na všech vývojových stupních.“

Nyní jsme se ponořili do vody a nepocíťovali jsme žádný odpor. Užasl jsem na novým pocitem z tohoto objevu, hned jsem si však vzpomněl na varování, abych pozoroval jen Boha ve mně, který zvládne každou situaci. Blížili jsme se k břehu a klouzali jsme se nad mnoha krokodýly, kteří nás viděli, nenechali se však naší přítomností rušit. Pronikali jsme nyní do říše Země a přišli jsme ke kameni, který vypadal jako horní část nějakého památníku. Saint Germain vysvětloval:

„Toto je špička obelisku o výšce dvaceti metrů. Leží jen asi tři metry pod povrchem zemským. Tvořila nejvyšší bod v jednom důležitém městě, které se během poslední potopy Atlantidy ztratilo, bylo zasypano. Obelisk je z nepomíjivého kovu a je popsán hieroglyfy své doby. Všimni si, jak jsou velmi zřetelné a takové i zůstanou vzhledem k nezničitelnosti tohoto kovu. Město bylo postaveno původně ve vzdálenosti šestnáct kilometrů od břehu řeky, v době jeho zániku se však ústí řeky velmi rozšířilo.“

Zvedli jsme se nad Zemi a letěli proti proudu Amazonky až k místu na padesátém šestém stupni západní délky. Zahájili jsme pozorování a šli jsme dále na sedmdesát stupňů západní délky. Zde jsme pokračovali v průzkumech. Označená země se rozprostírala mezi těmito dvěma hraničními body a zabírala také oba největší přítoky Jurua a Madeira.

Mistr pokračoval:

„Tato kultura byla vystavěna v době před dvanácti až čtrnácti tisíci lety. Před třinácti tisíci lety byla Amazonka spoutána velkými kamennými hrázemi. Říše ležela nejméně sedmnáct set metrů nad hladinou moře a po celý rok se těšila ze subtropického podnebí.

Kam oko dohlédlo tvořila zemi náhorní plošina. V blízkosti svého ústí se vrhala Amazonka v ohromných širokých vodopádech do hlubin. Město s obeliskem stálo v oblasti mezi těmito

vodopády a mořem, asi šestnáct kilometrů na jih od řeky. Na severu bylo v řece Orinoco mnoho mohutných plazů a zlých zvířat.“

Přišli jsme na jedno místo v blízkosti řeky Madeira a Mistr pokračoval:

„Zde leželo to staré hlavní město říše, daleko nejdůležitější místo tehdejší kultury.“

Pozdvihl svou ruku a to město bezprostředně vstalo z éteru; tak jasně jako fyzické město v dnešním světě. K tomu vysvětloval:

„Všimni si, že bylo postaveno v řadách kruhů a obchodní ulice probíhají ze středu jako paprsky kola. V pětikilometrových odstupech tvořily ty vnější kruhy široké bulváry. Ten sedmý uzavíral město na venek a měl průměr sedmdesát čtyři kilometrů. Tak nenarušovali činnosti obchodního života žádným způsobem krásu a pohodlný klid obytných a rekreačních čtvrtí.

Ten nejvnitřnější kruh měl průměr pět a půl kilometrů a byly v něm vládní budovy celé říše. Ulice, nádherně dlážděné, byly o půl metru hlubší, než přiléhající místa a budovy a byly každého rána před začátkem denních prací čištěny proudy vody.

Všimni si neobvyklé nádhery zábavních ulic, jaké nádherné stromy a květiny je lemují. Na stavebním stylu domů, především v obytných částech, zvláště vyniká, že má horní patro většinou kupoli. Tato mohla být podle potřeby otevírána nebo uzavírána, protože sestávala ze čtyř částí, které mohly být použity ke spaní nebo odpočinku. Dny nikdy nebyly příliš horké a každý večer sem vál od hor s největší pravidelností chladný noční vítr.“

Vstoupili jsme do státní budovy (Kapitolu), jedné z největších budov velké krásy. Vnitřek jiskřil smetanově bílým mramorem, zeleně žilkovaným. Podlaha z tmavých, mechově zelených kamenů, které připomínaly svou strukturou jadeit, byla tak dokonale položena, že vypadala jako jednotná plocha. V kruhové stavbě stály mohutné stoly ze stejného zeleného kamene jako byla podlaha, jen světleji tónovaným. Stoly byly položeny na těžkých bronzových nohách, umístěných asi jeden metr od jejich okrajů dovnitř.

Znovu vztáhl Saint Germain svou ruku a my jsme se ocitli uprostřed živých lidí, kteří se pohybovali po budově a po prostorách. Úžasem jsem zatajil dech, protože celá rasa měla zlatožluté vlasy a bílou, narůžovělou barvu obličeje. Muži byli velcí až jeden metr devadesát, ženy v průměru jeden metr sedmdesát pět. Jejich velmi jasné oči svítily v nádherně fialově-modré barvě a svědčily o velké klidné inteligenci. Dveřmi po pravé straně jsme vstoupili do trůnního sálu císaře. Zřejmě to byl jeho přijímací den, protože se okolo něj tlačili cizí a místní hosté.

Opět nabídl Saint Germain svá vysvětlení:

„Císař Kasimir Poseidon. V něm byl skutečně ztělesněn Bůh. Všimni si dětské ušlechtilosti jeho obličeje a přece té ohromné síly v něm! Byl a je Nanebevzetým Mistrem, požehnaným a vroucně milovaným. Během mnoha staletí zůstala vzpomínka na něj v mýtech a bájích živá a dokonalost jeho říše byla opěvována v epických básních. Ale čas proudí do věčnosti; vzpomínka na takovou nádhernou dokonalost bledne a nakonec upadne zcela v zapomnění.“

Kasimir Poseidon, každým coulem král! Byl více než jeden metr devadesát vysoký, dobře stavěný a vzpřímený jako šíp. Když stál, převyšoval ty ostatní a zdálo se, že veškerý vzduch je nabit mistrovstvím. Jeho zlaté vlasy padaly v celé své plnosti a váze hluboce pod ramena. Královský plášť byl z fialové látky, která vypadala jako hedvábný samet a zdoben zlatými vzory. Pod ním měl těsně přiléhavý oblek z měkké zlaté látky. Jako koruna sloužila jednoduchá zlatá obroučka na čele s jedním ohromným diamantem uprostřed. Mistr řekl: „Tento lid byl v trvalém spojení se všemi částmi světa, protože jejich letectví dosáhlo udivující dokonalosti. Všechno světlo, všechno teplo a síla byly získávány bezprostředně z atmosféry. Atlantis se tenkrát rozvinula do nádhery jako květina, protože se čas od času

objevili Nanebevzetí Mistři, kteří řídili lid, duchovně jej pozvedali a ukazovali mu cestu k dokonalosti.

Ve všech věcech jsme zažili tu samou skutečnost. Vždy, když se měla rozvinout nějaká vysoká kultura, byla od svého počátku postavena na duchovním základu a byla věrna těmto životním zákonům během svého rozvoje. Co vždy přinášelo znovu ten zvrat? Prosadil se v tom okamžiku, kdy nějaká vláda nebo lid začali podléhat povrchním potěšením a zneužívat své Bohem jim dané životní síly. Z toho vznikly nespravedlnosti a snižující zvyky u těch vedoucích nebo u lidu; začal rozpad a pokračoval, dokud se opět nezačalo žít podle základních zákonů rovnováhy a čistoty nebo dokud páni i lid nebyli zpětným účinkem svých nedobrých činů smetení. Taková zhroucení si vždy vynutila dávno zapomenutá rovnováha a mohl být započat nový pokus.

Kasimir Poseidon byl přímým nástupcem Mocných Nanebevzetých Mistrů – Králů z Atlantidy. Ve skutečnosti byla ta kultura, které vládnul, dítětem velkého tvoření v původní staré zemi. Jeho hlavní město bylo vysoce oceňováno kvůli své nádheře a kráse v celém světě. Všimni si nyní venkovské krajiny, jakým jednoduchým způsobem jsou všechny věci transportovány. Potřebný pohon je vyráběn lidmi v přístroji podobném kufru o velikosti dva krát tři stopy, který je připojen k hnacímu ústrojí používaného přístroje. Byly využity vodní síly proudů. Nebylo potřeba žádných policejních nebo vojenských ochranných opatření, protože všem lidem byl stále znovu nevtíravě připomínán ‚ten Zákon‘ a současně k nim bylo stále znovu vysíláno tolik nádherné síly, že pro ně bylo velmi lehké radostně naslouchat ‚Zákonu‘.“

V parku na východě stála skvostná budova. Nad vchodem jsem četl slova: ‚Boží živoucí chrám pro člověka‘. Vstoupili jsme a zdála se nám být mnohem větší, než zvenčí vypadala. Muselo v ní být více než deset tisíc míst pro stání.

Uprostřed tohoto ohromného prostoru se zvedal jeden sloup o hraně asi dvě stopy a sedm metrů vysoký, ze samosvítící mléčně bílé hmoty, která vyzařovala bílé Světlo s lehkým růžovým nádechem. Nesl křišťálovou kouli o průměru dvě stopy z hmoty, která v sobě skrývala samosvítící bílé Světlo. Toto působilo velmi jemně a mělo přesto takovou sílu, že prozařovalo celý chrám v nejpřehlednější lesku. Saint Germain řekl:

„Tato koule sestává ze zhuštěné vesmírné hmoty, která sloužila ‚Světlu‘ jako mohutný sběrný bod. Byla tenkrát darována jedním z Velkých Kosmických Mistrů, aby k lidu vždy vyzařovala životní sílu. Její ‚Světlo‘ a její síla pevně udržovaly celou říši.

Ta koule ‚Světla‘ byla umístěna Velkou bytostí, chrám byl proto postaven teprve později. Její tvůrce, Velký Kosmický Mistr, se objevil jednou za měsíc a zvěstoval tam ‚Zákon Boží‘, ‚Zákon vlády‘ a ‚Zákon člověka‘. Tím poukázal na Boží cestu života a působil jako centrum Kristovy síly, která proudila k lidu oné kultury.“

Znovu pozvedl Saint Germain svou ruku a tato Velká bytost se objevila před námi v živoucích a mluvících obrazech. Nádhery oné ‚Přítomnosti‘ je nemožno vyjádřit slovy. Mohu jen říci, že se tento Velký Kosmický Mistr ukázal být skutečným synem Božím v nejdokonalejším projevu. Nyní jsem také slyšel jeho slova, kterými zvěstoval lidu ‚Zákon‘. Nikdy po celou věčnost je nezapomenu, tak nevymazatelně a zřetelně jsou vpálena do mého vědomí.

Předávám ti tedy, můj čtenáři, Jeho přikázání tak, jak ve mně samotném živě září.

„Milované děti toho Jednoho Mocného Božství! Ó, člověče! Věz: život, který tebou proudí, k tobě přichází od té ‚Jediné Nejvyšší Přítomnosti‘ – věčně čistý, svatý a dokonalý. Nepokaž krásu a dokonalost tohoto Jediného života! Jinak se oddělíš od darů svého Boha. Tvůj život je Svatým klenotem lásky tvého Boha – ‚Zdrojem‘ všech tajemství vesmíru.

Tvůj Bůh ti svěřuje ‚Světlo‘ svého Vlastního Srdce. Obhajuj jej! Miluj jej vroucně! Necht’ se vždy rozšiřuje k Většímu Světlu a Větší Nádheře! Tvůj život je ‚Perla vysoké hodnoty‘. Jsi

hlídačem Bohatství Božího! Hleď, abys je používal jen pro něj! Věz, že jsi přijal to ‚Světlo života‘ a budeš se muset přesně zodpovídat z toho, jak jsi jej využil.

Život je neustálý kruh, princip, na kterém bylo postaveno toto tvé město. Konej to, co je stejné jako tvůj ‚zdroj‘ a věz, že Jeho láska a Jeho mír jsou v tobě, když budeš potřebovat Jeho tvůrčí sílu, abys rozšiřoval požehnání. A když se nyní budeš pohybovat okolo kruhu tvého bytí, zažiješ radost života a ještě větší radost se k ní přidá. Nebudeš-li ale tvořit, co je stejné jako tvůj ‚zdroj‘, vrátí se k tobě tvoje bída a přinese sebou další svého druhu.

Ty sám volíš svůj osud a ty sám odpovídáš svému Bohu za užívání svého ‚života‘, za své bytí. Nikdo nemůže uniknout tomuto Velkému Zákonu. Dlouho již jsem ohlašoval tento ‚Zákon života‘. Ten Zákon ‚tebe samotného‘ jsi ty sám sobě, protože v každé době můžeš přijít ke svému Bohu, když si přeješ dokonalost života.

Nebudu přicházet vždy, jako nyní, abych udržel tvou sklouznutou nohu na stezce pravdy nebo abych ti připomněl tvé Věčné Světlo, které svítí z vysoké hory, aby tě vedlo. Přejde doba, kdy budu hovořit jen v srdci člověka a když miluješ život, tak budeš mne, bydlícího v mnohém Já, volat. Nenech se tím zmýlit, lidské dítě. Když mne budeš znát – ‚to Světlo‘ – tak mne budeš hledat a nalezneš mne; a když mne nalezneš, budeš ve mně vždy bydlet.

Onoho dne bude v srdci člověka ‚otec – matka – syn‘ JEDNOTOU. Syn je vždy původce – cestou k Bohu. Ve tvém Duchu a ve tvém srdci je ‚Mé Světlo‘, které ti vždy bude připomínat ‚Mou Přítomnost‘, protože v té době, která přijde, tu budu jen v ‚onom Světle‘.

Potom budu ve tvém Duchu moudrostí, která vládne, ve tvém srdci láskou, abys mohl být naplněn mírem toho jednoho života: Bohem. Tvé tělo je jen nástrojem tvé duše a do tvé duše musí proudit ‚Moje Světlo‘ nebo se zkazíš.

Moje Světlo ve tvém Duchu je ‚ta cesta‘ do srdce toho Všeho Světla. Pouze Mým Světlem v sobě můžeš rozšiřovat Světlo v každé buňce své bytosti a stát se stále větší bytostí. Ve tvém krku je Moje Světlo jako tvá síla hovořit Má slova. Skrze ně osvěcují a ochraňují vždy své děti a přivádím je k dokonalosti. Slova, která nesplní tento trojí úkol, nejsou Moje slova a mohou přinést jen strast, když budou vyslovena.

Přemýšlej o mém Světle ve svém duchu, ve svém srdci a budeš vidět do všech věcí, budeš všechny věci znát a budeš všechny věci konat. Potom tě nikdy nesplete, co není ode Mne. Hovořím nyní tato slova, protože budou zaznamenána do psacích tabulek Země a do paměti jejích dětí. Ve vzdálených dnech, o kterých hovořím, přijme jedno z Božích dětí tato Moje slova a předá je dále pro požehnání světa.

V oné době, kdy plně přijmeš ‚Moji Přítomnost‘ a trvale ji necháš působit ve svém životě a ve svém světě zažiješ, že buňky tvého těla, které budeš jednou obývat, zesvětlí ‚Mým Světlem‘ a poznáš, že nyní můžeš jít dál do onoho ‚Věčného Světelného těla‘ – bezešvého šatu Kristova. Potom a teprve potom budeš osvobozen z koloběhu znovuzrození. Skončil jsi potom své dlouhé putování lidskou zkušeností, naplnil jsi zákon příčiny a následku a rozpustíš všechny podmínky, které byly řízeny zákonem a budeš sám ‚Zákonem‘ – všeobjímající láskou – tou ‚JEDNOTOU‘.“

Tím dozněla ona ohromně vznešená slova. A Saint Germain mi řekl:

„Takového druhu je to Věčné, Nanebevzeté tělo Krista, které každého uschopňuje nést žezlo vlády a být svobodným. Můj synu, i nyní ještě se můžeš povznést do ‚Světla toho JEDINÉHO‘, protože to Světlo je ve tvém duchu, to Světlo je ve tvém srdci. Postavíš-li se pevně to toho Světla, pozvedneš své fyzické tělo nade všechna omezení do svého ‚čistého věčného světelného těla‘, navěky mlád a svoboděn, překonávajíc čas, místo a prostor. Vždy na tebe čeká tvé Nádherné Já. Pojď do Jeho Světla a přijmi věčný mír a klid – při plné činnosti. Toto Já nepotřebuje žádnou přípravu, je všemocné. Nech se zcela obejmout svým ‚světelným Já‘. V tom okamžiku, kdy to učiníš, a kdyby to bylo dnes, může být tvé nynější tělo vzkříšeno.“

Když přestal Saint Germain hovořit, zmizely obrazy. Šli jsme o kousek dále k velkému plochému kameni, který ležel na zemi. Když na něj nasměroval Mistr svou sílu, zvedl se kámen, odsunul se stranou a uvolnil přístup ke schodišti.

Sestoupili jsme asi dvanáct metrů a přišli jsme před zapečetěné dveře. Rychle přes ně přešel svou rukou, odpečetil je, poukázal na určité hieroglyfy a vyzval mne:

„Nasměřuj svou pozornost na tyto písemné znaky!“

Učinil jsem tak a nyní jsem přečetl na dveřích zřetelná slova:

„Boží živoucí chrám pro člověka.“

Přede mnou nyní fyzicky stály ty dveře, které jsme krátce předtím viděli v živých obrazech. Otevřely se a vstoupili jsme do místnosti pod jednou z malých kupolí, která krásila každý roh chrámu. Zde stálo mnoho kovových skříní o velikosti šedesát krát třicet pět krát patnáct centimetrů. Saint Germain jednu otevřel a uviděl jsem, že obsahovala tenké zlaté desky se záznamy o této kultuře, vyrytými rydlem.

Viděl jsem, že pod každou z těch čtyř malých kupolí byly umístěny zapečetěné a dobře zachovalé místnosti a že se ta velká střední kupole vlnila nad ‚Světelnou kupolí‘. Našli jsme tajnou chodbu, která spojovala ty čtyři malé místnosti, šli jsme do druhé a viděli jsme tam nádoby, naplněné chrámovými klenoty.

Třetí skladiště obsahovalo zlaté klenoty a drahokamy, zlatý trůn a jiná křesla ze zlata. Trůnní křeslo představovalo nádherný mistrovský kousek zlatotepeckého umění. Opěradlo tvořilo ve formě mušle baldachýn nad hlavou vládce a po stranách visely zlaté ozdobné řetězy z drobných článků ve tvaru osmiček. V nanejvýš půvabných smyčkách se poplétaly okolo trůnu.

Uprostřed místnosti stál stůl dlouhý téměř pět metrů a široký jeden a půl metru, z pravého jadeitu, stojící na stojanech ze zlatého bronzu. Byl obklopen čtrnácti jadeitovými židlemi, sedadla byla kulatá, opěradla nádherně vyřezávaná, nohy pozlacené. Nahoře na každém opěradle seděl jako hlídač krásný fénix ze zlata; žluté diamanty představovaly jeho oči. Tento zázračný pták byl symbolem nesmrtelnosti duše a té Dokonalé Boží bytosti, kterou se stane každý jednotlivý člověk, když se pozvedne ohněm utrpení z popela svého lidského stvoření.

Čtvrtá místnost ukrývala sedm různých druhů silových skříní, jak jsem je nazval, které zachytávaly energii z vesmíru a předávaly ji dál za účelem osvětlení, ohřívání a pohybu dopředu. Záznamy dokazovaly, že tito lidé byli pomocí nádherných vzducholodí ve spojení se všemi částmi světa. Na tuto kulturu navazovala jako další kultura lidu Pirua a příští byla kultura Inků. Obě trvaly tisíce let.

Krátce před zasypáním dosáhlo toto hlavního město vrcholu své nádhery a ten Velký Kosmický Mistr, jehož Světlo podnítilo tento rozvoj a umožnilo jej, se naposledy objevil v této říši. Varoval lid před hrozícím nebezpečím. Mohl by obyvatele zachránit, kdyby poslechli jeho rady.

Předpověděl velkou potopu, která se přežene přes říši a nechá ji upadnout do zapomnění dříve, než uplyne pět let a sdělil, že toto je jeho poslední návštěva. Udělil radu: kdo se chce zachránit, nechť opustí tuto část země a označil jim místa, kde by byli před potopou v bezpečí. Také jim oznámil, že ta pohroma přijde náhle a bude důkladná.

Když vyslovil svá proroctví, zmizelo rychle jeho tělo a k velkému ohromení lidu sebou vzal do neviditelnosti také ten bílý sloup s křišťálovou koulí Věčného Světla. Chvíli obyvatelstvo vážně přemýšlelo o skličujícím proroctví, ještě než však uplynul rok aniž by se stalo něco zvláštního, vybledla vzpomínka na Jeho Přítomnost a začaly se zvedat pochybnosti, zda se přece jen nezmylil.

Císař však a mnoho těch, kteří se duchovně vyvíjeli dále, opustili říši a odešli na určité místo na západě dnešních Spojených států, kde setrvali v bezpečí, dokud se ty velké otřesy a změny nepřehnal.

Velká většina lidu zůstala; v mnohých hlodala nevíra. O dva roky později se jeden pokusil prohlásit se vládcem. Dříve, než dřívější císař opustil svou říši, zapečetil svůj palác i chrám, ve kterém tak dlouho svítilo to ‚Světlo‘. Nový vládce se pokusil odpálit vstup do zapečetěného chrámu, zhroutil se však mrtev u brány.

Již nastával konec pátého roku a s ním také den zkázy. Kolem oběda ztmavlo slunce a všechn vzduch naplnila strašná hrůza. Při západu slunce se mohutně otřásala země a většina budov byla rozmetána v trosky. Světadíl, dnešní Jižní Amerika ztratila svou rovnováhu, rolovala na východ, takže se její celé východní pobřeží ponořilo pětatřicet metrů hluboko do moře. Tak zůstala mnoho let, potom se pozvolna znovu narovnal, až byla jen ještě dvacet metrů od původní polohy. Tam se pohyb zastavil a trvá dodnes.

Tato událost rozšířila řeku Amazonku. Dříve byla třicet kilometrů široká, hlubší než dnes a proto po celé své délce splavná. Vytékala z dnešního jezera Titicaca v Peru do Atlantického oceánu. V ještě dřívějších časech spojoval kanál jezero Titicaca s Tichým oceánem, takže vodní cesta spojovala moře s mořem.

Tenkrát se jmenoval tento světadíl Meru, stejně jako jeden Velký Kosmický Mistr, jehož nejdůležitější centrum působení leželo v okolí jezera Titicaca a také tam ještě dnes je. Jméno Amazonas znamená ‚Ničitel lodí‘; udrželo se z oněch dob té velké ničivé potopy až do dnešních dnů.

Tak mohou velké, ničivé přírodní události zachovat Kosmický obal nad celými kulturami a jejich nádhernými díly a jen zlomky vyjdou ve změnách času příležitostně opět na Světlo. Tato pravda může být vnějším světem zpochybňována. Ty záznamy však o oněch ztracených kulturách jsou uloženy v Královském Tetonu a budou jednoho dne svědčit jako hmatatelné důkazy o velkých dílech dávné nádhery.

Když se tento ohromný děj přede mnou odvíjel, ptal jsem se s údivem, proč nějaká kultura, která mohla být přivedena k takové nádherné dokonalosti, musela být krátce nato zničena takovým hrozným zemětřesením. Saint Germain viděl tuto otázku v mém duchu a pomohl mi následujícím vysvětlením:

„Má-li nějaká skupina lidstva to štěstí podílet se na záření a učení jednoho Velkého Mistra Světla, nebo dokonce, jako zde, Velké Kosmické bytosti, nabízí se mu tím příležitost zřetelně vidět, co plán života vlastně pro lidstvo chce. Zažijí dokonalost, kterou sami vytvoří, kterou mají uskutečnit svým vlastním vědomým úsilím. Nyní se však bohužel ve všech těch tisíciletích vždy stalo, že lidé nepodniknou žádný pokus, aby skutečně porozuměli životu, že víceméně upadnou do stavu tupého blahobytu. Nepoužijí rozhodně své vlastní síly, jak by bylo zapotřebí, aby tvořili všechny ty velké věci jen z Boží síly ve vlastním Nitru. Začínají se jednoduše spoléhat na tu Velkou bytost a Její záření. Tato podporující síla ze zhora je však jednotlivci odňata teprve tehdy, když zapomene žít život s vědomým úsilím a dobrovolně nechce spolupracovat se svým Božím Já.

Většina lidí pozná jen zřídka, že ta požehnání, která k nim přichází, jsou výsledkem té podporující síly a záření ze zhora. Když byla určitá skupina duší srozumitelně poučena o cestě mistrovství a když jim bylo neustále připomínáno po dobu mnoha životů jejich Boží právo od narození, přijde jednou ta hodina, kdy jim již není povolena žádná pomoc. Záření Nanebevzetých Mistrů je potom staženo a ony duše jsou postaveny před skutečnost, že ta pomocná a výkonná síla nevyroste bez jejich vlastního úsilí.

Musí se naučit zjistit, že jim bez vlastního nasazení síly nebude již více nic dáno, nic více darováno. Musí být nyní sami tvůrci. Přitom jsou nuceni zkušenostmi, které nyní shromažďují, aby si z nich vzali pro sebe potřebný vědomý užitek. Podaří-li se jim to, začíná se rozvíjet ovoce duchovního rozměru a Boží vlády.

Kdo neomylně pokračuje ve svém sebe si vědomém úsilí nechat vládnout to Boží nad tím lidským, pro toho nemůže existovat neúspěch. Tento se dostaví teprve, když se zdrží vlastního vědomého úsilí. Všechna zkušenost, kterou jednotlivá bytost prochází, existuje jen pro jeden účel: uvědomit si svůj ‚Zdroj‘, svůj ‚Původ‘. Musí se dozvědět, kým je, musí sama sebe poznat jako tvůrce, jako Mistra toho, co si sama vytvoří.

Všude ve vesmíru platí tento zákon: je-li nějaké bytosti předána tvůrčí síla, získává tím také odpovědnost za všechno, co nyní stvoří. Veškeré tvoření je prováděno sebe si vědomým použitím síly.

Byl-li propůjčen jednotlivé bytosti tento Velký dar života a ona se nyní zdráhá nést svou odpovědnost a splnit svou povinnost, budou ji její životní zkušenosti tak dlouho zatěžovat nouzí a trápením, až zmoudří a učiní, co je jejím úkolem. Když byl stvořen člověk, neexistovala pro něj omezení. Sám si je vytvořil. Nikdy však nemůže dojít klidu, dokud nebude uskutečňovat tu dokonalost, která mu od počátku náleží, v její hojnosti a nebude ji žít. Dokonalost, vláda, harmonické tvoření, zvládnutí veškeré hmoty a každé síly: to je ta ‚Cesta života‘, to je ten původní Boží plán pro člověka.

Bůh v nitru jednotlivé bytosti JE onou dokonalostí a vládou. On je onou ‚Přítomností‘ v každém srdci, je zdrojem života, je dárcem všeho dobrého a dokonalých věcí. Když pohlédne jedinec na svůj zdroj jako původ všeho dobrého a pozná jej, uvolní tím to, že začnou nyní k němu a do jeho světa proudit všechny dobré věci, protože jeho do nitra nasměrovaná pozornost je tím Zlatým klíčem, který mu otevře každou dobrou věc a přivede ji k němu.

Život v každé osobě je Bůh a pouze sebevědomé úsilí o porozumění životu a vyjádření hojnosti dobra skrze sebe samého může překonat nesoulad ve vnější zkušenosti. Život, individuum a Zákon jsou ‚JEDNOTOU‘ a tak to také po celou věčnost zůstane. Pojď nyní,“ pokračoval, „do zasypaného města v blízkosti řeky Jurus.“

Vydali jsme se na západ a brzy jsem se dostali k lehké vyvýšenině. Saint Germain zvedl svou ruku a také zde oživil éterické záznamy tohoto lidu. Místo, které jsme pozorovali, bylo druhým nejdůležitějším místem dřívější říše. Zde jsme nyní viděli sídlo obchodního života a praktického působení vlády, pokud se to týkalo tělesného blaha jejího lidu, zatímco hlavní město tvořilo centrum duchovní síly. Zde byl úřad pro státní poklad, mincovna, zde vládla technika, věda a praktické myšlenky.

Nedaleko od tohoto města se zvedaly mohutné Andy, zásobárna nezměřitelných podzemních pokladů této říše. Udělal na mne zvláštní dojem jeden krásný znak těchto lidí: všichni žili zcela v míru a zářili klidným štěstím. Také ve způsobu, jak se pohybovali, prokazovali dětskou mírnost a vybraný rytmus. Obrazy ustaly a my jsme přešli k jedinému skalnatému místu této krajiny.

Saint Germain se dotkl jednoho z těch skalnatých bloků. Ten se odsunul stranou a dvacet kovových schodů vedlo do hloubky před kovové dveře. Prošli jsme jimi, sestoupili jsme dalších dvacet schodů hlouběji a došli jsme před těžké zapečetěné bronzové dveře. Mistr se dotkl jednoho místa hned vedle na pravé straně a odpečetil čtyřhranný otvor s kovovými držadly, které připomínaly varhany. Dva z nich stlačil, mohutná brána se pomalu otevřela a stáli jsme v ohromné hale, který skrývala všechno ještě v takovém stavu, v jakém to kdysi dříve bylo. Sloužila jako výstavní místo mnoha vynálezů a byla lidem k dispozici k prohlídkám. Všechno trvalé zařízení sestávalo z kovu ve spojení s nějakou hmotou, která vypadala jako opalizující sklo. Mistr vysvětloval:

„Tato stavební hmota byla získána z různých kovů a skla tavícím procesem, je houževnatá jako ocel a nepomíjívá. V naší moderní době došel jeden vynálezce velmi blízko k jejímu znovuoobjevení, chyběl mu však jeden z prvků a teprve ten umožňuje nepomíjívá.“

Celá hala byla obložena tímto zvláštním kovem a troje mohutné dveře vedly dále. Saint Germain přistoupil k jedné skříní s mnoha držadly, stlačil tři z nich a všechny troje dveře se současně otevřely. První nás zavedly do dlouhé úzké chodby, která spíše připomínala hrobku. Po obou stranách byly zabudovány dlouhé zásobníky naplněné zlatými kotouči o velikosti asi stříbrného dolaru. Byla na nich podobizna císaře a nápis: „Boží požehnání lidem“. Ve druhé vedlejší místnosti se nacházely zásobníky naplněné nebroušenými drahokamy všeho druhu. Ve třetí místnosti byly ty zásobníky ploché a v nich ležely tenké zlaté desky, popsané formulemi a popisy tajných postupů, kterých se tenkrát používalo. Saint Germain k tomu doplnil:

„Mezi nimi je také mnoho formulí a pokynů, které v oné době ještě nebyly použity. V našem nastávajícím věku dojdou praktického použití.“

Vrátil se zpět ke skříním s držadly a pohnul jinou páčkou. Otevřely se čtvrté dveře, kterých jsem si dříve nevšiml. Vedly do klenutého tunelu, který skrýval komoru s pokladem a mincovnou. Jeho délka byla asi půl kilometru. Na jeho vzdáleném konci jsme vstoupili do ohromné haly. Tato hlavní část mincovny ukrývala překvapující hojnost nádherných strojů. Některé z nich razily zlato, řezaly a leštily drahokamy. Bylo okouzující, jak jednoduše a dokonale pracovaly. Zde mi ukázal Saint Germain také vzor kujného skla, čistého jako křišťál.

V této místnosti se nacházely ohromné hromady přírodních hrudek zlata, zlatého prachu, zlatých prutů o váze čtyř až pěti kilogramů. Oněměl jsem, když jsem viděl shromážděny na jednom jediném místě takové nezměrné poklady. Mistr řekl:

„Bůh a příroda vysypávají svá bohatství marnotratně na Zemi, aby je zde inkarnované duše mohly použít a radovat se z jejich požehnání. Sobectví a touha po moci v lidských pocitech však zapomínají na ‚Vyšší životní cestu‘ a jsou příčinou ‚nelidskosti‘ člověka vůči svému bratrovi.

Ti nemnozí, kteří se vyvyšují nad tuto masu, aby ji řídili, by měli mít inteligenci, aby věděli, že je možno jí na cestě pomoci pouze skrze jednotlivou bytost. Když se však brání uznat tento ‚Zákon‘, následuje sebezničení, které spouští vlastní sobectví. Toto a pocit moci, který ovládá ostatní, zatemňují rozum a kalí pozorování vnějšího ducha, takže nepozná ta nebezpečí, která mu hrozí. Takoví lidé vždy vběhnou po hlavě do své zkázy, zničí se duchovně, morálně, tělesně a často taková kletba působí až do třetí a čtvrté následující inkarnace. Jenom SVĚTLO může pozvednout lidi nad sobectví.

Teprve když se pozvednou lidé z bláta svého vlastního sobectví a žádostivosti ve všech jejich formách, bude jim moci být svěřeno všechno to nádherné, co pro ně Bůh a příroda připravili ke správnému použití. Jednotlivá bytost však, která se sama z těchto pout osvobodí, může dosáhnout již užití všech těchto věcí, když se snaží je používat harmonicky a k požehnání ostatních. Jednotliví lidé se mohou připravit a stát se důstojnými správci takových Božích darů, protože ve Zlatém věku, který se již ohlásil, budou moci takovým bohatstvím neomezeně disponovat pouze ti, kteří k tomu svou ušlechtilostí a výkony získali právo. K požehnání pro všechny jsou určeny Boží dary a jen pro takové požehnání budou jednou dány k dispozici v celé hojnosti.“

Saint Germain zkřížil své ruce na prsou a řekl vroucně:

„Mocný Bože! Vstup svou silou do srdcí Svých dětí, aby chtěli vždy jen Tebe! Aby se jim potom mohla darovat všechna Tvoje hojnost.“

Zapečetil všechno, jak jsme to našli a vrátili jsme se zpět k mému tělu, do kterého jsem hned zase vstoupil. Mistr mi podal křišťálový pohár, naplněný živoucí hmotou a řekl:

„Můj milovaný synu, budeš dobrým pomocníkem. Nechť ti žehná Bůh na všech cestách!“
S těmito slovy se uklonil a zmizel.

+++++

VI. Utajené údolí

Opět prošly dny v obvyklé práci. Jednoho rána jsem obdržel poštou dopis, který mně prosil, abych přijel do Tucsonu v Arizoně. Odesílatel mi nebyl znám. Naznačil, že mi může říci pouze ústně, jaký je účel návštěvy. Zvláštní způsob takové prosby mi byl nápadný a pocíťoval jsem vnitřní potřebu tam zajet.

O několik dní později jsem se vydal na cestu. Když jsem tam dorazil a zazvonil, otevřely se hned dveře a přede mnou stál štíhlý muž asi čtyřicetiletý, velký asi jeden metr osmdesát, s ocelově šedými vlasy a šedýma očima.

Představil jsem se a on mne pozdravil srdečným stiskem ruky, ze kterého bylo lze neomylně poznat jeho upřímnou a spolehlivou bytost. Jeho oči hleděly pevně a beze strachu a budil dojem, že disponuje silnými utajenými silami. Hned mne s ním spojil mimořádný vnitřní soulad a cítil jsem, že se zde začíná rodit hluboké a nádherné přátelství. Zdál se být pohnut stejnými pocity. Pozval mne dál a nabídl mi místo. Potom začal:

„Jsi tady, protože jsem tě volal a jsem ti velmi vděčný, že jsi přijal toto zvláštní pozvání. Tvou adresu jsem obdržel od někoho, o kom budu později ještě hovořit. Na úvod bych chtěl poznamenat, že jsem učinil velmi významné objevy. Zprávu o nich musíš nejdříve přijmout s dobrou vírou, dokud tě nebudu moci vzít sebou, abych ti dokázal pravdu a skutečnost těchto událostí.

Přijal jsem radu, abych se s tebou osobně spojil jako s jediným člověkem, který je pro mne důležitý a kterému smím sdělit svůj zážitek. Začnu s událostmi, které se staly před dvaceti lety. Tenkrát jsem žil s jednou nádhernou ženou. Dnes vím, že byla velmi vnitřně rozvinutou duší, tenkrát mi to však zůstalo utajeno. Narodil se nám syn, které jsme oba zbožňovali. Pět let zůstalo naše štěstí nezkaleno. Náhle však zmizelo jednoho dne to dítě, bez zjevného důvodu, ani bychom cokoliv mohli předvídat.

Mnoho týdnů jsme ustavičně hledali a všechno lidsky možné jsme učinili – všechno zbytečně, po dítěti se nenašla ani stopa. Nakonec jsme se vzdali veškeré naděje. Matka se již z té rány nevzpamatovala a o pět měsíců později odešla z tohoto života.

Ve svých posledních dnech života mne žádala o splnění zvláštního přání. Její tělo mělo být po její smrti po sedm dnů položeno v hrobce a potom mělo být spáleno. Velmi jsem se divil, protože se mnou ještě nikdy nemluvila o podobných otázkách. Bez zaváhání jsem však splnil její přání. Představ si nyní moje překvapení, když mne pět dnů po pohřbu v hrobce zavolal hlídač hřbitova a sdělil mi, že toho rána našel hrob otevřený a tělo zmizelo. Ani zde přes veškerou snahu nebyla nalezena ani stopa, ani vysvětlení celé zvláštní události.

O šestnáct let později jsem se jednoho rána probudil a našel jsem na podlaze svého pokoje ležet dopis, adresovaný mně, ale bez poštovní známky. Vzal jsem jej, otevřel a četl a jeho obsah u mne způsobil nevěřicné popření hlavou. Bylo tam napsáno srozumitelnými slovy:

„Tvoje žena a tvůj syn žijí a daří se jim dobře. Brzy je uvidíš. Měj trpělivost, než ten čas přijde. Raduj se, že ses dozvěděl, že neexistuje smrt. V pevně stanoveném čase obdržíš pokyny stejným způsobem jako dnes. Následuj je bez ptaní. Vše závisí na tvém bezpodmínečném mlčení. Uvidíš a bude ti dáno plné vysvětlení všeho toho, co se ti zdá být tak tajemné. Potom porozumíš, proč je pravda mnohem podivnější a nádhernější než báseň, protože i ta nejnádhernější báseň není nic, než zpráva o pravdě, která žije někde ve vesmíru.

Podpis: Přítel“

Můj příteli, dokážeš si představit mé ohromení. Nejdříve jsem nevěřil ani slovo. Třetího večera po obdržení dopisu jsem seděl před mým krbem a najednou jsem slyšel hlas mé milované ženy tak jasně a zřetelně, jako by stále vedle mne v pokoji. Řekla:

„Roberte, ty milovaný! Já žiji, daří se mi dobře a náš syn je u mne. Budeme šťastni, když budeš zase s námi! Měj důvěru k tomu poselství. Vše je pravdivé. Budeš k nám znovu dopraven, pokud nedovolíš pochybnostem, aby se dostaly mezi nás a nezavřely opět ty otevřené dveře. Hovořím k tobě pomocí zvukového paprsku, který se jednoho dne také naučíš používat.“

Napětí ve mně již nebylo k vydržení a řekl jsem: „Ukaž se mi, potom uvěřím.“

Hned hlas odpověděl: „Počkej malou chvíli!“

A hle, asi po třech minutách zaplavil místnost lesklý paprsek zlatého světla, z něho se vytvořil tunel a na jeho druhém konci stála moje nádherná žena. Byla to ona – nezaměnitelná a promluvila ke mně:

„Milovaný, před lety vstoupily do tvého života události, které se ti zdály být nevysvětlitelnými zázraky. Museli jsme však čekat do dneška, protože tvoje pozornost byla obrácena jiným směrem. Důvěřuj poselství, které obdržíš. Učiniš-li tak, přijdeš k nám a otevře se ti nový svět. Pro naši velkou lásku neexistují hranice.“

S těmito slovy zmizel světelný paprsek a s ním i hlas. Moje radost byla převeliká. Všechny pochybnosti odletěly. Pociťoval jsem úlevu, mír, klid, jaké jsem mnoho let nezažil.

Následovaly dlouhé týdny čekání a dnes vím, že byly nutné k mé přípravě. Konečně dorazilo to dlouho očekávané poselství s označením cesty a potřebnými pokyny.

Viděl jsem, že mne cesta povede do vysokých hor na jihozápad od Tucsonu v Arizoně. Hned jsem se připravil na cestu a řekl svým přátelům, že se chci v horách poohlédnout po zlatě.

Odjel jsem na koni s jedním tažným zvířetem, vše šlo podle přání, neměl jsem žádné těžkosti najít cestu. Kdybych mohl jet tak přímo, jak letí vrány, mohl bych tu trasu lehce zvládnout za dva dny.

Před západem slunce třetího dne jsem přijel k rokli se zakrytým přístupem a byl bych jej přešel, kdyby mne neupozornil nákras. Připravil jsem si nocleh a nastala tma. Zabalil jsem se do svých dek, brzy jsem pevně usnul a zdálo se mi, jak jsem ráno při probuzení zahlédl mladého muže, který stál na blízku a díval se na mne.

Když jsem se probudil, bylo moje překvapení velké, protože tu skutečně stál onen mladý muž a upřeně na mne hleděl. Pozdravil mne s nádherným úsměvem a řekl:

„Můj příteli, máš mne následovat.“

Viděl jsem, že již sbalil všechny moje věci. Dále neříkal nic, šel přede mnou a vedl mne po cestě do rokle. Asi po jedné hodině jsme zastavili, když se zdálo, že skalní překážka znemožňuje další cestu.

Nyní přistoupil mladý muž k té skalní stěně a zatlačil oběma rukama na jednom místě, které se v ničem neodlišovalo od svého okolí. Část skály, snad tři krát čtyři metry, se posunula asi jednu stoupu do hloubi hory a potom se zasunula stranou. Vstoupili jsme do tunelu, který musel být před staletími podzemním řečištěm. Můj druh opět uzavřel vstup za námi; když jsme však pokračovali dále, rozšířilo se všude jemné záření, takže jsme mohli zřetelně vidět naši cestu. Všechno to ve mně vzbuzovalo velký úžas; vzpomněl jsem si však na varování, které jsem obdržel během svého školení: mlčet.

Déle než jednu hodinu jsme šli tunelem a nakonec jsme přišli před pevnou kovovou bránu. Tato se pomalu otevřela, když se jí můj druh dotkl. Postavil se stranou a nechal mne jít napřed. Vyšel jsem ven do nejjasnějšího slunečního světla, zcela omámen nadšením nad krásou obrazu. Před námi leželo údolí nepřekonatelného půvabu, asi sto jiter velké (asi šest set metrů v průměru). Mladý muž řekl:

„Můj příteli, konečně ses nyní po dlouhé nepřítomnosti vrátil domů; tomu všemu budeš nyní brzy rozumět.“

Zavedl mne k nádherné stavbě v blízkosti úpatí strmé skály na horním konci údolí. Když jsme přišli blíž viděl jsem, že tu rostlo v nadbytku mnoho druhů ovoce a zeleniny, mimo jiné pomeranče, datle, ořechy. Nádherný vodopád padal dolů po skále a dole tvořil čisté jezírko. Dům byl důkladně stavěn, jako by tam stál již po staletí.

Když jsme se blížili k domu, vyšla ze dveří krásná žena v bílém oblečení. A kdo to byl? Moje milovaná žena, krásnější než kdy jindy. V příštím okamžiku jsem ji držel v náručí a po všem tom osamělém trápení, kterým jsem tiše trpěl po všechna ta léta, byla moje radost skoro větší, než jsem mohl unést. Obrátila se k tomu mladému muži, který mne sem dovedl, položila okolo něj svou paži a řekla: „Roberte, to je náš syn!“

„Můj syn!“

Více jsem nemohl říci, vzbouřilo se ve mně moře nejvyšších emocí. Přistoupil, objal nás oba a tak jsme se drželi chvíli v těsném spojení, v nejhlubší lásce a vděčnosti, plni nejvyššího štěstí. Najednou mnou projela myšlenka, že tomu je přece šestnáct let, co zmizel syn a nyní by mu muselo být dvacet jedna let. Hned odpověděl na mé myšlenky slovy:

„Ano, otče, je mi jedenadvacet let. Zítřka mám narozeniny.“

„Jak můžeš tak snadno číst mé myšlenky?“ ptal jsem se.

„To je pro nás zcela všední a snadnou věcí,“ odpověděl. „Tato schopnost je nanejvýš přirozená a když jsi ji jednou probudil, jde to hravě snadno.“

„Pojď,“ pokračoval, „musíš být hladový. Něco pojíme.“

V těsném spojení jsme vstoupili do toho důstojného domu. Místnosti se třpytily v narudlém mramoru a bílém onyxu. Byl jsem zaveden do skvostného pokoje, kde ranní slunce halilo všechny věci do svých zářících paprsků. Osvěžil jsem se a našel jsem pro mne připraven oděv z bílé flanelové látky. Vklouzl jsem do něj, sedl jako ulitý. Znovu jsem byl překvapen, vzpomněl jsem si však: „Neptej se!“ Sestoupil jsem zase po schodech a byl jsem nyní představen jednomu muži s velkým, tmavým, pronikavým zrakem, který byl mé velikosti a jehož bytost na mne působila zvláštním dojmem.

„Otče,“ řekl můj syn, „to je náš Milovaný Mistr. On to je, který zachránil obě naše těla a který nás po všechna ta léta školil, až jsi byl již tak dalece připraven, že jsi mohl přijít k nám. On to byl, který ti poslal to poselství a později pozvání s náčrtem cesty, protože přišel čas pro tvé důkladné školení.“

Vstoupili jsme do nádherné jídelny a nemohl jsem jinak, než vyjádřit svůj údiv. Byla umístěna v jihovýchodním rohu budovy v přízemí a byla celé ráno a dopoledne zalita sluncem. Parkety byly z bohatě řezbovaného ořechového dřeva a mezi mohutnými stropními trámy zaplňovaly plochu šestihranné ozdobné vzory. Mohutná deska z ořechového dřeva, aspoň pět centimetrů silná, spočívala na bohatě zdobených nohou a sloužila jako stůl. Vypadala, jako by byla tisíce let stará. Posadili jsme se a vstoupil štíhlý mládenec. Můj syn mi jej představil se slovy:

„Toto je náš bratr Fun Wey, kterého náš Mistr přivedl z Číny v té době, kdy měl být jako malé dítě zabit. Pochází z jedné velmi staré čínské rodiny a umí konat nádherné věci. Vždy si přál, aby směl nám sloužit a my máte to štěstí a výsadu, že jej smíme nazývat bratrem. Je jednou z nejradostnějších povah, které jsem kdy poznal.“

Ke snídani byly nádherné věci, zvláště také jahody sladké jako med s lahodnými datlemi a ořechovým koláčem. Poté jsme šli do velké obytné místnosti a Mistr Eriel mi řekl:

„V době, kdy měla tvá milovaná žena, která je tvým dvouapaprskem, zemřít, viděl jsem příležitost jí poskytnout určitou pomoc, která ji uschopnila dosáhnout stupně Nanebevzetého bytí. Nabízí daleko větší svobodu a neomezené možnosti sloužení. Bylo mi velkou ctí a radostí, že jsem mohl tuto pomoc nabídnout.“

Otevřel jsem rakev, ve které odpočívala, vrátil ji do vědomé činnosti a pomohl jí zvýšit své tělo. Toto již dosáhlo vysokého stupně produchovnění, protože její touha po Světle byla velmi velká. Bylo to její vroucné uctívání a její touha po Světle, co umožnilo její Vzkříšení.

Vysvětlil jsem jí to toho dne, kdy jste si mysleli, že zemřela.

Vy tři jste byli mými dětmi v jedné inkarnaci, která je velmi vzdálená. Tenkrát nás spojovala velká láska tak silně, že po celá ta staletí neochladla. Hluboká láska tvé ženy otevřela tu bránu, takže jí mohlo být zezhora pomozeno.

Váš syn byl tenkrát unesen v úmyslu získat výkupné. Přinesli jsme jej však do tohoto údolí. Oba lupiči se pohádali a jeden z nich usiloval o život dítěte. Tu jsem se před nimi objevil a vzal jsem chlapce pryč. Byli ochrnuti hrůzou a vlastním strachem a již se nikdy nezotavili. Oba zemřeli po několika týdnech. Kdo záměrně vezme jinému člověku život nebo byť i pouze vnitřně pojme rozhodnutí k takovému činu, spustí tím příčinně pohyb, který jemu samotnému s jistotou vezme život.

Pocit nebo přání, aby zemřela jiná osoba, má ten samý účinek, protože toto hnutí přejde k té osobě a od ní se opět vrací ke svému původci. Často si lidé dovolují pocíťovat hněv a vysílat jej se silným přáním, aby byl svět vyčištěn a osvobozen od jistých lidí. Také toto je ve své podstatě vražedná myšlenka a také ona se musí vrátit k tomu, kdo ji vytvořil.

Velmi mnoho lidí si působí takovými nepozorovanými činy a pocity lidského Já vlastní smrt, protože nikdo nemůže uniknout tomu ‚Nepomíjivému Zákonu‘. Je mnoho druhů jeho zpětného účinku a protože lidé takové nezralé myšlenky a pocity dovolí, musí stále znovu zakoušet zničení svého vlastního těla.

Umírá nekonečně více lidí na základě takových nepozorovaných zpětných účinků svých myšlenek, pocitů a promluvených slov, než násilnými tělesnými zásahy. Takovým malicherným potutelným způsobem zabíjí již tisíce let lidské pokolení stále znovu samo sebe, protože se nechce naučit ‚Zákon života‘ a nechce jej poslouchat.

Existuje jen jeden Zákon života: Láska. Ta sama sebe si vědomá myslící jednotlivá bytost (individuum), která neposlouchá toto věčné, dobročinné přikázání, nemůže a neudrží si nikdy své fyzické tělo, protože všechno, co není láska, rozpouští tvar. Přitom je jedno, zda se jedná o myšlenky, slova, pocity, úmyslné nebo neúmyslné činy – vždy bezohledně Zákon působí. Myšlenky, pocity, slova a činy jsou činnými silami, které se věčně pohybují ve svých vlastních drahách.

Kdyby člověk věděl, že nikdy a v žádném okamžiku nepřestane tvůrčím způsobem působit, naučil by se chápat skrze tu ‚Přítomnost Boží‘ v sobě samém, že může vyčistit svá chybná tvoření a rozpustit je a tím se osvobodit od svých vlastních omezení.

Člověk, když sám okolo sebe spřádá ochranné pouzdro lidského nesouladu a pokládá se v něm ke spánku, zapomíná aspoň na chvíli, že když mohl postavit toto pouzdro, tak je také schopen je rozpustit. Použije-li vibraci své duše: uctívání a odhodlanost – může prorazit tu temnotu, kterou si sám stvořil. Potom žije konečně opět v centru své bytosti, ve Světle a ve svobodě svého Božího Já.

Ve tvém tvoření a ve tvoření tvé rodiny a jejím působení – nebo mám říkat v mé milované rodině – se nyní ten mrak, který se zdál nést v sobě tolik starosti a utrpení a obklopoval vás, vznesl výše a nyní září ve zlaté nádheře. Ty jsi nyní vstoupil do Zářícího lesku toho Světla a již jej nikdy neopustíš.

Kdyby lidé věděli, jak nádherné věci jsou pro ně často plánovány a čekají na ně! Protože jim však chybí vhléd do velkých zákonů a jejich potřeby, brání v mnoha případech nesprávným chováním příchodu svého vlastního štěstí. Byl jsi sem pozván nejen abys našel své milované a setrval u nich, nýbrž abys přijal určitá poučení o existenci, užití a řízení té mocné Boží síly, která v tobě odpočívá.

Tvoji milovaní používají světelná a zvuková paprsky, aby se s tebou mohli spojit. Toto vědění s jeho silami bude nyní zjeveno také tobě a ty se naučíš je vědomě a dle potřeby používat. Tvé

city jsou hluboké. Když se naučíš je vědomě ovládat, budeš brzy hoden té Mohutné Boží síly, která je připravena, aby byla každým okamžikem uvolněna.

Šest týdnů zde zůstaneš a budeš se školit a potom se vrátíš do vnějšího světa, abys získané vědění prakticky používal. Můžeš se však kdykoliv vrátit, protože nyní k nám patříš!‘

Je nemožné popsat slovy, co pro mne těchto šest týdnů znamenalo. Užasl jsem nad svými vlastními schopnostmi přijmout takovou velkou moudrost a moci ji prakticky použít. Brzy již začala růst ve mně důvěra ke mně samotnému, která mi vše ulehčovala. Co se zdálo být lidskému duchu tak neobvyklé a tajemné, to se prokázalo být ve Světle této obdivuhodné ‚Vnitřní Přítomnosti‘ jako zcela přirozené a normální.

Naučil jsem se poznat, že jsem skutečně synem Božím. Mne, jako syna zdroje všeho dobrého, poslouchala bezbřehá moudrá energie a když jsem ji vědomě řídil, jak to činí Mistr, přineslo to bezprostředně zvolené výsledky. Moje důvěra ve své vlastní schopnosti používat ten ‚Velký zákon‘ rozkvetla a tím také přirozeně tvoření. Ještě jsem pln údivu nad nepřetržitým pramenem lásky a moudrosti, který proudil od tohoto velkého Mistra. Milovali jsme jej v hluboké úctě láskou vroucnější, než by kdy mohla být láska mezi rodiči a dětmi. Spojení lásky, které je vytvářeno pomocí duchovního porozumění, je přece věčné a zasahuje mnohem hlouběji než láska, která je vytvořena lidskou zkušeností, ať již je jakkoliv krásná a silná.

Často nám Mistr říkal:

‚Učiníte-li ze sebe Věčný zdroj Boží lásky a necháte-li jej proudit všude tam, kam jde vaše myšlenka, učiníte ze sebe silný magnet, takže tu hojnost všeho dobrého, která k vám odevšad spěchá, těžko stačíte rozdělovat. Mír a klid duše uvolňují sílu, která nutí vnějšího ducha k poslušnosti. Ta musí být od něj vyžadována vší mocí. Náš domov zde v tomto ukrytém údolí slouží takovému školení nyní již více než čtyři tisíce let.‘

Jednoho dne, poté co Mistr důrazně hovořil o ‚Božím vlastnickém právu‘, vyslal ke mně rozvážný pohled a navrhl mi procházku. Zavedl mne na tu stranu údolí, kde jsme do něj vstoupili. V blízkosti jižní stěny s ní paralelně probíhal skalnatý hřbet z východu na západ o délce šesti set metrů a zvedal se dva metry nad zemí. Když jsme přišli blíže viděl jsem, že je to žíla bílého křemene. Mistr Eriel šel k tomu náspu, kde se dotkl země a odvalil kousek nohou. Křemen vykazoval nanejvýš vysoký obsah zlata. Moje lidská láska ke zlatu mne přivedla k pokušení se vrhnout kupředu, ale tou ‚Vnitřní Přítomností‘ jsem toto hnutí hned ovládl a Mistr připomenul s úsměvem:

‚To je správné. Nyní však musím pracovat v Evropě; musím tě na nějakou dobu opustit.‘ Usmál se a hned zmizel. Tím mi poprvé ukázal, jakou hojností moci disponuje a co všechno může konat. O okamžik později se objevil přesně na tom místě, kde stál Eriel, stejně bezprostředním způsobem můj syn a srdečně se smál nad mým překvapením.

Potom poznamenal:

‚Matka i já, my můžeme naše těla kdykoliv učinit neviditelnými a pohyboval jimi tam, kam se nám zlíbí. Nebuď tím udiven. Je to přírodní zákon a zdá se ti jen zvláštní a nezvyklý, protože ses ještě nenaučil jej používat. Není to nic zvláštního. Člověku ve středověku by se zdál telefon stejně tak udivující. Kdyby znali ten Zákon jeho vytvoření, používali by jej tak jistě a dobře, jako lidé našeho století.‘

Od mé první návštěvy své rodiny v utajeném údolí jsem tam byl ještě sedmkrát. Když jsem se naposledy vracel do vnějšího světa, dal mi Mistr tvou adresu. Proto jsem tě žádal, abys přišel ke mně. Jsi jím pozván, abys společně se mnou navštívil toto údolí.‘

Najednou si můj hostitel uvědomil, že nyní již hovořil více hodin; prosil mne za prominutí, že tak dlouho zkoušel mou trpělivost. Řekl jsem mu, že jeho zážitky jsou tak okouzlující a tak mne nadchly, že jsem nepocíťoval čas. V hluboké vděčnosti jsem přijal pozvání Mistra Eriela

a řekl jsem to otevřeně a s velkou radostí. O okamžik později vstoupil do pokoje velký mladý muž.

„Představuji ti našeho bratra, Fun Weye,“ řekl můj hostitel, a ten mládenec odpověděl v nejdokonalejší angličtině:

„Můj bratr se srdcem Světla cestoval daleko. Moje srdce skáče radostí. Moje duše cítí tvůj klid a tvé záření.“

Potom se obrátil na mého hostitele se slovy:

„Věděl jsem, že máš co dělat a přišel jsem, abych trochu pomohl. Bude nás velmi těšit, když s námi něco pojíš,“ řekl mi nyní můj přítel a odebrali jsme se do jídelny. Pochutnali jsme si na lahodném jídle a dozvěděl jsem se mnoho dalších podrobností o setkáních a hovorech s Erielem. Ten nádherný a přece tak přirozený Světelný duchovní svět se v nich odrážel v nejkrásnějších barvách.

Náhle vstoupil do pokoje světelný paprsek, spíše světelná trubice. Z líčení mého hostitele jsem věděl, že nyní hovoří jeho dvoupaprsek. Světlo se obrátilo ke mně a můj přítel řekl:

„Milovaná, dovol mi, abych ti představil bratra, kterého mi přivedl Mistr Eriel.“

Nyní jsem viděl vlastním zrakem jeho dvoupaprsek a slyšel jsem ji hovořit tak zřetelně, jako by byla v pokoji. Takové spojení je nádherný obšťastňující zážitek. Je skutečné možné zhustit ‚Světlo‘ tak, že vytvoří trubici, kterou může být přenášen zvukový i světelný paprsek. Bylo to tak skutečné a přirozené, jako je reflektor.

Můj hostitel trval na tom, abych u něj bydlel, než budeme moci navštívit utajené údolí.

Sedmého dne po mém příjezdu jsme vyrazili již před ranními červánky. Co jsem nyní zažil, bylo z toho nejnádhernějšího, co mi můj bohatý život dosud daroval. Všechno, co mi vyprávěl, se ukázalo být skutečné až do nejmenší podrobnosti.

Náš příjezd do utajeného údolí přinesl mnoho radosti a naše štěstí se nedá popsat. Setkal jsem se se ženou mého přítele a jejich synem a směl jsem si důkladně prohlédnout ten celý prastarý domov, ve kterém již bylo tolik žáků přivedeno ke skutečnému porozumění Zákonům existence a ke své Věčné svobodě.

Jaký to byl vznešený pocit smět se zdržovat na takovém místě, kde již tolik staletí měla ta Velká Boží síla své centrum a kde přinesli Nanebevzetí Mistři již tolik požehnaní! V hluboké meditaci jsem v sobě toto všechno oživil, když se na mne obrátil Mistr Eriel se slovy:

„Můj synu, blížíš se nádhernému osvobození. Udržuj trvale a pevně soulad se svou vlastní, v nitru sídlící Mistrovskou Přítomností a budeš mít velkou radost.“

Pozvedl svou pravou ruku a zmizel závoj mezi viditelným a neviditelným. Pokračoval:

„Chtěl bych, abys mohl vidět jako my, ti Nanebevzetí, to vznešené a dokonalé tvoření našeho světa. My, jako synové Boží, jsme neustále jeho svědky. Protože v nás není žádná pochybnost, ani strach, ani nedokonalost více.“

Věčně ve mně bude znít ta radost a milost, kterou jsem směl zažít během těch dnů s tímto nádherným člověkem. Eriel také řekl:

„Každý den budeš nyní svědkem použití světelných a zvukových paprsků, které stírají čas a prostor. Je určeno celému lidstvu, že bude v blízké budoucnosti tyto síly používat stejně tak přirozeně, jako dnes telefon. Toto je jedna z nejvíce udivujících činností, které se může naučit jednotlivec ovládat. Světelný paprsek může být sám o sobě přitahován a řízen, takže se s ním dá psát jako s kovovým pisátkem nebo do oblačného nebe a písmo zůstane viditelné tak dlouho, jak si to bude pisatel přát.

Je-li žák dost silný, aby se prosadil vnitřně proti mínění světa nevědomosti, potom je také zralý spatřit záznaky individuálního tvoření Božího, jak je kdykoliv vyjadřují Nanebevzetí Mistři.

Než však dosáhne tohoto cíle, bude jej ta síla, kterou mu ostatní svými paprsky ovlivňování a pochybností vysílají, stále znovu v takové míře rušit, že bude často v hledání pravdy ochrnut.

Přerušení v trvalém proudu vysokého školení přináší nesoulad. Toto je ten klín a ta tajná cesta, kterou se zkouší temné síly této Země stále znovu vstupovat do vnější činnosti žáka, když se tento tak odhodlaně přiklonil ke Světlu.

Takové působení z vnějšku je velmi těžké prohlédnout, protože se vetře jako pocit do bytí člověka, než si to vůbec uvědomí. A tento pocit je neuvěřitelně vytrvalý. Narůstá tak záludně, že ten postižený zpozorní často teprve tehdy, když se již zapletl s pudovými silami.

Tento pocit začíná jako tichá pochybnost. Je-li pochybnost byt' i jen dvakrát, třikrát lehce pocítěna, stává se nedůvěrou. Zavíří-li toto vícekrát v pocitovém těle, stává se to nedůvěrou. Nedůvěra je ale sebezničení.

Nezapomeň na to nikdy, můj synu, když se nyní opět vrátíš do vnějšího světa! Potom budeš pod ochranou, která tě jistě provede každou zkušeností tvého života a vzdálí od tebe jakýkoliv nesoulad. Kdo vysílá nedůvěru, ten se stane nedůvěřivým, protože každému přichází do jeho světa přesně to, co do něj vložil. Toto ‚Věčné neodvolatelné opatření‘ platí v celém vesmíru. Všechny impulsy z vědomí cestují zpátky k centru, které je vyslalo; ani atom nemůže tomuto zpětnému působení uniknout.

Opravdový hledač Světla se k němu obrátí, vysílá jej před sebe, vidí své záření obklopovat všechno, ať se již pohybuje kdekoliv a neustále JE uctívá. Odvrací se od pochybností, strachu, nedůvěry a nevědomosti lidského ducha a nezná nic, než ‚Světlo‘. Toto je jeho zdroj – jeho opravdové Já.“

Tak zněla Erielova slova na rozloučenou. Nosil jsem se v srdci sebou, protože jsem se znovu vrátil k denní práci mého vnějšího života.

+++++

VII. Všudypřítomná síla Boží

Příštího dne jsem obdržel pokyn ke služebnímu úkolu, který zaujal veškerý můj čas a sílu. Již ten pocit stoupajícího tvoření mne naplňoval velkou radostí a začal jsem svou práci s velkým nadšením. Do mého konání zavanul čerstvý, zrychlující vítr, zážitek, který mi při mých obchodních povinnostech dosud zůstal cizí.

Při pokračování své práce jsem vešel do úzkého osobního styku s jedním mužem velmi ovládajícího charakteru. Jeho celý postoj ve sledování svých obchodních cílů šel tak daleko, že se snažil jich dosáhnout násilím, pokud zklamaly intriky nebo se mu do cesty postavily jiné překážky. Nevěřil na nic jiného, než na sílu svého vlastního rozumu a své lidské vůle; znalost jiných sil nebo důvěra k nim mu byly docela cizí. Neváhal ani na okamžik zlomit a zničit lidi nebo věci, které se jeho úspěchu stavěly do cesty. Byl mu vhod každý prostředek, který sloužil jeho vlastním sobeckým cílům.

Již tři roky před tím nyní následujícím zážitkem jsem se s tím mužem setkal. Tenkrát jsem se v jeho přítomnosti cítil téměř bezmocný, tak mocně bylo cítit to ovládání, které trvale vysílal do svého okolí. Věděl jsem také, přes jeho dřívější účinek na mne samotného, že nutil ostatní svou silou, kterou používal ve svém vnějším konání. Když jsem poznal, že s ním budu nyní pracovat, něco mne znepokojilo. Bezodkladně jsem však hledal cestu, jak se s ním setkat skrze použití Božího zákona a tu mi řekl ve vši zřetelnosti ten „vnitřní hlas“:

„Proč jednoduše nenecháš vyřešit tento úkol svým ‚Mocným Božstvím v tobě‘? Tato ‚vnitřní síla‘ nezná a netrpí žádné ovládání a je vždy nepřekonatelná.“

Ihned ve mně vzplála velká vděčnost a zcela uvolněn jsem přenechal vše ‚Jeho‘ vedení. Potkal jsem toho muže v doprovodu jiných dvou a svolil jsem, že s nimi prohlédnu a zhodnotím ve vzdáleném státu (Spojených států) jeden důlní majetek. Cítil jsem, že se bude jednat o velmi vysokou hodnotu. Majitelka byla starší dáma, jejíž manžel před několika měsíci zahynul při neštěstí v dole.

Zanechal ženu v nejistých poměrech a náš přítel, zvyklý přikazovat, si usmyslel koupit ten důl za svou vlastní cenu a ne za cenu, o které by se dalo hovořit. Dlouhá cesta autem nás přivedla asi ve dvě hodiny odpoledne druhého dne na místo našeho určení. Setkali jsme se s majitelkou, která se mi zdála být pozhnanou duší, úctyhodnou a upřímnou.

Tak jsem se rozhodl jí pomoci, aby také dostala za svůj majetek plnou spravedlivou cenu.

Pozvala nás k rozkošnému občerstvení. Následně jsme se odebrali do dolu, abychom si všechno důkladně prohlédli. Prošli jsme pracovišti, tunely, trasami, šachtami a místy. Čím víc jsem z toho viděl, tím jsem bezpečněji cítil, že zde něco nesouhlasí. Celá atmosféra se mi zdála být plná nesouladu.

Stoupala ve mně jistota, že byl odstřelen bohatý nález, který byl však majitelce zatajen. Nějak jsem také věděl, že kupec tajně vpravil jako předáka do dolu nějakého svého člověka, který nyní již týdně vše bděle pozoroval a získal důvěru vrchního dozorce. Hned jsem v srdci cítil, že vedoucí toho všeho je dobrým člověkem, avšak duchovně neprobuzen.

Když jsme s ním hovořili, zjevilo mi zřetelně moje Boží já, co se stalo. Před krátkou dobou, když šel s předákem na zkušební prohlídku dolem, narazili na místo, kde odstřely vyrazily dutinu, která vedla bezprostředně do srdce hory. Byla uvolněna velmi bohatá zlato obsahující křemenná žíla. Pln radosti chtěl vrchní dozorce běžet k majitelce, aby ji informoval o velkém nález. Tu poznamenal ten placený špicl nynějšího kupce ke svému představenému: „Počkej – znám jednoho muže, který chce koupit tento důl. Jestli si chceš udržet dnešní postavení, nezmiňuj se o tomto nález. Postarám se o to, abys mohl pokračovat nejen ve vedení, nýbrž abys obdržel uznání ve výši pěti tisíc dolarů. Ta stará dáma stejně dostane dobrou cenu a bude moci bezstarostně dožít svůj život.“

Ten muž se obával o své postavení a svolil. Při naší prohlídce dolem jsme nyní přišli na konec hlavní štol. Cítil jsem se vši silou, že zde byl odstřelen ten bohatý nález. Místo bylo šikovným způsobem přikryto a zamaskováno, takže vzbuzovalo dojem, že pokračování práce by zde bylo velmi nebezpečné. Odpovídající zpráva také byla té staré dámě předána. Jak jsem nyní stál s ostatními na tomto místě, otevřelo se mé vnitřní vidění a viděl jsem všechno, co se stalo: bohatou žílu, její nové zasypání, nabídka vedoucímu a jeho svolení. Vnitřně jsem děkoval, že se můj pocit ukázal být správným, věděl jsem však, že musím počkat.

Vrátili jsme se zpátky do domu té dámy a začala jednání. Kupec samolibě nadhodil otázku: „Paní Athertonová, co požadujete za tento majetek?“

„Odhaduji jeho hodnotu na dvě stě padesát tisíc dolarů,“ odpověděla zdvořile a mírně.

„Nesmysl!“ vykřikl, „jak směšná pošetilost! Důl nemá ani z poloviny tu cenu!“

Tak chvíli láteřil a vychloubal se, jak odpovídalo jeho způsobům. Jak často již tento hrubý postup účinkoval! Použil jej tedy znovu taky zde. Hovořil, hádal se a naléhal a ukončil se slovy:

„Paní Athertonová, vím, že musíte prodat; proto bych nechtěl být malicherný a nabízím vám ze svobodné vůle sto padesát tisíc dolarů.“

„Rozmyslím si to,“ odpověděla ta dáma, zastrašena jeho jistým vystupováním a jeho vychloubavým poučováním. Cítil jsem, že začala přijímat jeho nápady a podléhat jeho arogantní nestydatosti. Zpozoroval její váhání a ihned začal zesilovat svůj tlak, aby využil svou výhodnou pozici. Tak řekl:

„Nemohu čekat, můj čas je drahý. Musíte se ihned rozhodnout nebo odstoupím od své nabídky.“

Sáhl do své peněženky a položil na stůl před tu ženu peníze ve velkých bankovkách. Paní Athertonová se bezmocně ohlížela; pohlédl jsem na ni a zakýval jsem svou hlavou: „Ne!“, ona však to nezpozorovala. Kupní smlouva ležela před ní otevřena; posunula svou židli ke stolu a připravovala se, že podepíše. Věděl jsem: když jí má být poskytnuta ochrana, musím ihned zasáhnout. Postavil jsem se tedy vedle té paní a úplně klidný jsem našemu příteli, který si myslel, že ovládá situaci, řekl:

„Malý moment, ty zaplatíš té dobré dámě tu cenu, kterou ten důl má nebo jej nedostaneš.“

Pln zloby se vymrštil, začal mi nadávat a také se pokusil mne zdolat. Posměšně vrátil:

„Chtěl bych vědět, kdo mi zabráni koupit ten důl za mou cenu!“

Tu jsem pocítil, jak se ve mně vzedmula a jako lavina vyrazila Mocná Boží síla, takže jeho pomstychtivé řeči na mne nečinily žádný dojem a já jsem klidně odpověděl:

„Bůh ti zbrání.“

Tu vybuchl hlasitým smíchem. Vychloubavě, beze studu, urážlivě mne začal tepat, neřekl jsem však k tomu ani slovo. Tu to zkusil s novým hněvivým projevem:

„Ty blázne, co tu blábolíš o Bohu! Ani ty, ani Bůh, ani kdokoliv jiný mne nemůže zadržet.“

„Vezmu si, co chci. Neznám ohledy. Ještě nikdo nebyl nikdy tak silný jako já!“

Jeho nestydatost se zdála být bez hranic a prokázal se být duchem i tělem obětí svých citových hnutí. Jeho rozum přestal pracovat jako vždy, když se prosadí neovládnutý pocit, jinak by jej varoval, aby nepokračoval ve svých urážkách.

Znovu jsem pocítil rozšiřování té Boží síly. Byla stále silnější a nyní ten Mocný Vnitřní Hlas mého Božího Já jasně a hlasitě zazněl a vyjevil pravdu celého podvodu, který se měl s dolem odehrát:

„Paní Athertonová,“ řekl jsem, „byla jste hrubým způsobem oklamána a podvedena. Vaši dělníci odstřelili bohatý nález. Tento muž však měl mezi lidmi zrádce, který podplatil vašeho vrchního dozorce, aby nález zatajil.“

Vrchní dozorce a ti ostatní lidé v pokoji zbledli hrůzou, když moje Vnitřní Já detailně odhalilo jejich celou zradu ve všech podrobnostech. Jen ten kupec se zdál být obrněn i proti takovým neočekávaným událostem a přerušil mne v divoké zlosti a s hlasitým křikem:

„Lžeš! Za toto vměšování ti rozbiji hlavu!“ A zvedl svou hůl z oceli vysoko do vzduchu. Pozvedl jsem svou ruku, abych jej odrazil – a nyní se stalo neočekávané: náhle vystřelil bílý plamen plnou silou do jeho obličeje. Zhroutil se jako zasažen bleskem. A znovu promluvil moje Mocné Boží Já se vši mocí věčnosti, majestátně, plno síly:

„Nikdo nesmí opustit tuto místnost, dokud to nebude dovoleno!“

Moje vnější Já, už ne moje, nýbrž ‚Boha v činnosti‘, přistoupilo k tomu muži, který ležel na podlaze a pokračovalo:

„Velká duše v tomto člověku, k tobě nyní hovořím: již dlouho jsi trpěla jako vězeň svého vládychtivého Já! Vystup nyní! Převezmi vládu nad jeho duchem a tělem! Naprav opět těch mnoho nekalých činů, které v současném životě zavinilo! V této hodině je rozpuštěno to pevně zažitě vnější tvoření nesouladu a nespravedlnosti, které okolo tebe postavilo a nikdy více již nepodvede jiné z Božích dětí a nebude mu činit násilí. K tvému vnějšímu Já říkám: probud' se! Probud' se v míru! Probud' se v lásce, v dobrotě, ve velkomyslnosti a v dobré vůli sloužit všem lidem!“

A hle – náhle se vrátila barva do obličeje toho muže a on otevřel své oči ve zvláštním zmatku. Stále ještě jednal ‚Bůh ve mně‘, jemně jsem vzal toho muže za ruku, položil paži okolo jeho ramenou a zavedl jej k velké pohovce. A znovu On nařídil:

„Můj bratře, pohleď na mne!“

Když ke mně obrátil svůj zrak, otřásl to jeho tělem a řekl téměř neslyšitelným hlasem:

„Ano, viděl jsem to. Nyní chápu, jak jsem pochybil. Bůh mi odpusť.“

Položil si hlavu do dlaní a schoval svůj obličej plný studu a mlčení. Slzy mu protékaly prsty a vzlykal jako dítě.

„Zaplatíš této dobré dámě milion dolarů,“ pokračovalo moje Boží Já, „a mimoto ji smluvně zajistíš desetinu všech budoucích příjmů. To platí i pro ten nedávný nález, který vydá nejméně za deset milionů zlata.“

V hluboké pokoře a se zvláštním mírným hlasem řekl: „Ihned necht' se tak stane.“

Tentokrát poprosil své lidi, on, který jinak vždy jen rozkazoval, aby vyhotovili smlouvy, jak jsem to nařídil. A oba, paní Athertonová a on, se na ně podepsali. Obrátil jsem svůj zrak na ty ostatní přítomné a ve výrazu jejich obličeje jsem poznal, že byli všichni tak pozdviženi ve svém vědomí touto událostí, že prohlédli závojem lidských omylů. V jejich obličeji jsem viděl vepsané:

„Nikdy více se nebudu pokoušet podvádět své druhy a činit jim bezpráví. Necht' mi při tom pomáhá Bůh!“

Poznali nyní to Boží Já v každém člověku a sklonili se před ním.

Bylo již k večeru, když se tato událost přihodila. Paní Athertonová nás všechny srdečně pozvala, abychom zůstali přes noc jejími hosty a abychom ji příštího rána doprovodili do Phoenixu, aby bylo možno tam dát zapsat kupní smlouvy. Po večeři jsme se shromáždili ve velkém obývacím pokoji před mohutným krbem. Každý měl hlubokou potřebu se dozvědět více o těchto Velkých Kosmických Zákonech Života.

Ptali se mne, jak jsem se dostal ke všemu tomuto vědění a já jsem jim vyprávěl o Mistru Saint Germainovi a svých setkání s ním. Informoval jsem o některých událostech na Mount Shastě a vyprávěl jsem, co mi Mistr řekl o Velkém Kosmickém Zákonu:

„Můj synu, Velký Kosmický Zákon nedělá žádné rozdíly, stejně tak, jako když někdo udělá chybu v násobilce, stejně tak jako elektrický proud, když se někdo pokusí, aniž by znal zákony, které jej řídí, využít jeho sílu.“

Ta velká neměnná přikázání, která po celou věčnost udržují v pořádku tu nekonečnou říši vytvořeného života, všechna spočívají na tom „Jediném Velkém Principu Tvoření“ – LÁSCĚ. Ona je tím srdcem, pramenem všeho, skutečným centrem, ze kterého nabývá veškeré bytí svou formu.

Láska je soulad, harmonie a kdyby nebyla při vzniku u každé formy, nemohla by tato forma nikdy svou existenci uskutečnit. Láska je tou sjednocující, soudržnou silou vesmíru a tento by bez ní nikdy neexistoval.

Ve vašem vědeckém světě se ukazuje láska jako síla přitažlivosti mezi elektrony. Ona je tou řídicí inteligencí, která nutí elektrony silou vůle do tvaru, do tvoření; energií, která proudí okolo svého jádra a ona je tím dechem uvnitř jádra, které je drží pohromadě. To platí pro každý silový vír všude v celém tvoření.

Jádro s okolo kmitajícími elektrony tvoří atom. Toto jádro lásky je pro každý atom, čím je magnetický pól pro Zemi a co je páteř pro lidské tělo. Bez jádra, bez srdce – centra existuje jen to nezformované Univerzální Světlo, elektrony, které naplňují nekonečno a kmitají okolo Velkého Centrálního Slunce.

Elektron je čistý duch nebo „Světlo“ Boží. Vždy zůstává čisté a dokonalé. Je věčně samo sebe čistící, nezničitelné, samosvítící a inteligentní. Kdyby takové nebylo, nemohlo by a neposlouchalo by ten „Zákon“ řídicí činnosti lásky. Je tou „nesmrtelnou, věčně čistou, inteligentní světelnou energií“ a tou jedinou skutečnou opravdovou hmotou, tou věčně dokonalou „světelnou esencí“ Boží, ze které je vytvořeno všechno, každá věc ve vesmíru. Celý prostor mezi hvězdami je naplněn touto čistou „světelnou esencí“. Není temný a není chaosem, jak si to představuje neznalá omezená představa nepatrného lidského ducha. Toto velké moře univerzálního Světla, které všude naplňuje nekonečno, je v drobných částech stále znovu zahušťováno do tvarů, které získávají tu nebo onu vlastnost podle druhu a způsobu, jak drží elektrony láskou pohromadě okolo svého jádra nebo centra.

Počet elektronů, které se vzájemně spojují v jednom určitém atomu, je výsledkem vědomého myšlení a uvolňuje se tímto myšlením. Rychlost, se kterou kmitají okolo svého jádra, je výsledkem pocitů a je uvolňována pocity. Síla toho přitahujícího a kmitajícího pohybu uvnitř jádra je „dechem Boží“ a proto je tou nejzhuštěnější (nejkoncentrovanější) činností Boží lásky. V odborné mluvě vědy byla nazvána centripetální (po centru toužící) silou. Tyto skutečnosti (faktory) vyznačují vlastnosti atomu.

Tak je atom bytostí, žijoucí dýchající věcí, vytvořen nebo uveden do existence dechem, láskou Boží, vůlí své sebe si vědomé inteligence. To je míněno výrazem: „Slovo se stává hmotou.“ Mechanismus, který používá ta sebe si vědomá inteligence, aby dosáhla této manifestace svého bytí, se jmenuje: myslet a cítit.

Ničící myšlenky a nesouladné pocity přestaví uvnitř atomu poměr a rychlost elektronů, takže trvání dechu Božího se uvnitř pólů mění. Trvání dechu je určeno vůlí vědomí, kterou tento zvláštní typ atomu užívá. Je-li ona vědomí řídicí vůle vzata zpět, ztrácejí elektrony svou polaritu a rozletí se, když hledají svou cestu zpět k „Velkému centrálnímu Slunci“, aby se tam nově polarizovaly. Tam nepřijímají nic jiného než lásku; dech Boží nikdy nekončí a pořádek, ten první Zákon je na věčnost zachován.

Někteří vědci tvrdili a učili, že planety v prostoru se někdy srazí. To není nikdy možné.

Taková událost by převrátila celý plán tvoření a vedla by k chaosu. Je skutečně štěstím, že ty „Mocné Zákony Boží“ se neřídí podle omezených názorů jistých dětí Země. Nehraje žádnou roli, co si nějaký vědec, ať již světový nebo duchovní, myslí. Věčně se pohybuje Boží tvoření kupředu a vyjadřuje stále více dokonalosti.

Pozitivní myšlenky a harmonické pocity v lidském duchu nebo těle jsou činnostmi lásky a pořádku. Tyto umožňují tomu dokonalému poměru a správné rychlosti elektronů uvnitř atomu, aby zůstaly stále stejné. Tak setrvávají správně polarizovány na svém zvláštním místě ve vesmíru, dokud je pevně podřízeno trvání dechu Božího uvnitř jádra vůlí té řídicí, sebe si

vědomé inteligence, která používá těla, ve kterém jsou přítomny atomy. Tak podléhá vlastnost dokonalosti a udržení života v lidském těle vždy vědomé vládě vůle individua, které v těle žije. Jeho vůle stojí vysoko nad jeho chrámem, dříve než to sám chce (ani při nehodách neopouští nikdo svůj tělesný chrám). Velmi často ovlivňují bolesti v těle, strach, nejistota a mnoho jiných věcí osobnost, aby změnila svá rozhodnutí, která v minulosti učinila. Všechno však, co se s tělem děje, podléhá v každém případě vládě svobodné vůle jednotlivé bytosti. Kdo nyní rozumí existenci elektronu, kdo ještě k tomu pochopil, jakým způsobem vědomě ovládá jednotlivá bytost svými myšlenkami a pocity atomickou strukturu svého vlastního těla, ten rozumí tomu Jednomu Principu, který řídí skrze všechnu nekonečnou formu, tvoření. Snaží-li se jednou člověk tuto skutečnost dokázat sám sobě a uvnitř svého vlastního atomického těla z masa, naučí se ovládat. Dosáhl-li tohoto cíle, stane se mu všechno ostatní ve vesmíru ochotným spolupracovníkem, který mu pomůže vykonat všechno, co by si z lásky přál.

Kdo se podřídí v radostné poslušnosti ‚Zákonu lásky‘, sklízí ve svém duchu a ve svém světě dokonalost věčně trvající. Jemu a jenom jemu patří veškerá autorita a Mistrovství. Jen on má právo vládnout, protože se nejdříve naučil poslouchat. Dosáhl-li že jej atomická struktura jeho vlastního ducha a těla poslouchá, bude jej také poslouchat veškerá atomická struktura mimo jeho ducha a tělo.

Tak nese každý člověk sám v sobě skrze své myšlení a cítění tu sílu se pozdvihnout k nejvyššímu nebo upadnout do nejnižšího. Každý určuje zcela sám svou vlastní stezku zkušeností. Vědomým ovládnutím své pozornosti, kterou on určuje, čím se má zabývat jeho duch, může putovat s Bohem a hovořit s ním tváří v tvář. Odhlédne-li oproti tomu od Boha, klesne pod úroveň zvířete a ztratí své lidské vědomí. Zvolí-li toto, stáhne se ten Boží plamen v jeho nitru ze svého lidského domova zpět. Přejde dlouhý čas, než se tento Boží plamen pokusí znovu o cestu do světa fyzické hmoty a lidského bytí, až je nakonec vědomě a z vlastní svobodné vůle dosaženo vítězství.“

Dále jsem jim řekl o těch neomezených možnostech, které jsou pro každého člověka otevřeny, jak mi Saint Germain ukázal, pokud je připraven uznat tu ‚Velkou Boží Přítomnost‘ ve vlastním nitru jako řídicí a konající sílu. Kupec dolu se mne ptal, proč často užívám slovo ‚uznání‘ (vlastně akceptace). Tu jsem si vzpomněl na slova, kterými mi toto Saint Germain vysvětloval:

„Mysli na příklad z vnější činnosti všedního života. Koupíš si nějakou věc nebo ti je něco nádherného a dokonalého nabídnuto, tak to musíš akceptovat (přijmout, uznat), jinak ti to nemůže přinést žádný užitek. Tak je to také s tou ‚Velkou Boží Přítomností‘ v nás. Když neuznáme (neakceptujeme), že náš život je vlastně Božím životem, že všechna síla, kterou máme, abychom něco vykonali, je silou Boží, jak bychom potom mohli přinést do našeho světa Boží vlastnosti a Boží dílo?

Jako synům Božím je nám nabídnuto, abychom sami rozhodli, komu chceme sloužit: zda té Mocné ‚Přítomnosti‘ Boží v nás – nebo vnějšímu lidskému Já. Uspokojení požadavků vnějších lidských smyslů a pudů může přinést jen jediný výsledek: útrapy a zničení.

Každé pozitivní přání znamená ve skutečnosti uskutečňovat to Boží Já v nitru své činnosti a jeho dokonalost tím vnějším Já a tomu samému k radosti a užítku. Ta ‚Velká Energie Života‘ námi trvale proudí. Když ji řídíme k uspokojení smyslů, může být následkem jen bída, protože ve všem se projevuje ten Zákon – neosobní životní energie.

Nezapomeň nikdy ve své vnější činnosti Ducha: ty jsi ‚život‘ – a ty jsi ‚Bůh v činnosti‘ v tobě a tvém světě! Trvale si nárokuje to osobní Já pro sebe věci a síly, zatímco přece ta energie, skrze niž existuje, je mu zapůjčena tím Božím Já. Vnější osobní lidské činnosti nepatří ani její vnější obal. Dokonce i atomy jejího těla jsou jí dány k dispozici tou ‚Nejvyšší Boží Přítomností‘ z velkého moře Univerzální hmoty.

Vychovej se k tomu, abys opět vrátil veškerou sílu a moc tomu ‚Velkému nádhernému Božímu plameni‘. On je tvým ‚pravým Já‘ a ‚zdrojem‘, ze kterého jsi povždy přijímal všechny dobré věci.“

Hovořili jsme až do dvou hodin do rána a byl jsem to já, kdo učinil návrh, abychom šli nyní spát. Když všichni tvrdili, že ještě zdaleka nejsou unaveni, řekl jsem:

„Jděte nyní klidně do postele, budete spát v náruči Boží.“

Příštího rána mi překvapeně sdělovali, jak rychle všichni usnuli. V sedm hodin jsme již byli na cestě do Phoenixu. Tam jsme uložili záznamy a ukončili kup. Vysvětlil jsem jim, že musím nyní opět odejet, protože můj úkol zde je již splněn. Všichni byli plni vděčnosti a chtěli by se velmi rádi dozvědět více. Slíbil jsem, že s nimi budu udržovat spojení a dále jim pomohu, jak by to byl nařídil i Mistr Saint Germain. Při mém odjezdu přišel ke mně kupec dolu a řekl:

„Nechť si ti lidé myslí, co chtějí: Musím tě obejmout a poděkovat ti z hloubi svého srdce, že jsi mne osvobodil z pout mého vnějšího já a že jsi mi ukázal to ‚Velké Světlo‘.“

Sklonil jsem svou hlavu v hluboké pokoře a odpověděl jsem:

„Děkuj Bohu. Já jsem jenom nástrojem. Bůh sám je tou Velkou ‚Přítomností‘ a silou, která tak dobře srovná všechny věci.“

Paní Athertonová vyjádřila s pohnutím své pocity:

„Chválím a děkuji Bohu v tobě za tu Mocnou Ochranou ‚Přítomnost‘. Nikdy ve svém životě neustanu děkovat Bohu a tobě za to Světlo, které nám všem přineslo tento zážitek.“

„Cítím, že se zase uvidíme,“ odpověděl jsem, se všemi jsem se rozloučil a obrátil jsem se obličejem opět k Mount Shastě. Večer druhého dne jsem vstoupil do svého domku.

O dva týdny později jsem pociťoval silnou touhu vystoupit znovu zase na to místo, kde jsem poprvé potkal Saint Germaina. Ráno ve čtyři hodiny jsem se vydal na cestu a k deváté jsem došel k okraji hustého vysokého lesa.

Ještě jsem v lese neušel ani dvacet kroků, když k mému uchu dolehl žalující řev mého přítele pantera. Hned jsem odpověděl – a hned také přiběhl v mohutných skocích, pln velké radosti, že se konečně znovu vidíme. Kráčeli jsme nyní spolu k našemu starému táboru.

Zpozoroval jsem, že je panter velmi neklidný, jako by se pokoušel potlačit silné vnitřní vzrušení. To se mne velmi zvláště dotklo, protože jinak byl v mé blízkosti vždy klid a spokojenost sama. Hladil jsem jeho nádhernou hlavu, nedal se však uklidnit. Posadil jsem se a společně jsme posnídali.

„Pojď, starý příteli,“ řekl jsem, když jsme pojedli, „rozhlédneme se trochu.“

Tu se na mne to zvíře pevně podívalo; ještě nikdy jsem neviděl tak dojemný pohled. Nemohl jsem rozumět, co to znamená. Když jsme ušli další kus cesty, přišli jsme ke skalní stěně asi pět metrů vysoké a nahoře překřížené předstupujícím skalnatým blokem. V náhlém pohnutí jsem pohlédl na pantera. Jeho oči jiskřily zuřivě a divoce. Cítil jsem ve vzduchu napětí, aniž bych poznal jeho příčinu. Náhle jsem vzhlédl – a tam ležel horský lev, hluboce skrčený, připraven ke skoku. V příštím okamžiku se také na mne vrhnul. Uskočil jsem ke skalní stěně a lev narazil tam, kde jsem právě stál. Jako blesk na něj panter skočil a oba se do sebe zakousli v boji na život a na smrt.

Bylo to hrozné, nečinné dívání. Zvířata ječela. Válela se, kousala a zlostně škrábala. Lev byl podstatně těžší a chvíli se zdálo, že zvítězí. Panter se však prokázal být rychlejší a mohl se nakonec uvolnit. Následovala krátká přestávka. Tu již také uviděl slabinu svého protivníka! Jedním skokem se usadil na hřbetě lva a ponořil ohromným skusem své zuby do jeho týla hned za ušima.

Skus pantera byl jako z ocele a po několika vteřinách válení se a kroucení se začaly být údery lva slabší až nakonec úplně ustaly. Panter se přivrávorl ke mně, jeho bok byl strašně rozdrásán. Podíval se na mne a celá jeho divokost mu zmizela z očí. Ubývalo mu rychle sil.

Přes jeho obličej mu přelétl výraz, jako by byl spokojen. Náhle ze sebe vyrazil žalující výkřik a padl mrtev k mým nohám.

Stál jsem zde bez pohnutí; slzy mi tiše stékaly po tvářích. Tato smrt mého přítele mnou hluboce otřásla, protože jsem si jej zamiloval jako lidského druha. Když jsem po chvíli vzhlédl, stál vedle mne Saint Germain a řekl:

„Můj milovaný bratře, nebuď smutný nebo vyděšený. Tvé spojení s panterem natolik probudilo jeho vědomí, že již nechtěl setrvat déle v tomto současném těle. Velký Kosmický Zákon však od něj požadoval nějakou službu pro tebe. Tuto ti prokázal svou láskou a tím, že ti zachránil život. Všechno je skutečně dobré.“

Položil palec své pravé ruky na moje čelo a pocit žalu odezněl, stejně jako mocné napětí. Potom pokračoval:

„Bud' v pokoji, Velký Kosmický Zákon se nikdy nemýlí. Nemůžeme přijmout nic, aniž bychom dali a nic nemůžeme dát, aniž bychom nepřijali. Tak je trvale udržována Velká rovnováha života.

Blahopřeji ti upřímně ke tvé službě, kterou jsi prokázal lidem ve věci nákupu dolu a ke tvému jasnému klidu během celé události. Všichni, co to spoluprožili, se stanou lidem velkou pomocí.

Brzy již budeš volán k pomocné činnosti, která daleko předčí tvé dosavadní konání. Bud' si přítom trvale vědom, že je to Boží síla a inteligence, která skrze tebe jedná. Tvůj duch a tělo jsou jen nástroji. Dokud nepřijde výzva, medituj vždy hluboce o té ‚neomezené síle Boží‘, která skrze tebe působí v každé době.“

Ptal jsem se po různých možnostech sdělování dílčích pravd a on odpověděl:

„Tady existuje mnoho poctivých prostředníků, kteří se však ve svém chápání mohou od sebe podstatně lišit. Všichni jsou Božími dětmi a slouží, jak dobře to na svém vývojovém stupni umí. Nechceme nikoho soudit, avšak ve všem, co je prezentováno, chceme poznávat a vidět jen Boha. Je naší snahou žehnat každé tvoření, ať již se nachází kdekoliv. Vidíme to ‚Vnitřní Světlo‘ zářit takovými činy. To způsobuje, že se nikdy nemůžeme mýlit, ať již se jedná o pravdu nebo ne.

Tak je tomu také s jednotlivými lidmi. Ti, kteří nabízejí své služby ve jménu Nanebevzetého Ježíše Krista, jsou stále více přijímáni jako obyčejná síla.“

Šli jsme kousek cesty, když najednou řekl:

„Pojď, doprovodím tě domů. Polož svou paži okolo mých ramen.“ Učinil jsem tak a cítil jsem, jak se moje tělo zvedlo ze země. Za několik málo okamžiků jsem stál doma v mém pokoji se Saint Germainem, který se s úsměvem radoval z mého překvapení.

Řekl:

„Setkáme se za sedm dnů na našem starém místě, abychom mohli naši práci v této části země ukončit.“

Usmál se, půvabně se uklonil a pomalu se rozplynul do neviditelného. To poslední, co mi ještě zůstalo viditelné, byly jeho nádherné divukrásné oči, které se na mne usmívaly.

Když jsem nyní denně meditoval o té ‚Velké Přítomnosti Boží, sídlící v nitru‘, abych se připravil na blížící se službu, poznával jsem stále zřetelněji, jak je důležité udržovat svou pozornost na ‚oné Jediné Přítomnosti‘. Potom do nás nemůže rušivě proniknout žádná vnější podmínka. Saint Germain vícekrát zvláště zdůrazňoval, že bych neměl především své vnější Já nechat vystoupit z klidu, z harmonie. Řekl:

„Můj synu, těžko můžeš pochopit, jak naléhavě nutná je harmonie ve vnějším Já, když se má vyjádřit hojnost té vnitřní dokonalosti a síly ve vnějším životě. Pocit míru, lásky a

nezkalenosti musí být v osobním Já vždy udržen. Když se to podaří, může ta ‚Mocná Boží Přítomnost v nitru‘ jednat v každém okamžiku a bez omezení.

Pokračující vysílání pocitu míru a Boží lásky každé osobě a každé věci bez kladení podmínek, bez starostí o to, zda podle tvého mínění to příjemce zaslouží nebo ne, je magickým klíčem, který otevírá bránu pro tuto mohutnou ‚vnitřní Boží sílu‘ a bezodkladně ji osvobozuje. Je nutno blahopřát tomu, kdo tento ‚Zákon‘ zcela pochopil, protože ten bude stále hledat možnost, aby BYL jen mírem a láskou! Komu se to podaří, tomu vykvete ze všech věcí dokonalost. Komu to chybí, tomu všechno dobré odletí. Harmonie je základním tónem, tím ‚jedním Velkým Zákonem Života‘! Na ní spočívá veškeré dokonalé tvoření. Bez ní se každý tvar rozpadne a vrátí se zpět do toho velkého moře univerzálního Světla.“

Příštích sedm dnů jsem se často oddával meditacím. Cítil jsem, jak ve mně mocně vzrůstá mír, až se mi šestého dne zdálo, že moje celé vědomí je jen velkým klidným mořem.

Ráno sedmého dne jsem opustil můj byt ve čtyři hodiny a došel jsem k našemu místu o půl jedenácté. Sedl jsem se na dřevěný kmen a čekal jsem, duši plnou nádherné veselosti. Výsledek mých hodin meditací. Byl jsem tak vroucně pohroužen do pozorování mého Božího Já, že jsem neslyšel nikoho přijít, dokud mne neoslovil hlas.

Vzhlédl jsem a viděl jsem jednoho starého muže s bílými vlasy a vousy, o kterém jsem si nejprve myslel, že je starým zlatokopem, i když jeho šaty vypadaly příliš čistě pro toto zaměstnání. Když ke mně přistoupil a podával mi ruku, posílilo to můj pocit, že není žádným dělníkem. Pozdravili jsme se, krátce jsme pohovořili o bezvýznamnostech, až se ke mně obrátil se slovy:

„Můj příteli, chtěl bych ti vyprávět jeden příběh. Nebude to trvat dlouho. Již dlouho jsem jej nikomu nevyprávěl. Rád bych to znovu jednou zkusil.“

Začal ve mně vzbuzovat silný zájem. Napadlo mne však, že by ten muž mohl být zízivý. Když jsem sáhl po poháru, abych mu podal pití z pramene, u kterého jsme stáli, vytvořil se v mé ruce křišťálový pohár, jak mi jej Saint Germain již vícekrát podával. Ten starý muž vzhlédl a se zářícím zrakem volal hlasitě a vzrušeně: „Je to on! Je to on!“

Nevěděl jsem, co dělat a vybízel jsem muže, aby se napil. Když jsem pohlédl do poháru, viděl jsem jej naplněn tou samou bublající tekutinou, kterou mi Mistr dříve dával pít. Žádostivě sáhl ten starý muž po poháru a s výrazem nejhlubší vděčnosti vypil obsah. Bezodkladně se velmi uklidnil a utišil, ve všem jsem však pocíťoval jeho skutečnou upřímnost. Znovu jsem jej požádal, aby mi vyprávěl svůj příběh a on začal:

„Můj otec byl britským důstojníkem a sloužil v Punjabu v Indii, kde bydlel se svou rodinou. Když mi bylo šestnáct let, dal jednomu příteli peníze. Tento jel do Jižní Afriky, aby zkusil své štěstí v diamantových dolech. Můj otec o něm již nikdy neslyšel.

Když mi bylo dvacet let, navštívil jeden vysoko vzrostlý milý cizinec, velmi moudrý muž mého otce u nás doma. Přinesl poselství o příteli mého otce a řekl:

„Přináším zprávy o příteli, kterého jsi před čtyřmi lety vybavil penězi. Ve svém hledání diamantů měl velký úspěch a stal se bohatým mužem. Před nedávnem však v dole zemřel a nezanechal žádné příbuzné. Své celé jmění připsal tobě; a kdybys i zemřel, přechází na tvého syna. Když si to budeš přát, uspořádám tuto záležitost a hned provedu převod na tebe.“

„V této době nemohu opustit Indii,“ odpověděl můj otec, „protože mne zde zdržují mé povinnosti úředníka. S velkou vděčností přijímám tvou nabídku, že pro mne tuto věc vyřídíš.“ Byl jsem přítomen tomuto rozhovoru. Když se dohodli, obrátil se ten cizinec na mne se slovy: „Můj synu, když najdeš muže, který ti nabídne křišťálový pohár s pěnící tekutinou, potkal jsi toho, který ti může pomoci zvýšit své tělo. Nemohu ti o tom říci více, jen ještě tolik, že jej najdeš ve vysokých horách v Severní Americe.“

Ten cizinec nás opustil a o měsíc později zasáhla mého otce kulka, když vyjel, aby uvedl do pořádku jisté sporné otázky mezi vládou a domorodci. Zemřel dříve, než mohl být přinesen domů. Byl jsem jediným dítětem a o měsíc později jsme se s matkou připravovali na návrat do Anglie. Krátce před naším odjezdem přišel ten cizinec opět k nám a vysvětlovat, že je nyní připraven převést otcův majetek na mne. Řekl jsem mu, že můj otec byl zabit. Na to odpověděl:

„Ano. Když jsem vás před dvěma měsíci opouštěl, věděl jsem, že tvůj otec zemře před mým návratem. Proto jsem nařídil, aby ten majetek byl převeden na tvé jméno do Bank of England. Zde jsou ty peníze, které budete potřebovat ke své zpáteční cestě do Anglie; tady jsou kvitance o převodu; zde také ověřovací listiny, které budeš předkládat v bance. Předlož je tam a budeš moci disponovat svým bohatstvím. Mnoho z toho sestává z diamantů první jakosti.“ Poděkoval jsem tomu muži a chtěl jsem jej nyní za jeho vynikající služby zaplatit. Odpověděl však:

„Tvůj dobrý úmysl předběžně oceňuji, vše je však již vyrovnáno. Těším se, že vás budu smět doprovodit do Bombaje k parníku.“

Tato cesta mi zjevila velkou moudrost tohoto muže a cítil jsem se vedle něj jako malé dítě. Nyní vím, že mne tenkrát zahalil do svého záření a že zůstal po všechny ty roky okolo mne. Obsadil pro nás místa na lodi, zavedl nás na loď a jeho poslední slova ke mně zněla:

„Mysli na to – ‚křišťálový pohár‘! Hledej a nalezněš!“

Po nádherné plavbě jsme přistáli v Southemptonu a jeli jsme do Londýna, kde jsem předložil v Bank of England své pověřovací listiny. Úředník, kterému jsem byl představen, poznamenal:

„Čekali jsme vás dnešního dne. Zde jsou všechny vaše potřebné papíry.“

Podíval jsem se, jak velký můj majetek vlastně je a s údivem jsem zjistil, že mám k dispozici sto tisíc liber. O pět let později zemřela moje matka. Převedl jsem polovinu svého majetku na Bank of New York a začalo hledání po muži s křišťálovým pohárem.

Nemohu spočítat, kolik jsem prodělal zklamání, zkoušek, starostí, přesto přese všechno jsem se nikdy nevzal své naděje a svého hledání. To zvláštní je však toto: zatímco jsem zestárnul ve svém vnějším zjevu, moje síla a energie se ani v nejmenším nesnížila; dokonce se mi někdy zdá, že jsou větší, než v mých nejlepších mladých letech.

Brzy již budu stár sedmdesát let. Dnes jsem na nic nemyslel, jen že chci jít po této stezce. Nyní děkuji Bohu, že jsem tě našel. Moje touha byla tak silná, že to již skoro nebylo k vydržení.“

„Můj dobrý muži,“ zeptal jsem se, „co mám tedy učinit?“

„Ty to víš,“ odpověděl, „protože já vím, že jsem se nezmýlil. V srdci této vznešené hory sídlí ohromná síla. Cítím ji; zeptej se Boha, aby ti ukázal, co máš dělat.“

Náhle jsem cítil mnou procházet ‚Mocnou Boží silu‘ tak silně, že jsem se téměř zvedl ze země. Učinil jsem znamení, kterému mne učil Saint Germain, zavolal Boha, aby mi dal ‚Světlo‘, zvedl svou ruku k pozdravu a řekl jsem:

„Všemocný Bože v člověku a vesmíru! Hledáme Tvé Světlo! Hledáme Tvou moudrost! Hledáme Tvou sílu! Necht' se stane Tvá vůle v mém bratru a pro něj, který tak dlouho hledal a nyní mne našel, který by ode mne něco chtěl a já nevím co! Ty to víš! Projev Svou vůli skrze mého ducha a mé tělo a necht' se stane to, co pro tohoto bratra, Tvého syna, má být učiněno!“ Když klesla má ruka, držela křišťálový pohár, naplněný ‚živoucí tekutinou Světla‘. Nabídl jsem ten nápoj muži a znovu promluvilo mé ‚Mocné Boží Já‘:

„Pij beze strachu! Tvé hledání je u konce!“

Vypil obsah bez zaváhání. Rychle jsem k němu přistoupil a uchopil obě jeho ruce. Pomalu a trvale z něj mizela jakákoliv stopa stáří a Bůh ve mně řekl:

„Viz! Jsi navždy osvobozen ode všech pozemních omezení! Buď' vzkříšen nyní do ‚Velkého zástupu Světla‘, který tě očekává!“

Velmi pomalu se začal zvedat od země. Tím zmizel jeho lidský šat a obklopil jej blýskavě bílý oděv. Uvolnil jsem jeho ruce. Nyní promluvil hlasem plným nejhlubší lásky: „Vrátím se k tobě, milovaný bratře. Tato nejvyšší služba ti bude připsána k dobru. Ty jsi byl tím jediným, který ji pro mne mohl učinit. Jednoho dne budeš vidět proč.“ A se šťastným úsměvem zmizel na zářící světelné stezce.

Když se ve mně stáhla ta mocná Boží síla, byl jsem tak udiven celou touto událostí, že jsem upadl na kolena a pronesl jsem tu nejrůznější modlitbu svého života v pokoře, plné díky a ve chvále za tu milost, smět sloužit tímto způsobem. Zvedl jsem se a vedle mne stál Saint Germain. Objal mne a řekl:

„Můj milovaný bratře! Velké je moje štěstí. Skutečná a ušlechtilá byla tvoje služba pro toho Velkého Boha v tobě. Nádherně jsi přijal svého ‚Boha v činnosti‘. Raduji se za tebe. Vždy zůstaň v našem společenství, i když si toho na venek nebudeš vždy vědom. Jsi nyní důstojným ‚poslem‘ Velkého Bílého Bratrstva a zástupů Nanebevzetých. Udržuj se vnitřně u svého mocného Božího Já. Potom budeš vždy připraven pro službu, všude a pro všechno. Moje láska tě obklopuje, dokud se opět nesejdeme. Všechno potřebné ti dám vědět.“ Pomalu jsem šel svou cestou domů, každý krok plný chvály a díky za toho ‚Jednoho Mocného Boha‘, který nás všechny sjednocuje ve ‚Věčné dokonalosti‘.

+++++

VIII. Venuše navštěvuje Královský Teton

Proběhlo mnoho týdnů. Přišlo ráno 31. prosince 1930 a s ním – Mistr Saint Germain. Oznamil mi:

„Bud' dnes večer v sedm hodin připraven, vyzvednu tě. Nasměřuj svou pozornost tak vroucně, jak můžeš na tu nádheru Boží v sobě, abys mohl přijímat plné požehnání této Božské příležitosti. Mysli na svůj dvouprasek a na vašeho syna; protože vy tři budete čestnými hosty Bratrstva Královského Tetonu na jeho novoročním shromáždění dnešní noci.“

Po zbytek dne jsem setrval v hluboké meditaci. V sedm hodin přišel Mistr. Protože jsem již své fyzické tělo uložil do postele, vstoupil jsem do toho jiného těla, které pro mne připravil. Řekl:

„Dnes v noci by měl být učiněn jeden pokus, který nebyl podniknut již sedmdesát tisíc let. Jsme dokonale přesvědčeni, že se při této příležitosti podaří, protože je vše dobře připraveno. Pojd'!“

Museli jsme se pohybovat prostorem velmi rychle, i když jsem si to neuvědomoval, protože jsme velmi brzy stáli na vrcholku Královského Tetonu. Ležel v hlubokém sněhu, který se v měsíčním světle blýskal jako milión diamantů. Když jsme se blížili ke vstupu do výtahové šachty, byl v okolí volný prostor o průměru asi třiceti metrů s příjemnou teplou atmosférou. Prošli jsme vstupem, který byl již otevřen pro hosty ke slavnosti Nového roku.

Ve velkém shromažďovacím sále jsme pozdravili Lotus a našeho syna, kteří již dorazili se svým průvodcem Amen Beyem. Naše radost byla veliká, protože ve fyzickém světě jsme se neviděli již téměř dva roky. V této době jsme všichni často pracovali mimo své tělo. Každý z nás byl plně zaměstnán svými vlastními úkoly a tyto vyžadovaly práce v různých oblastech vnitřních úrovní, takže jsme se nepotkali.

Velký sál byl svátečně osvětlen a vzduch byl naplněn nádhernou vůní růží a lotosu. Rozkošná a slastičná hudba proudila dovnitř ze všech stran. Mnoho hostů již dorazilo a každým okamžikem přicházeli další.

Bylo nám nápadné, že uprostřed haly bylo nějaké velké něco, co bylo přikryto zlatým sukem; protože nám však k tomu nebylo dáno žádné vysvětlení, neptali jsme se na to. Saint Germain nás představil hostům a potom nás zavedl do komnaty, která byla naplněna zvláštními přístroji. Viděli jsme velké varhany s píšťalami a čtyři harfy z materiálu, podobného perlám a zlaté opěry. Rezonantní podlahový kus a horní díly byly z bílého kovu. Struny harf byly pro horní tóny z vinutého stříbra, pro basové tóny ze zlata. Tyto ušlechtilé kovy vydávaly při hraní takový tón, který vzájemně propojoval zvukové zabarvení kovu, dřeva a lidského hlasu, protože nic z hudby dnešního západního světa se s tím nedalo srovnat. Nejspíše byl ještě možná podoben nádhernému zvuku esraje, nástroje, který je používán v Indii. Dále jsme viděli ještě čtvery housle, také z perlové hmoty, však s rezonancí, jakou jsme nikdy neslyšeli. Struny, vinuté ze zlata a stříbra, zněly plny nebeské krásy. V průběhu večera bylo hráno na všechny tyto nástroje, a to nám poskytlo ten nejvybranější prožitek.

Když jsme se vrátili do velké haly, ukázal Saint Germain Lotus a našemu synovi nádherné obrazy, které jsme před nedávnem přinesli z chrámu Mitly v Oexacy v Mexiku. Zavedl je také do sálu se záznamy a předložil jim zprávy, které potvrdily naše dřívější pozorování.

Pro dílo, které mělo být provedeno během této Novoroční slavnosti, byli všichni členové Královského Tetonu oblečeni do čistě zlatých oděvů z nádherné hmoty a nosili na levé straně své hrudi znak Bratrstva, nádherně vyšíváný, který působil jako tmavomodrý samet. Byla to ta samá barva, jakou měla velká plocha, která tvořila Kosmické zrcadlo.

Celá společnost sestávala ze sedmdesáti mužů, pětaticeti žen a Mistra Lanto, požehnaného bratra, který řídil toto tajné místo. Měl na starosti předsednictví. Když byli všichni, kteří patřili k tomuto společenství, shromážděni, obrátil se na ně se slovy:

„Nyní je jedenáct hodin a čas pro naši meditaci. Pojdme této noci vzývat to ‚Velké Světlo‘ a během půl hodiny se cítit být JEDNOTOU s naším vlastním Božstvím. V následující půl hodině se ponoříme do vědění o JEDNOTNÉM bytí naší Země s Venuší. Všichni zaujměte svá obvyklá místa a utvořte uprostřed haly elipsu.“

Tato vznešená hodina společné meditace se nikdy nedá popsat slovy. Bylo to, jako by sto šest zlatých postav tvořilo jen jediný dech, tak dokonale působil jejich soulad. Hodina končila zvukem radostné hudby, která pronikala najednou ze všech stran do té ohromné haly a zcela ji naplnila. Lanto nyní předstoupil před to Velké zrcadlo. Rozpřáhl své ruce a ohromný plamen ‚SVĚTLA‘ vzplanul po té ohromné ploše a odhalil ve velké vzdálenosti skupinu postav, obklopených zlatým, růžovým a fialovým Světlem, oslnivém ve své kráse a záření.

Připlouvaly blíže a ty samé nádherné, divukrásné barvy nyní naplnily celou shromažďovací halu a dávaly nám všem mocný pocit povznesení a síly.

Znenadání stálo v našem středu dvanáct hostů z Venuše v bílých jiskřivých oděvech nepopsatelné krásy. Bylo to sedm mužů a pět žen, všichni nádherní a statní. Šest těch mužů bylo vysokých nejméně jeden metr devadesát; ten sedmý všechny převyšoval skoro o šířku dlaně. Ženy měřili asi jeden metr pětasedmdesát. Všichni měli světle hnědé vlasy, s výjimkou toho nejvyššího Mistra. Jeho vlasy se blýskaly jako samé zlato. Nádherně a kouzelně svítily ty jeho pronikavé fialovo-modré oči.

Velký Mistr pozdravil po východním způsobu. Dotkl se srdce a čela špičkami prstů své pravé ruky a hluboce se před Mistrem Lanto uklonil. Jeho druhové přistoupili, pozdravili jej a byli nám všem shromážděným představeni. Lanto pronesl krátký pozdrav na uvítanou, ze kterého mohu nyní sdělit následující věty:

„V té ‚Přítomnosti‘ toho Jediného Nejvyššího Boha a těch, kteří jsou zde shromážděni z toho Velkého Bílého Bratrstva, prohlašuji našich dvanáct hostů z Venuše ‚Členy Bratrstva Královského Tetonu‘.“

Velký Mistr z Venuše převzal řízení večera. Poděkoval za uvítací pozdrav, přistoupil do středu haly a nechal zvednout ten zlatý přehoz z přikrytých předmětů.

A hle! Před námi stály tři křišťálové truhlice s dokonale uchovanými dřívějšími těly Lotus, našeho syna a mne samého. Vypadala, jako by teprve nyní usnula; kvetla dokonalým zdravím. Řídící Mistr se obrátil na nás tři a ptal se:

„Jste připraveni?“

Potvrdili jsme naši připravenost a tak nám pokynul:

„Postavte se vedle těch truhlic!“

Učinili jsme tak a okamžitě se okolo nás a okolo našich dřívějších těl rozšířilo nádherné záření, které se stávalo silnějším, až jsme zřejmě zmizeli z pohledu všem venku. Krátce na to se to záření zmenšilo a k našemu velkému překvapení jsme zjistili, že jsou ty tři truhlice prázdné. Stáli jsme nyní oděni do oněch těl, která jsme odložili před tak dlouhou dobou a která zůstala zachována a čistá tím ‚Plamenem Života‘ během těch mnoha staletí.

Tato změna působila ohromujícím dojmem a naše pocity se nedají popsat. Byli jsme přece ještě více udiveni, než by mohl být čtenář. Přece však jak málo ví naše lidské bytí i v tom nejlepší případě o těch ohromných zázracích, které jsou kdykoliv okolo nás! Kdo z nás zná nebo aspoň v nejmenším tuší ty nekonečné možnosti života! Vše je možné a čím vroucněji také v praktickém životě milujeme a uznáváme naše Božství, tím více těchto zázraků ve všem tvoření nám bude v našem životě zjevováno.

Pokus se zdařil. A když jsme se my tři volně pohybovali mezi našimi bratry a sestrami, blahopřáli tito Mistrovi a také nám k velkému výkonu. Velmi se radovali, že směli spoluprožít tuto zvláštní událost a mnoho z nich konstatovalo, jak mnoho se tato těla nyní podobají těm tělům našich hostů z Venuše.

Prázdné křišťálové truhlice byly ze sálu odstraněny a ty nádherné dechové nástroje, které jsme si prohlédli, byly vneseny dovnitř. Saint Germain zahrál první dílo na varhany; nazýval jej ‚Srdce budoucnosti‘. Nikdy jsem na Zemi neslyšel něžnější, barevně radostnější hudbu plnou síly. Zatímco hrál, proudily tím ohromným prostorem nejnádhernější barvy.

Jedna skupina zahrála druhé dílo. Saint Germain seděl u varhan, tři z těch Mistrů z Venuše a Lotus hráli na ty čtyři harfy, dva bratři z Venuše, můj syn a já na čtvery housle. Když byli všichni připraveni, začal Saint Germain s předejrou a nad varhanami se objevila planoucí slova: „Nadšené duše“. Všichni jsme se hluboko ponořili do hojnosti a radosti těchto zázračných tónů. Jejich obsah a jejich síla nabyly takové velikosti, že se zdálo, že ta krása a nádhera této radosti musí vysílat dost Božího vědomí, aby pozvedla všechny lidi, ba dokonce i celou Zemi, do Věčné Dokonalosti.

Čtyři další díla stejné síly následovala, všechno v dokonalé harmonii, až jsme měli pocit, že ta hora sama chce odplout do nekonečna. Hudba dozněla. A nástroje byly opět odneseny do své místnosti. Nyní nás vyzval ten řídicí Mistr, abychom zaujali místo před tím Velkým zrcadlem. Zapojil síly a začaly zářit a odvíjet se nádherné živoucí obrazy z Venuše. Mistr vysvětlil všechny podrobnosti, jejichž smysl nevyplýval sám od sebe.

Dozvěděli jsme se mnohé o struktuře jejich výchovy a viděli mnoho astronomických přístrojů, jejichž dokonalost by musela dnešní svět vědy naplnit nejvyšším údivem a obdivem. To samé platí pro vybavení geologů k bádání ve vnitřních vrstvách obou planet Venuše a Země. Viděli jsme vynálezce při jejich práci a zhlédli jsme mnohé z jejich velkých objevů, které překonávaly naše nejdůležitější sny. Mistr k tomu vysvětloval:

Mnoho z těchto vynálezů bude nyní dáno brzy k dispozici také Zemi v tom Zlatém křišťálovém věku, do kterého jsme vstoupili. Některé z nejdůležitějších vynálezů, určených pro Zemi, byly přesně vysvětleny. Kdyby to lidé mohli vidět a slyšet, získali by velkou odvalu a pevnou důvěru do budoucnosti. Možná vyjde o těchto obrazech z Venuše později vlastní dílo, pokud k tomu bude dáno svolení.

Po obrazech z Venuše následovala řada obrazů ze Země. Spoluprožili jsme mnoho změn, které nastanou v příštích sedmdesáti letech. Zahrnovaly Evropu, Asii, Indii, Severní a Jižní Ameriku a zjevily nám, že i přes protichůdný dojem, který vzbuzuje dnešní přechodné období, bude zcela poražena síla temna, která se pokouší svrhnout celý svět do chaosu a zničení.

Bude-li toto jednou dosaženo, obrátí se velká většina lidí k té ‚Velké Přítomnosti Boží‘, která sídlí v každém srdci a stejně tak řídí celý vesmír. „Mír bude na Zemi – a lidé budou plni vzájemné dobré vůle.“ Jaké nádherné zjevení! Konečné obrazy podávaly zprávu především o vývoji Ameriky v příštím století. Pokrok a dokonalost překonají dalece všechny velké sny dnešních lidí. Tyto věci jsou pravdivé a budou pravdivé, protože ten ‚Velký Boží Zákon‘ se nikdy nemýlí a ta zjevení oné Novoroční noci jsou projevením Božích věčně pravdivých záznamů.

Byly nám ukázány jisté Velké duše, jejich probuzení a vzkříšení, jejich budoucí spolupráce na tom velkém vzestupu na Zemi. Řídicí Mistr připomenul přítomným ‚Požehnané Kumary‘ a na jejich počest podal s hlasem plným lásky a úcty následující vysvětlení:

„Těch sedm Kumarů, kteří jsou některým vroucně hledajícím známi jako ‚Pánové plamene‘ z Venuše, byli těmi jedinými bytostmi tohoto celého planetárního systému, které se ze své vlastní vůle a z nekonečné lásky nabídly, že ochrání děti Země a pomohou jim při jejich vzestupu. Přišly a darovaly Zemi během kritických časů jejího růstu nejvyšší pomoc. To se stalo při počátku vývoje a v tomto období hrozí životu nějaké planety a jejího lidstva vždy ta největší nebezpečí. Avšak ochrana a řízení Kumarů umožnilo dosáhnout cíle a lidé na Zemi získali schopnost dosáhnout ‚největších výšin‘.

Mnoho bratří ví, že každých dva tisíce pět set let Kumarové mohutně zvyšují výrony Kosmické lásky, moudrosti a energie. Toto Planoucí Světlo, toto Nejvyšší záření zaplavuje Zemi a její obyvatele, vším proniká a nabízí postup ohromného zvýšení, který poskytuje silný popud pro růst celé Země i lidstva.

Těmto velkým výronům předchází v krátkých odstupech mimořádné fyzikální poruchy a všeobecný neklid zachvátí celý lid. Takové poruchy jsou následky nesouladu, který se v problémovém období nashromáždil. Příčina nesouladu je vždy odklon od základního ‚Principu života‘ a ty poruchy v lidském duchu, které z něho vyrůstají, otráví vnější činnost člověka, Země a její atmosféry.

Spuštění takových otřesů Země a záplav sleduje účel uvolnění napětí a čištění a chce lidem pomoci, aby opět našli cestu k původní čistotě života. Došlo-li k rozkvětu, uvolňují Kumarové ohromný příliv Světla, aby osvětlili děti Země, posílili je a znovu je uschopnili dosáhnout nejvyššího cíle.

Blížíme se k takové nové době a tentokrát povznese uvolnění té Velké kosmické lásky, moudrosti a energie, mohutných světelných paprsků nejen ducha lidí, nýbrž oživí také atomickou strukturu Země, aby získala v našem slunečním systému větší světelnou sílu. Ještě nikdy od té doby, kdy přišli tito Velcí Páni Plamene na Zemi, nemohla být spuštěna taková hojnost kosmického Světla, jak se to brzy stane. Mnozí, kteří se díky svému dosavadnímu konání zdají být zcela zatvrzelí, se probudí téměř přes noc a budou cítit tu blízkost té ‚Velké Přítomnosti Boží‘ v svých srdcích. Mnozí, kteří se pokorně a skromně stále pevně drží té ‚Přítomnosti v nitru‘, náhle ke svému vlastnímu překvapení a k překvapení ostatních proniknou – skrze ně se projeví Nejvyšší Světlo. Všechno to nastane skrze sílu Boží lásky a lidé začnou skutečně poznávat, že není nic šilenějšího, než když část Božího tvoření bojuje s tou druhou částí.

Touha žehnat ostatním místo sami sobě téměř bezděčně vnikne do srdcí lidí a bude vyzařovat Světlo, které jasně osvětlí zbytek té ‚Stezky k dokonalosti‘.

Je to jen sobectví, které vězní děti této sféry v otroctví a bídě, které získalo moc nad Zemí. Když se však v blízké budoucnosti rozšíří ‚Světlo Krista‘, ‚Láska v srdcích‘, veškeré sobectví uteče a vrátí se do moře zapomnění.

Nastanou velké převratné přírodní události. Dvě velká centra Světla budou k lidem vysílat své žehnající záření. Jedno je ta Nádherná blýskavá ‚Přítomnost‘ z Shambally ve svém oslnivém záření. Druhé se objeví v Severní Americe, avšak na jiném místě, než bylo dosud předpokládáno. Jeho poloha ještě není vnějšimu světu známa.

Současnou činnou pomocí a stoupajícím vyléváním Světla od Velkého zástupu těch Nanebevzetých, kteří stojí při dětech Země, budou moci stovky lidí zvýšit své dnešní fyzické tělo na rychlejší vibrační stupeň. Povede-li se jim to, zažijí, že od nich odpadnou lidská, fyzická omezení a nesoulady jako starý, obnošený oděv. Tím se staly nyní ty děti Světla navždy JEDNOTOU s tím ‚Plamenem věčného života‘ a ta ‚dokonalost věčného mládí a krásy‘ se stane viditelnou, hmatatelnou skutečností.

Milované děti Země, stojíte na prahu věků. Jejich brána je široce otevřena těmi ‚Velkými té lásky‘, kteří vás nepřetržitě zvou, abyste vědomě vstoupili k nim do Světla. Ať již cokoliv činí vnější svět: jděte se Světlem a ve Světle! Potom najdete také Mistra ‚Světla‘, který již před vámi vstoupil na tu samou stezku, a který vás ochraňuje a stojí při vás a ukazuje vám tu ‚správnou cestu‘.

Věky se střídají a my zažíváme novou pomoc Prozřetelnosti. Tato dává žákovi, který se snaží dostat kupředu na stezce dokonalosti, k dispozici bezpečné a silné pomocné prostředky, které mu umožní udržet trvalé spojení s tím ‚Velkým kosmickým Světlem‘.

V tomto novém uspořádání uschopní a naučí to školení hledače, aby svou pozornost zcela nasměroval na tři nejvyšší centra těla a aby z nich vycházelo všechno jeho tvoření. Jsou to srdce, krk a hlava a pouze ty budou moci projít vědomou pozorností.

Celé úsilí uchazeče o vyšší vzestup by mělo platit této koncentraci na ty vyšší tři centra, protože jen ten, kdo se odvrátí od nižších center, se může pozvednout z bídy a omezení. Střed na temeni hlavy je tím nejvyšším ohniskem lidského těla. Tam do něj vstupuje to nejdůležitější, co pro něj existuje: stříbrný provazec ‚tekutého bílého Světla‘, který k němu proudí od velkého zdroje tvoření.

Zůstane-li pozornost ducha vytrvale nasměrována na tato tři centra, tak se široce otevře brána duše a ta Trojí činnost ‚čistého bílého Světla‘ obejmě linii kolem boků a pod sluneční pletení a navždy vyřadí zničující činnost zvířecí přirozenosti v člověku. To umožňuje jeho duši vstoupit do své dokonalé Boží činnosti, znovu spojená s dokonalostí svého zdroje a být navždy Mistrem nad vším lidským tvořením, nad všemi nesoulady na Zemi. Opravdoví žáci by měli často meditovat o té dokonalé činnosti toho ‚Zlatého Světla‘ uvnitř své hlavy, protože je to osvítlí a naučí to vnějšího Ducha všem dobrým věcem. To je to ‚Světlo Boží v nitru‘. Hledač by měl cítit, jak naplňuje jeho celé vědomí, jeho tělo a jeho svět. To je to ‚Světlo, které svítí každému člověku, který přijde do tohoto světa. Není lidské bytosti, která by v sobě nenesla něco z tohoto Světla.

Všude na Zemi jsou nyní mnozí, kteří se rychle probudili a cítí, jak se ta mohutná vlna tohoto ‚vnitřního Světla‘ skrze ně vylévá k většímu projevení. Udržují-li se tito lidé přísně v harmonii a směřují-li svou pozornost neustupně na to Boží Já v nitru, uznávají-li a vidí-li tu plnou činnost jeho oslnivého záření, mohou vstoupit sami do té trojí činnosti Bílého Světla. Tak se jich nemůže více dotknout žádné nesouladné tvoření vnějšího světa.

Milovaní bratři a sestry, bude nám velkou radostí a milostí vás zde u nás uvítat v lednu a červenci každého roku kvůli blízkosti a proudění toho Vše-ovládajícího Božího Světla, které nyní brzy zaplaví Ameriku od pobřeží k pobřeží.

Nyní budou vneseny opět ty křišťálové truhlice. Pojdme mezitím hluboce meditovat nad bytím v JEDNOTĚ Venuše a Země a tou Všudypřítomnosti Boží, která sídlí v každé formě.“

Plných deset minut jsme spočinuli v hlubokém mlčení. Potom nám třem pokynul řídící Mistr, abychom se postavili vedle křišťálových truhlic. Učinil znamení srdce a hlavy, zkřížil své ruce na hrudi a zavolal tu ‚Boží Přítomnost‘:

„Ty Všemocný Tvůrče vesmíru a všeho toho, co obsahuje, Ty Jediný Všudypřítomný Bože, čekáme znamení Tvé Velké blahodárné Přítomnosti.“

Brzy nás a truhlice zahalila jemná, růžová svítící esence a zhoustla okolo nás. Náhle tímto Světlem probleskl silný paprsek oslnivě bílého Světla, zdržel se tři až čtyři minuty a pomalu zhasínal. Ta tři těla opět ležela v truhlicích. Podívali jsme se na sebe a stáli jsme znovu v těch tělech, která nám opatřil Saint Germain a která nám umožnila se zúčastnit Velkého shromáždění Královského Tetonu.

Řídící Mistr požehnal všem přítomným, ‚Bratrstvu Královského Tetonu‘ a všem na Zemi a slíbil, že v červenci přijde znovu. Nato se postavilo těch dvanáct na svá místa nad kolem v podlaze haly.

Celá hora se chvěla mohutnou Boží silou, kterou k sobě přitáhli, a to shromážděné Světlo na sebe vzalo tvar ohromného orla, tělo fialové, hlava a nohy zlaté. Celý prostor se naplnil ‚Planoucím bílým Světlem‘ a vytvořilo konec té ‚Velké stezky svítící esence‘. Po ní se vrátilo dvanáct zářících bytostí domů na Venuši.

Toto nebeské představení před očima nás všech se nedá ve svém účinku zprostředkovat. Když se zmírnila ta ohromná vibrace, osvítlilo nádherné křišťálové záření Kosmické zrcadlo a na jeho ploše se objevila ve velkém slova:

„Mír a osvícení celé Zemi a jejím obyvatelům! Žehnající pozdravy z Venuše!“

Každý host se dotkl svého srdce a svého čela, zkřížil své ruce na hrudi a uklonil se v uctívání toho Mohutného proudu milosti. Jeden po druhém přicházel k Lantu a přijal osobní pokyny pro své úkoly v nastávajícím roce 1931. Potom jsme všichni seděli v hlubokém mlčení a

uctívání toho ‚Velkého Světla‘. Tu pronikla do haly nádherná hudba a naplnila ji radostí. Všechny hlavy se sklonily, aby přijaly požehnání Světla. Zřetelně, jasně a krásně nyní zazněl JEHO hlas:

„Není nic vyššího než Bůh. Není nic věčnějšího a skutečnějšího, než Kristus. Není nic tak skutečnějšího, než Světlo. Tyto tři jsou JEDNOTOU. Všechno ostatní je stín. A nezapomeň nikdy: stíny halí, stíny zavádějí a stíny přivádějí lidi k chybám.

Kdo vstoupí na stezku Světla, zdržuje se skutečně u Krista a dívá se vždy vzhůru na Boha. Žije ve svém vlastním světě, nedotčen vřícím se kolotem okolo něj, vždy však tvořící a působící, dokud ještě existuje stín. Na ten vrhá své Světlo a tak jej nutí ponořit se do moře zapomnění.

Není štěstí kromě pohledu a uctívání toho Jednoho Velkého Boha, toho zdroje vesmíru. Není nic trvalého, mimo Krista. Není žádné cesty jak procházet vesmírem, kromě stezky Světla. Opásej se tímto věčným porozuměním životu, odevzdej se pouze svému zdroji – Bohu, žij skutečně s Kristem a nes to Světlo, ten čestný zákon povinnosti. Milovat život a žehnat mu a je jedno v jaké postavě se projevuje a kde jej také nacházíš. Toto je Věčný plán existence. Kdo to ví, tomu je otevřen celý vesmír. Všechno, co skrývá, může probádat; a ty stíny, které vytvořilo lidstvo, protože zapomnělo na svůj původ – ty se jej nemohou dotknout.

Bůh sám je Velký a jen tomu ‚Zdroji vši velikosti‘ patří veškerá nádhera. Kdo zná jen svůj zdroj a vše ostatní odmítá, je skutečně moudrý. Jeho bude trvalé štěstí a on je Mistrem, ať již se pohybuje kamkoliv.

Stane se tvůrcem světů, jim daruje své štěstí a v takovém tvoření žije skutečně Boží plán pro všechny.

Bratře Královského Tetonu! Ukaž tento plán umíněným dětem Země. Vylévej své paprsky na jejich stíny, které si sami vytvořily a ukaž jim ‚cestu k Velkému Centrálnímu Slunci‘, k našemu Nejvyššímu zdroji. Mé Světlo tě objímá, Moje síla tě podporuje a moje láska tebou dýchá a proudí k těm, kteří hledají svůj domov ve ‚Světle‘.

Milovaní lidé, necht' ty samé Mocné paprsky vylévají na vás své Světlo, osvítili vás, uzdraví a žehnají vám s onou Boží láskou, která povždy bude pevně objímat všechny ve Věčném Objetí toho ‚Jednoho Nejvyššího Světla‘.

Ameriko, Bůh ti žehnej. Odívám tě nyní do ‚Věčného Světla beze stínu‘.“

+++++

andele-nebe.cz
ROZHOVORY S POUČENÍM OD MÝCH PŘÁTEL Z VESMÍRU

heavenly-angels.org
TALKS WITH TEACHINGS FROM MY COSMIC FRIENDS

himmels-engel.de
GESPRÄCHE MIT BELEHRUNGEN VON MEINEN FREUNDEN AUS DEM WELTRAUM

